60

SAN-ANTONIO

Pune-ți slipul, gondolier!

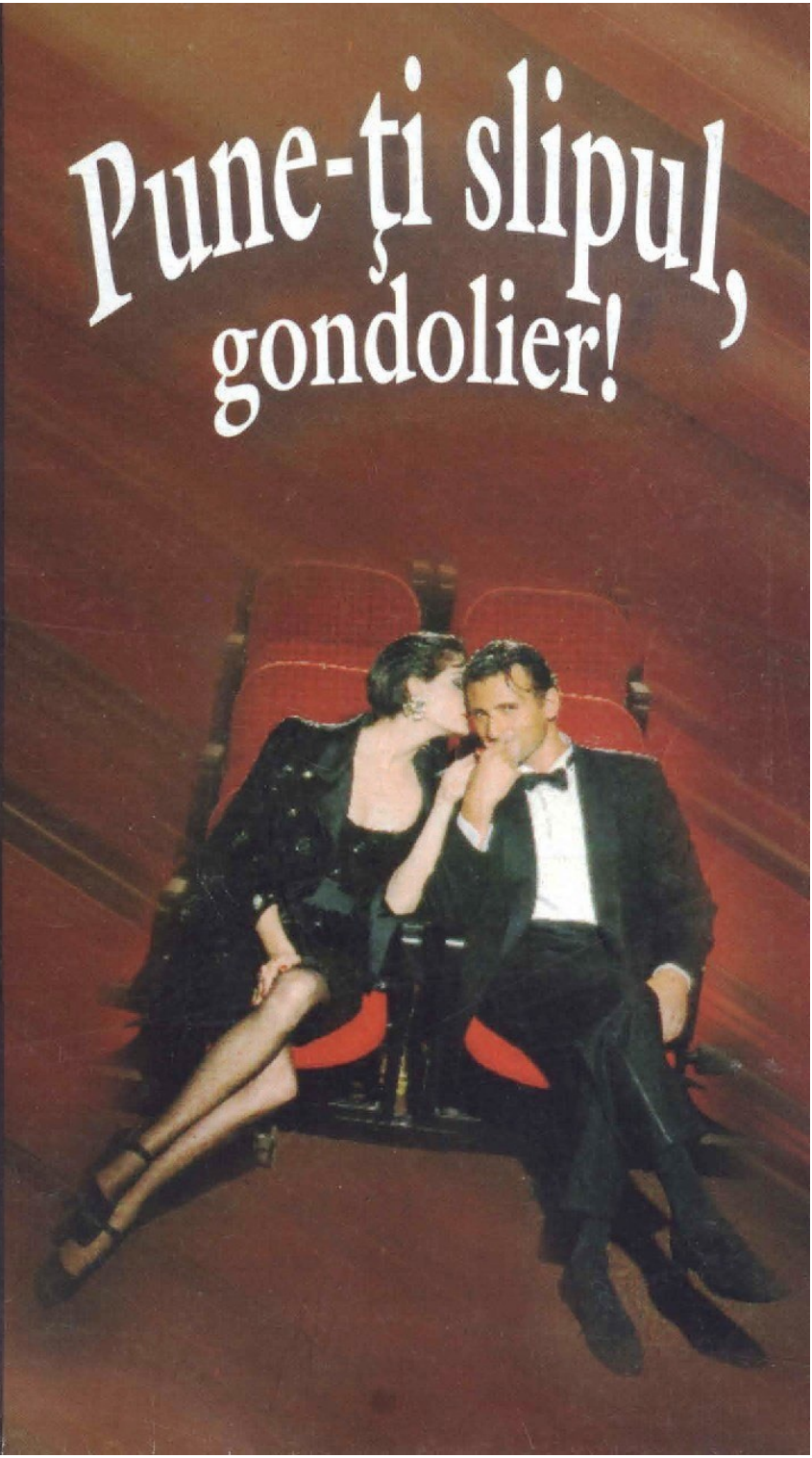

Editura FORUM

SAN-ANTONIO

PUNE-ȚI SLIPUL, GONDOLIER!

Original: REMETS TON SLIP, GONDOLIER!

Colecţia San-Antonio nr. 60

Traducere de
MĂRGĂRITA VAVI-PETRESCU

Editura Forum
2000

LUI ALIX KAROL[1]
care este într-o bună măsură
„discipolul" meu pe care vă
invit să-l citiți, să-l recitiți și
să-l răscitiți.

Amin
San-A.

— *Ah*! *rostesc eu.*

Ernest HEMINGWAY[2]

[1] Nota Editorului: Alix Karol este un scriitor *Fleuve Noir*, bineînţeles.

[2] Această propoziţie, de o concizie încântătoare, a fost extrasă din *Parisul e o sărbătoare* (pag. 840, editura Pleiade). (n. a.).

CAPITOLUL ÎNTÂI

CARE ÎNCEPE DUPĂ CUM URMEAZĂ...

La câțiva kilometri de Milano, la orizontul autostrăzii se profilează un post de taxare. Lucru extrem de curios, descoperim când ne apropriem că toate luminile de semnalizare ale căilor de acces sunt pe roșu. Nihilistă perspectivă, nu? Pentru un automobilist nimic nu poate fi mai reconfortant ca lumina verde. Ei bine, după cum vezi aici, cotu'! Toate sunt pe *rosso*, fir-aș al naibii!

Optăm totuși pentru pasajul cel mai apropiat de locul pe unde a luat-o ambulanța pe care o urmărim din Geneva. În fața noastră, e un idiot de olandez la volanul unui Daf roșu! Acesta se adresează funcționarului care-i strigă că posturile de taxare sunt în grevă și că, basta: nu se mai trece!

Olandezul îl întreabă de când e grevă și broscarul afurisit i-o întoarce că de acum o clipă, pe o durată de o oră și că domnul cultivator de lalele s-ar putea duce să se ușureze în natură, să dezlege cuvinte încrucișate, până una alta, iar la o adică să facă amor cu fermecătoarea purcea blondă, care-l însoțește, dacă are chef, fiindcă, dacă stăm să ne gândim, oamenii au tot felul de gusturi, firesc.

Bérurier, care nu pierde din ochi ambulanța, îmi strigă pe un ton disperat:

— Lua-i-ar dracu', și pe ăilalți i-a lăsat să treacă!

Îți dai seama că era de prevăzut: crucea roșie pe portiera unui vehicul, plus crucea albă pe numărul de înmatriculare, reprezintă toate atuurile ca o mașină să forțeze respectul și, respectiv, barajele.

Furgoneta albă americană, transformată în ambulanță pentru cei întinși pe spate, gonește de una singură pe panglica cenușie care i se oferă. Ambulansman-ul o să poată apăsa acceleratorul până la fund! De acum înainte autostrada îi aparține doar lui.

Sar din mașină și alerg să-i bag sub nas grevistului legitimația mea de polițist.

— Drept de prioritate! îi spun eu hotărât.

Se uită la mine și se strâmbă.

— *Ma qué*, poliția franceză? mă întreabă el.

Și, ca să-mi probeze ce sentimente nutrește, îmi dă cu tifla de toată frumusețea, un broscar sadea, întinzându-și brațul înainte în loc să-l îndoaie cu pumnul strâns cum facem noi ăștilalți.

Fără să mă supăr, încerc o nouă terapeutică: respectiv o bancnotă de zece mii de lire. Numai după cum se uită la ea și îți dai seama că hârtia mea nu-i produce o impresie mai mare ca un măr copt unui leu înfometat. Mă face cum îi vine la gură în cuvinte neatestate de italiana literară și care, după mine, trebuie că-s originare de prin păcătoasa aia de Calabrie, sau ceva asimilat ei.

Mă întorc la volan. Un camion uriaș, tot olandez (numai proștii ăștia circulă azi!) s-a oprit chiar în bara mea de protecție și, în spatele lui, se înșiruie alte mașini, care mai de care. Iată-ne blocați ca doi bibani în plasă.

— Lovește-mi-l pe neamul ăsta, ce naiba! fulminează Maiestatea sa.

Apăs ușor pe claxon la adresa olandezului din față pentru a-l invita să înainteze.

Tipul se apleacă prin portieră și-mi strigă în engleză că-i grevă, idiotul! Seamănă cu o moară de vânt cu urechile lui imense specifice rasei, cu o moară rozalie având o claie de fân în chip de acoperiș.

— Turtește-l o dată, ce mai stai! urlă Grasu, turbat de furie văzând cum dispare ambulanța undeva la infinit.

Ce să mai ezit. Gata cu tergiversările. Bag în viteza de urcat pe munte a puternicului Mercedes 250, închiriat prin bunăvoința domnului Hertz Geneva, Dumnezeu să-l aibă în pază, mai puțin vehiculele lui! Și-mi lipesc bara de protecție de a lui, imperceptibil. După care merge ca untul când apăs pedala inexorabil (vezi cât mă înnebunesc după adverbe, deși sunt repudiate de unii). Fanfan-la-Tulipe nu mai știe ce să creadă, ce salată o mai fi asta (olandeză de preferință). Iese pe jumătate prin fereastră să-mi arunce proteste în olandeza curentă. Dar tu ai fi în stare să-mi spui cine e capabil să priceapă limba asta, exceptând cele cincisprezece milioane de tontălăi roziori, blondișori, care mai există doar datorită digurilor lor ca niște castori, dar care, ar fi incapabili să le teraseze cu cozile, e destul să te uiți la mutrele lor ca să-ți dai seama de dimensiunea penuriei în care trăiesc. Fiindcă, dacă ar fi fost dotați convenabil, ce părere-ți faci, de la Rembrandt încoace, ar fi depășit cu mult cincisprezece milioane!

E tare de-o ureche, precum compatriotul lui Vincent Van Gogh. Îmi arată cu pumnul. Gestul lui mă incită să-mi îndop motorul cu benzină, și iată-l că rupe bine mersi cu trotineta lui bariera vopsită în roșu și alb, care interzice depășirea postului de taxare. Încă o accelerare și omul meu din Ţările de Jos descrie un mini derapaj necontrolat în direcția șanțului ce mărginește șoseaua. Purceaua lui începe să guițe. Mă uit în oglinda retrovizoare și-l zăresc pe funcționar, care, dând complet uitării greva latentă, se bate pe burtă, fiindcă un italian, poate ai remarcat, n-o să piardă niciodată ocazia să crape de râs, când se ivește prilejul.

Nu ne mai rămâne decât *speed limit.* Gonim nebunește!

— Mână, mână! urlă Bérurier în chip de conducător de ambarcație.

— Nu vezi că mân!?

Pedala a ajuns până la fund. Mercedesul parcă ar înghiți dungile albe care punctează autostrada.

— Crezi că s-ar putea lua curcanii după curul nostru? mă întreabă Grasu.

— Să sperăm că nu: tipul de la vămuire a văzut că sunt polițist, iar olandezul am impresia că n-a fost prea deteriorat.

Trece o bună bucată de vreme fără să vorbim, lăsând motorul să ruleze în voie, mulțumit de benzina super cu care l-am adăpat, dragul de el.

Și mergând așa, pentru comoditatea ta, sculă bătrână, să-ți relatez înlănțuirea faptelor care ne-au propulsat în frumoasa Italie grevistă dar însorită, pe care, mulțumesc cerului, o idolatrizez în așa măsură încât stau și mă întreb de ce n-aș veni aici într-o bună zi să-mi sfârșesc zilele.

Bun, totul a început azi dimineață la Agenție. Știi, *Paris Detective Agency,* pe care o conduc cu atâta brio, iar Béru cu atâtea brioșe! La mine, în superbul meu birou, se afla un tip îngrijorat. Președinte director general cu renume, descoperise o fraudă în contabilitate și-l bănuia pe cel mai prețios colaborator al lui. Faptul îl nemulțumea profund, fiindcă individul în chestiune lucra pentru el de mai mult de douăzeci de ani, iar comportamentul lui fusese întotdeauna ireproșabil.

În momentul acela micul semnal secret, plasat lângă mapa mea s-a aprins, indicându-mi că Bătrânu dorea să-mi vorbească de urgență. Am ridicat receptorul de pe linia noastră directă.

— Alo?

— Lasă-l pe aiuritul ăsta în seama lui Pinaud, San-Antonio; amicul nostru are să se ocupe de afacerea asta minoră. Trebuie să-ți încredințez ceva urgent, sună-mă peste trei minute.

Imediat l-am pus în legătură pe respectivul director cu Ramolitul care în dimineața asta, din cauza unui soare primăvăratic, arbora un pantalon din flanelă gri și un blazer de amant ofilit.

După mai puțin de trei minute, sunam la mister Scalpatul.

— Sunt al dumneavoastră, Șefu'.

— De data asta se petrece ceva bizar, San-Antonio, ceva care emană de la C.I.A. Ai auzit vorbindu-se de Carlo Spontinini?

— Un vechi șef al mafiei?

— Între altele. A fost nevoit să părăsească New-York-ul în urma unei afaceri care începuse să pută și trăia în Canada unde bunii noștri prieteni din C.I.A. îl țineau sub supraveghere. Ieri a reținut trei locuri de avion pentru zborul Montreal-Paris: unul pentru el, unul pentru metresa lui și unul pentru secretar…

Simpatice timpuri în care gangsterii au secretari.

— Da, șefu', vă urmăresc.

— În acest moment, avionul în care se află ei survolează coastele Irlandei și peste oră va ateriza la Orly.

M-am și prins ce așteaptă de la mine, dar, politicos, aștept ca Gardianul șef să-mi expună problema.

— Un băiat din C.I.A. a luat loc la bordul Boeingului 747. Dar imaginează-ți că a fost apucat de un rău chiar înainte de decolare, astfel încât zborul a fot amânat cu câteva minute pentru a-l putea debarca. C.I.A. îmi cere să pun pe urmele acestui gangster notoriu cel mai bun colaborator al meu, și să nu-l scape din ochi, pentru aproximativ o zi, timp în care domnii vor stabili un dispozitiv de înlocuire și vor trimite pe altcineva.

— Vă mulțumesc pentru faptul că mă considerați cel mai bun colaborator

al dumneavoastră, mă aud eu gângurind, fiindcă o lingușire n-a făcut niciodată rău nimănui, și nu i-a compromis cariera, dimpotrivă. Deci, trebuie să-l filez pe Spontinini al dumneavoastră până mâine cel târziu?

— Nu.

Bătrânul a început să tușească. Îi cunosc eu bine tusea asta, ea îi însoțește întotdeauna șiretlicurile. E țeava de eșapament a conștiinței lui. Modul de a-și expulza rămășițele de respect uman care i se mai agață încă de frumosul lui suflet de polițist-Dumnezeu.

— Pasărea asta rară, dragul meu, care interesează așa de mult C.I.A., trezește în egală măsură și interesul nostru. Iată de ce mi-ar plăcea ca și după ce te va înlocui omologul american să-ți continui supravegherea. Poate ceva mai de departe, dar cu multă atenție, m-am făcut înțeles?

— Admirabil, domnule director.

— Atunci, treci urgent la treabă, fiindcă toate căile care duc spre Orly sunt la fel de inextricabile ca și cele ale Providenței.

•

Uite așa s-au prezentat lucrurile.

L-am fluierat pe Béru care tocmai îi făcea curte de patru degete Claudettei, secretara noastră (cu o mare capacitate receptivă), și bum: am pornit la drum!

•

— Măi să fie, bombăne Imensul, și-o fi scos redactoarele, proștii ăia, o fi aprins ultimul etaj al rachetei de nu putem să ajungem din urmă ambulanța…

— Mașinile noastre probabil că sunt cam de aceeași capacitate, scumpule, și cum ei au câteva minute avans, și-l păstrează.

•

Am ajuns la Orly chiar în clipa în care drăgălașa ciripitoare anunța zborul de la Montreal. Datorită legitimațiilor noastre, mereu valabile, ne-am strecurat în sala de debarcare. Și acolo, știi ce? Pe mijlocul birouașului stewardesei de serviciu se afla un anunț scris alb pe negru comportând un singur nume: „Spontinini”, precedat de două litere „Dl”.

Atunci mandea, grațios ca petalele de piersic în adierea nebunatică a dimineții, o abordez pe funcționară, fermecătoare, la biroul *Air-France*, și-i arăt confidențial legitimația de polițist de parcă ar fi fost vorba de o fotografie pornografică, reprezentând-o pe madam Gold Amer făcând dragoste cu un dalmațian. Și, dintr-un suflu, atât de delicat încât n-ar fi făcut să fremete nici pânza unei păienjenițe virgine, îi șoptesc:

— Ce înseamnă asta, Spontinini?

Scumpa de ea se uită la mine. Și cât de bine o înțeleg! Eu, așa cum sunt, ba și mai și; iar ea, sărmana, o negresă slăbănoagă cu niște dinți să toace furaje, imagine pe care o vor avea turiștii despre Franța, cam la fel cu cea a unui pisoar care dă pe dinafară, fir-ar al naibii, cum se duc de râpă toate, și totuși de fete frumoase nu ducem lipsă, nu? Da, se uită la mine, își desface cele două greble pentru fân, chipurile să-și compună un surâs, dar aduce

mai mult a capcană pentru lupi, și-mi spune:

— I s-a comandat prin cablu un avion-taxi.

— Destinația?

— Geneva.

Acolo jos, pe bitumul scânteietor ca o aschie de metal, aterizează un avion alb, monumental, cu frunza de arțar în coadă, ca să demonstreze pe deplin că-i canadian.

— Ordinul Ministerului de Interne, îi spun, comandă încă un avion pentru Geneva și acest al doilea avion trebuie să aterizeze la calviniști înaintea celui al domnului Spontinini. Fuga marș, inimioaro, urgența planează în aer!

Ea dă să spună „dar", iar eu îi răspund „nu". Și atunci, totul merge ca pe roate, inclusiv mister Spontinini, pe care am avut ocazia să-l întrezărim ceva mai târziu, deplasându-se într-un fotoliu de paralitic.

Oamenii și-i imaginează întotdeauna pe gangsteri cu jungherul la brâu, cu mine suspecte și vestimentații imposibile. Pentru unii cam așa stau lucrurile, dar bandiții de talie mare îți închipui că o să arate precum trădătorii din melodramele de dinaintea primului război mondial?

Să-l luăm pe Spontinini, de pildă, n-ai să găsești ceva mai impresionant, în sensul bun al cuvântului, mai rasat chiar, decât acest sexagenar cu părul nins bine pieptănat, purtând o cămașă albă Persil, un costum albastru închis cu dungulițe foarte fine bleu și care ține pe picioarele inerte o servietă din piele de crocodil, firma Hermes. Are acea privire de un albastru intens a unor italieni, sprâncene cărunte dese pe care probabil și le perie; o mustață la fel de cărună, tunsă minuțios, completează aspectul unui De Sica melancolic.

Un băiat dolofan, arătând a pederast neconvins, înțolit într-un complet dintr-o țesătură prea ușoară pentru corpolența lui, împinge fotoliul cu un aer preocupat. O blondă superbisimă pășește alături de atelaj. Mămica asta este în stare să țină piept unui regiment cu cei douăzeci de ani ai ei, dar merită să vezi cum se achită de sarcină, tipesa! Oh, s-avem pardon! ce clasă! De departe îi dai douăzeci și cinci de primăveri, iar de aproape, de foarte aproape, douăzeci și șase. Poartă un taior Chanel în tonuri foarte deschise, bătând spre gri, pe dedesubt cu o șemizetă de mătase neagră care sporește efectul ansamblului. Bun, de acord, descrierea ținutelor protagoniștilor mei nu contribuie la evoluția acțiunii, dar consider că un autor de talia mea trebuie să-și alinieze personajele în ordine de marș, iar acestora nu se cuvine să le lipsească nici un nasture de la ghetre (altminteri e obligat să semnaleze faptul).

După ce mi-am identificat trioul, am pornit spre pista de zbor a avioanelor-taxi.

•

Încolo departe, autostrada escaladează o rampă. Zărim o pată albă în echilibru pe linia de plutire a orizontului. Pata plonjează și dispare.

— Va benet! aprobă Maiestatea sa, care știe câteva locuțiuni din limba lui Dante. Îi ajungem din urmă, tipule. Până unde crezi că o să gonească așa?

— Ce-ai vrea să-ți zic, Grasule?

Béru inspiră adânc pentru o aerisire puternică a emisferei lui nordice, apoi coboară geamul ca să-i încredințeze Italiei acele umile particule ale ființei lui.

— Păi da, asta-i la tine conversație? Ce-ai vrea să-ți recit o monogramă? La ce te-i fi gândind de ore întregi fără să sufli o vorbuliță, pentru Dumnezeu? De la Geneva dacă ai scos patru silabe, fir-ar al naibii! Dacă aș fi singur, măcar aș cânta!

— Cântă!

— Cu o mutră de cioclu ca a ta, mersi! S-ar potrivi marșul funebru de Chopine! Hei, la ce te gândești?

De fapt, are dreptate: la ce mă gândesc? La cele ce urmează, pentru că, o dată debarcat la Geneva, trio Spontinini a urcat într-o ambulanță: nu cea care ne precede, alta. I-am filat cu un taxi. Șoferul, un om cumsecade din cantonul Vaud, transplantat la umbra celei mai abundente căderi de apă din lume, ne-a povestit de luna mai 68, văzută din Geneva. Cum venea franțuzul încărcat de valize pe care nu le puteai sălta de jos, atât de greu atârnau lingourile.

Spontinini a fost condus la o clinică dintr-un cartier mărginaș frumos. Am crezut că avea de gând să se instaleze acolo. Eu, inocent m-am dus să pălăvrăgesc cu o duduiță gentilă în alb, nu mai știu cum o chema, dar nu văd de ce te-ar interesa, dar era scris pe o plăcuță arborată de ea deasupra buzunarului superior al halatului. Cât am trăncănit noi ba de una, ba de alta, am reușit să aflu că la ora patru Spontinini urma să se îmbarce pentru Italia la bordul unei ambulanțe de mare lux, după ce va fi fost consultat de celebrul profesor Razdemoul, specialist de renume universal în privința picioarelor betege.

Atunci eu, fugulița-fugulița, m-am prezentat la Hertz pentru a închiria o mașină puternică. Și acum, ajunși în posesia ei, gonim ca niște tembeli pe autostrada în grevă.

Iar Bérurier protestează împotriva mutismului meu. E un vorbăreț. Cu condiția să nu fie ghiftuit. Dar nu-i ghiftuit, fiindcă n-a avut timp să bage nimic în gură de azi-dimineață, nefericitul, dacă nu pui la socoteală un sandvici anemic hăpăit la o stație de benzină.

— Gata, e ai noștri, spune el.

Ridic puțin talpa de pe accelerator. S-ar putea să li se pară suspect că o altă mașină înmatriculată în Elveția e autorizată să circule pe timp de grevă.

Le facem curte de departe.

Dau drumul la radio și imediat își iau zborul mandolinele pe un cer azuriu. Îmi spun că toate astea seamănă într-o măsură cu un roman de Hadley Chase[3], gangsterul bătrân și infirm însoțit de o blondă frumoasă și de un secretar dolofan, ai cărui hormoni masculini și-au luat tălpășița. Hadley se dă

[3] *James Hadley Chase* (1906-1985) – scriitor britanic, autor de romane poliţiste, dominate de violenţă şi sexualitate. (n. tr.).

în vânt mai ales după Italia. Italia și bucătăria franțuzească. Îi place mâncarea de pe la noi, dar nu și limba. Ultima oară când am luat masa cu el, și-a ridicat cuțitul și a exclamat pe sub frumoasa lui mustață răpitoare:

— *Lio caoutao*[4]!

Și era teribil de bucuros, Hadley al meu, că putuse în fine să pronunțe un cuvânt în această limbă rebarbativă pentru el. Păi ce-i fi vrând, vorbind toată ziua bună ziua englezește îți ostenește glota, fir-ar al naibii!

Spontinini și C.I.A. care-l supraveghează din scurt. Plus Bătrânu care mă aruncă între roțile americanilor, ca să verific puțin ce vrea să însemne toată tărășenia asta.

[4] *Le couteau* – cuţitul.

CAPITOLUL ÎNTÂI

CARE SE CONTINUĂ ASTFEL...

Ambulanța se oprește pe malul Canal Grande în fața garajului unde turistul imploră să-i fie primită mașina în pensiune, că altminteri, *bye-bye* Veneția, e nevoit să părăsească laguna și s-o apuce din nou pe dragele drumuri ale petrolului.

Cobor suplu din mașină.

— Du-te și lasă Mercedes-ul la garaj, îi ordon Grasului. Funcționarul de acolo o să-ți spună că nu mai e nici un loc, dar tu să nu faci precum tontălăii care se întorc cu coada între picioare: dă-i o mie de lire, iar el o să-ți indice la ce etaj s-o lași. Eu continuu filajul. Ne întâlnim peste o oră pe terasa unei cârciumi mari cu muzică, situată în spatele Campanilei, piața San-Marco. Dacă am să întârzii, așteaptă-mă trăgând la măsea un Cinzano bianco.

După ce l-am prevăzut cu acest sfat înțelept, am grăbit spre debarcaderul unde vedetele-taxi așteaptă ca un roi de albine. Spontinini și *brain-trust*[5]-ul lui iau loc la bordul uneia dintre ele, în vreme ce doi hamali cu caschete albe încarcă lângă pilot bagaje luxoase. Afretez și eu o ambarcațiune condusă magnific de un Tarzan în maieu, care cântărește probabil peste două sute de livre nedevalorizate.

Mă întreabă, natural, unde intenționez să merg, iar eu îi ofer un adevăr cum nu se poate mai strict, respectiv că habar n-am. Mirarea e ușor de disipat când nu ești prea strâns la pungă. Prin urmare, și-o lasă la ralanti, ca și motorul bărcii lui. Când i-am explicat că am de gând să urmăresc vedeta lui Spontinini, m-a întrebat foarte simplu?

— *Polizia*?

— Nu, îi răspund: ajutorul pentru înecați; sunt înotător de mare clasă și am primit misiunea să-l pescuiesc pe infirmul ăla în eventualitatea că ar cădea în apă.

Pilotul râde cu poftă. Un trabuc importat, și pe urmă reexportat de dragul meu Zino Davidoff îl îmblânzește definitiv. Totul e O.K., amice!

•

Întotdeauna Veneția mi-a transpus sufletul în sărbătoare. Îmi imaginez că sunt Casanova, când trec prin dreptul bătrânelor palate superbe și agonizante, pline de scări și atât de înnămolite că puțin ți-ar lipsi să nu galopezi până la Casa de Economii să-ți retragi agoniseala și s-o consacri zidarilor venețieni.

Traficul e foarte intens în acest sfârșit de zi. Vaporetele se înșiruie și se adună, încărcate mai să se scufunde cu o lume veselă, care izbutește să gesticuleze în pofida înghesuielii.

---

[5] *Brain('s)-trust* – experți – limba engleză în original. (n. tr.).

Vedetobilistul cel gras își face o plăcere din a-l urmări pe Spontinini de la o distanță considerabilă.

Eu, în capul meu frumos plin de gânduri delicate, îmi spun că bătrânul bandit va trage la unul dintre cele două magnifice hoteluri de lux ale orașului: Danieli sau Gritti.

Fiindcă individul a scuturat destui ciorapi de lână în perioada lui de sprinteneală pentru ca să-și poată oferi acum tot ce poate fi mai bun fără să-și facă probleme cu tarifele.

Înaintăm ușor, cu pavilionul în vânt. Veneția e feerică. Mereu nouă, mereu surprinzătoare. Deși o cunoști, o descoperi fără încetare. De fiecare dată e o premieră.

Așezat pe punte, mă uit cum defilează aceste minuni, ale căror frontoane se oglindesc de bine de rău în apa verde. Debarcaderele cu lampioanele lor… venețiene, ferestrele prevăzute cu gratii enorme din fier forjat, mâncate inexorabil de rugină, portalurile pe jumătate putrezite, și tencuiala de nămol rău mirositor… Și tangajul acoperișurilor care se adună în turmă, se împrăștie, se regăsesc, aceste minunate acoperișuri colorate în ocru, încărcate de țigle romane, aceste acoperișuri deasupra cărora s-au amenajat terase minuscule… Și grădinile miniaturale, în revărsarea lor de plante exuberante… În fine, ce să mai vorbim, le știi pe toate astea, n-am de ce să-ți fac nici un desen, pentru așa ceva ar fi nevoie de Fra Angelico[6].

După un cot larg, apare podul Rialto. Trecerea noastră face să se clatine o turmă de gondole negre ai căror cai de aramă strălucesc.

Brusc, vedeta „omului meu” părăsește Canal Grande pentru a se apropia de un imens palat roz, mai puțin dărăpănat ca altele. Trage la ponton. Secretarul îl ajută pe pilot să debarce bagajele, în timp ce femeia blondă se duce să sune la intrarea opulentă cu armele familiei. Își fac apariția slujitori în ținute de sclavi, care grăbesc să-l ridice pe moș Spontinini și fotoliul lui rulant; îl scot de pe vas și urcă împreună cu el treptele peronului. Ai zice, că e un mare senior în jurul căruia toată lumea roiește.

— Și acum, domnu’? mă întreabă pilotul meu.

„Domnu’” își freacă bărbia ca să lase impresia că gândește.

— Cui îi aparține acest palazzo?

— Contelui Fornicato.

— Mersi. Piața San-Marco!

•

Orchestra foarte violonistică[7] interpretează valsuri vieneze, ceea ce e foarte indicat pentru Italia. Atmosfera e blândă. Văzduhul e plin de porumbei

---

[6] *Fra Angelico* (1400-1455) – pictor şi călugăr dominican italian, unul dintre maeştrii şcolii florentine. (n. tr.).

[7] Află că mă amuză să mă exprim astfel. Limba e un material, dragul meu, trebuie să-l înţelegi. Să-l probezi. Niciodată nu se cere elevilor la franceză să-şi probeze limba. Îl studiază pe Rabelais, Proust, Sant-Antonio, dar nu sunt puşi să alcătuiască fraze, să disloce cuvinte. Mare păcat pentru ei. Mare ruşine pentru profesorii lor. (n. a.).

(care-și dau chiloții jos pe unde apucă). Aceste păsări îndrăznețe se așează pe umerii, chiar în creștetul sufletelor cumsecade care le aruncă grăunțe. Copilași încântați își întind mâinile spre porumbei precum își întindea De Gaulle brațele spre mulțime. Zburătoarele se eschivează mângâierilor în ultimul moment ori printr-o bătaie de aripă ca o pasă de muletă[8] ori vâslind repede cu gravitatea grăbită a unui călugăr care se duce la tanti-roza.

Un chelner arătos, cu părul buclat ca dedesubtul unui banc de lemnar, se propteşte în fața mea. Îi comand un Cinzano alb, nu ca să-i fac plăcere editorului meu, care adoră această onorabilă firmă, ci pentru că Cinzano alb mi se pare băubil numai pe terasa situată la dreapta pieții San-Marco, cum privești Palatul Dogilor; oriunde în altă parte, inclusiv pe terasa din stânga, îmi încleiază limba și-mi face sete.

Sunt servit cu acea celeritate tipic italiană și-mi golesc paharul cu acea promptitudine tipic franțuzească. Și atunci, știi ce? Chiar în clipa când îmi las paharul jos, pe fundul căruia cubul de gheață e pe cale să-și facă nevoile, da, chiar în acea clipă, cineva ia loc pe scaunul care face echipă cu al meu.

Nu tresar, fiind un băiat extrem de bine educat, dar, crede-mă, inima mi-a luat-o din loc. Acel cineva este în realitate o damă. E vorba de însoțitoarea lui Spontinini! Ai citit cum trebuie? Bineînțeles, exclamația gândului meu? Ai priceput sută la sută, da, putem continua?

În afara faptului că e frumoasă și de o eleganță de mare clasă, această persoană miroase foarte plăcut, cum n-ai idee, tu care nu respiri decât duhori de closete înfundate și de prăjeală veche. Dar ceea ce mă mai frapează e privirea inteligentă a acestei femei. Ochii întunecați, voalați de nu știu ce umed, care se lasă gânditori asupra ta și te decorticheză într-o fracțiune de secundă.

— Îmi permiteți? mă întreabă ea, așezându-se chiar în fața mea.

Mă salt pe jumătate, ca să demonstrez că sunt de o politețe extremă, și confirm cu gestul și zâmbetul.

— Cu plăcere, găsesc eu mijlocul de a articula, deși…

Chelnerul a și apărut, mai grăbit ca niciodată:

— Cu ce o servim pe Doamna?

Noua sosită schițează o ușoară nedumerire.

— Nu prea știu ce, rostește ea, dar punând un puternic semn de întrebare în locul virgulei mele.

Mă grăbesc să fac dovada unei autorități spontane:

— Două pahare de Cinzano alb.

Garsonul pleacă. Orchestra profită ca să înlocuiască *Pădurea Vieneză* cu *Doctor Jivago*, de la facultatea din Sankt-Petersburg. Ne uităm unul la altul, dama blondă și cu mine, și trebuie să convenim în sinea noastră că suntem simpatici amândoi.

— Nu vă simțiți prea obosită după această călătorie? o întreb eu.

---

[8] Pânză roşie de care se folosesc toreadorii pentru a înfuria animalul. (n. tr.).

Dama suspină:

— Puțin cam șifonată.

Franceza ei, deși perfectă, conține o seamă de accente printre care și cel american.

Iar eu, cu un brio de ucenic al unui frizer de provincie, mă lansez la asaltul madrigalului, ca Maurice Herzog la cel al Everestului.

— Trandafirul care numai ce a înflorit e mai puțin proaspăt ca dumneavoastră, doamnă.

Însoțitoarea lui Spontinini clatină din cap:

— Lăsați, face ea, nu merită osteneala. Am venit doar să vă întreb pentru ce ne urmăriți de la Paris încoace.

În loc să mă fâstâcesc ca orice alt netot de soiul tău, eu, cu o siguranță de sine superbă, ca întotdeauna, deși în subconștientul meu s-a dat ordinul de luptă, îi spun:

— De la Paris încoace! Jos pălăria, aveți un ochi de linx.

— Să fim serioși, dragă domnule, Spontinini nu-i un naiv, știe să recunoască un polițist de la prima vedere, așa cum dumneavoastră recunoașteți un negru.

— Fără îndoială, asta să fie cauza că pe unul dintre pasagerii avionului dumneavoastră l-a apucat brusc o criză înaintea decolării?

Bum!

Tipa se miră, sincer surprinsă. Acum, am impresia că am marcat un gol în poartă. Să n-o fi pus la curent Spontinini cu agentul C.I.A.?

— Nu știu! răspunde ea cu o franchețe nedisimulată.

Chelnerul ne aduce cele două pahare cu Cinzano mai mult galben decât *bianco*. Individa își ridică delicat paharul (ah, ce rol mai joacă în limbă și adverbul ăsta!) și-l duce spre buze cu o grație infinită. Bea un mililitru din licoare și lasă cupa jos fără măcar să se audă clinchetul cubului de gheață lovit de pereții brumați.

O tăcere, foarte relativă, ne plasează în mare viteză pe amândoi pe poziții de repliere mentală.

Iar apoi, de parcă s-ar fi înseninat, îmi declară:

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, domnule detectiv: din ce rațiuni ne urmăriți?

Fac o strâmbătură:

— Păi, la drept vorbind, eu nu știu mare lucru. Am primit ordinul de la superiorul meu direct și m-am conformat; nimic mai simplu.

Dama miroase din ce în ce mai frumos. Zău așa, bate spre treizeci și opt de ani, dar atât de delicat încât nimeni n-ar putea băga de seamă, nici măcar ea. Sunt unele femei care știu să îmbătrânească, iar altele care nu știu să se întinerească, dacă ești atent, ai să observi. Pentru ea, tinerețea e o stare de grație care nu datorează mare lucru produselor cosmetice și nici institutelor de înfrumusețare. E o tinerețe spirituală, autentică!

— Domnul Spontinini știe că ați venit să mă interogați?

— Oh, eu nu fac nimic fără să-i spun. A fost contra intervenției mele, dar știe că-mi plac mult situațiile clare…

— Sunteți… tovarășa lui?

— Nu știu ce sens acordați acestui cuvânt. Luat ad literam, într-adevăr, sunt tovarășa lui, dar fără a-i fi nici metresă și nici soție.

Zâmbetul meu subțire o irită cum te-ar sâcâi o muscă venită să se scarpine pe paharul tău cu Chantilly.

— S-ar putea să vi se pară incredibil, dumneavoastră francezilor, și totuși asta-i realitatea. De altfel, n-are nici o importanță dacă îmi dați crezare sau nu, este?

Și trosc!

O dau cotită pentru a-i demonstra că reflecția ei a ținut.

— Domnul Spontinini e un prieten al contelui Fornicato?

— Nu, abia acum sunt pe cale să lege o cunoștință.

— Călătorie de afaceri?

Îmi aruncă o privire sâcâită.

— Asta-i treaba lor! Sperați să vă relatez viața lui Spontinini?

— Și cu toate astea, trebuie că-i pasionantă, nu?

— Aha…

Bun, e-n regulă, perfect. Ce să ne mai spunem? Suntem aici amândoi reuniți în această fabuloasă piață San-Marco, reprodusă în miliarde de exemplare în lumea întreagă. O orchestră languroasă ne face să gustăm dulceața unei vieți de pe alte timpuri. Turiști stupizi năvălesc de pretutindeni în grupuri compacte, cu aparatele de fotografiat, Nikon sau Laica, pe poziții, încărcați cu tot felul de dichisuri grele care-i transformă în sclavi ai peliculei. Vremea e blândă. Exact în acest loc al planetei pot aprecia un Cinzano alb.

Femeia asta mă tulbură din pricina frumuseții ei, bineînțeles, a unui fluid ametitor care emană din ființa ei și, în aceeași măsură, a inteligenței pe care i-o ghicești vigilentă.

— Nu sunteți americancă, nu-i așa?

— Se vede?

— Nu, se presimte. Aveți ceva din moliciunea europeană. Vă lipsește acea impetuozitate puțin cam dură a femeilor de peste Atlantic.

— Care ar fi originile mele, după dumneavoastră?

Întrebarea ei e o invitație s-o privesc, ceea ce fac cu dragă inimă. Femela asta e într-adevăr seducătoare.

— Rusoaică nu, solilochez eu. Stați puțin, ghicesc o încrucișare destul de bizară. A fost nevoie de mai multe rase pentru a se obține această minune. Nu mișcați… O bunică americancă totuși, asta da. Însă care s-a căsătorit cu un latin. Rezultanta acestui cuplu s-a aliat unui produs al Europei Centrale și iată-vă…

Femeia surâde mulțumită.

— Bravo. Efectiv, mama mamei mele era din Boston. S-a măritat în Argentina. Fiica lor s-a căsătorit cu un ungur. Sunteți tare, ce mai!

Ridic din umeri.

— Să zicem că oamenii mă interesează și că am călătorit mult. Pot să-mi permit o întrebare indiscretă?

— Mă rog, de ce nu…

— Dacă nu sunteți nici soția, nici metresa lui Spontinini, ce căutați în preajma lui? Jucați rolul unei surori de caritate?

— Mai mult sau mai puțin, dar nu m-a angajat el.

— Atunci?

— S-ar putea să nu mă credeți.

— Ce idee: eu cred întotdeauna ce mi se povestește, cel puțin la început.

— Sunt ziaristă, de profesie, sau mai curând „eram” fiindcă am renunțat. Într-o zi, cotidianul meu newyorkez mi-a cerut să scriu ceva despre Spontinini, cum trăia în Canada, reconversia lui, amintirile… Vă prindeți cum stau lucrurile?

— Foarte bine.

— Am întâmpinat destule dificultăți să obțin o întâlnire cu el. Dar cum sunt o persoană încăpățânată, până la urmă am izbutit. Contactul dintre noi a fost de la început pozitiv. El m-a fascinat, iar eu i-am plăcut. Interviul a durat mai multe zile. În momentul când să-l părăsesc, mi-a zis: „Fiindcă viața mea pare să vă intereseze atât de mult, trăiți-o și dumneavoastră!” Am refuzat. Dar, o dată întoarsă la New York, existența mi s-a părut cenușie. Am scris articolul și m-am întors la Montreal să i-l arăt. Simplu pretext: doream să-l revăd. A citit ce-am redactat eu, în viteza a patra, și m-a întrebat „ce însemnau toate acele cuvinte, ideea formată despre el, când toată lumea-l ignora”. Și atunci și-a reiterat oferta, asigurându-mă: „Un om nu va putea fi niciodată exprimat într-un articol, pentru a-l defini ar fi nevoie de o carte groasă. Rămâneți aici, și poate că într-o bună zi o veți scrie.” De data asta n-am mai așteptat să-mi spună și a doua oară.

E gravă când evocă această întorsătură din existența ei.

— Și totul platonic? las eu să cadă.

— Absolut.

— Probabil că v-ați îndrăgostit de el!

— Oh, nu, e cu totul altceva. Ceva mai bun într-un anume sens.

— Fidelitatea, ce mai! rostesc eu sarcastic.

— Nu: interesul trezit de un om de excepție unei ființe atrase de tot ce e excepțional. Îl privesc cum își duce zilele, îl ascult, și trăiesc un spectacol uimitor, în fiece clipă.

— Formidabil! Dar ce loc ocupă în toate astea amorul, cel autentic; la orizontală?

Se îmbujorează de bonton.

— Pfff, mi se întâmplă să ies și să fac unele cunoștințe.

— Și vă satisfac?

— Câteodată da, de cele mai multe ori nu. Dar ceea ce mă interesează cu adevărat e să trăiesc o viață ieșită din comun.

— Și de câtă vreme o duceți?
— De doi ani.
— Și nici un semn de plictiseală?
— Nici pomeneală!
— Din ce cauză a paralizat Spontinini?
— Un glonț de Parabellum în coloana vertebrală la ieșirea dintr-un club de noapte aflat în New York.

Se ridică brusc. Îmi prezintă mâna. Mă uit la ea, surprins de vivacitatea gestului, de parcă ar fi trebuit să-i citesc în palmă liniile foarte fine țesute aici de soarta ei. Mă ridic la rândul meu.

— Nu v-ar surâde să considerați întâlnirea noastră ca pe una dintre cele la care ați făcut aluzie mai adineaori?

Mă pierd în privirea ei insondabilă. Orchestra cântă în surdină „Fascination", ca să nu se coaguleze auditoriul lichefiat de *Doctorul Jivago.*

— De ce nu? îmi răspunde ea.

CAPITOLUL ÎNTÂI

CARE CONTINUĂ ÎN FELUL URMĂTOR...

— Pentru o săptămână sau pentru o lună? se informează signor Bellaquiquetta (numele lui e gravat pe o placă de aramă coclită, fixată deasupra casieriei, la stânga fotografiei în culori a defunctei lui mame).

Hâtrul bătrân, slăbănog, prost ras, îmbrăcat într-un costum epuizat și o cămașă descheiată la gât, ca să fie mai șic, a văzut prea bine că am apărut cu mâinile goale.

— Pentru-un moment, i-o întorc eu.

Interlocutorul meu își plonjează arătătorul până la gardă în trompa lui Eustache, din dreapta, și-l agită febril, cum se zgâlțâia pe vremuri furca unui telefon mural pentru alertarea unei funcționare incerte.

— Aici, rostește el, e *Albergo Alfredo Royal,* domnule.

— De ce vă simțiți complexat pentru o nimica toată, dragul meu, nu toată lumea poate conduce un hotel de talia lui *Ritz*, îi răspund, și dați-ne camera cea mai bună, dacă există așa ceva. Prin cea mai bună cameră înțeleg una al cărei pat nu imită răgetele unui măgar plecat la culcare, și ale cărei robinete nu-ți rămân în mână.

Vorbind întruna îi zâmbesc și tot zâmbindu-i scot din buzunar un teanc de bancnote provenind din diferite țări cu o soliditate monetară incontestabilă.

Signor Bellaquiquetta oftează și, în schimbul a douăzeci de franci extrem de elvețieni îmi întinde cheia de la 21.

Cu titlu de primă, ne urează să fim fericiți și să procedăm la numeroși copii. Ceea ce-i promitem cu ardoare!

•

De multe ori mi s-a spus că există două categorii de femei. Și atunci, mă întreb cui se datorează faptul că nimeresc mereu peste o a treia! Probabil că le atrag. E cazul s-o spunem, nu? O vezi pe tipa de acum? Pe ziarista asta sedusă platonic de un pirat bătrân, ieșit la pensie? Felul hotărât în care a venit printre porumbeii din San-Marco să mă întrebe ce treabă aveam cu echipa ei. Și pe urmă, cu ce spontenitate, cum zice Grasu, m-a urmat până la acest *Albergo Alfredo Royal*, care mai are regal doar aerul înfumurat al patronului. Și cu ce îndrăzneală urcă o scară a amorului mai ciuruită decât conștiința lui Spontinini. Ai zice că pășește pe treptele de onoare ale operei într-o seară de gală. Deloc stânjenită, fetița. De altfel, când e vorba de femei, stânjeneala trece în urma feselor.

Merge înaintea mea. Clasic: când te duci să faci dragoste, tipa deschide drumul, iar la întoarcere se ține după tine. Instinctul bărbatului e cel care decide. Când se îndreaptă spre divinul sacrificiu, se excită la vederea rotunjimilor prăzii. La sfârșit, se grăbește să le uite cât mai repede. Bărbatul e mamiferul cel mai ticălos care mi-a fost dat să-l întâlnesc pe parcursul

peregrinărilor mele internaționale prin comitatul Berry și Franche-Comté.

Ajunși la primul etaj, căutăm camera 21. Ceea ce ne obligă să pătrundem până în capătul unui culoar sinuos, care se termină în bezne sufocante și rău mirositoare. Pentru că da, asta-i Veneția: îți strâmbă nasul, puturoasa! Canalele romantice pe care se plimbau Marco Polo și Casanova se transformă pe încetul în scursori. Sunt pline de nămol și de gunoaie, de animale moarte și de tot felul de putreziciuni. Nimic nu-i mai frumos ca apa, dar, în același timp, nimic mai dezgustător când nu-i curată. Pământul absoarbe murdăriile, le transformă în îngrășăminte. Apa se degradează.

Pământul purifică, apa contaminează. Eu, până și în izvoarele de munte cele mai repezi, cele mai cristaline, n-am încredere. Mă sperie. Le bănuiesc pline de bacili și viermi sub puritatea lor aparentă. Apa e domeniul microbului. Iată de ce beau întotdeauna whisky sec.

Dar în fine, n-ai încotro și trebuie să te acomodezi, și să te incomodezi. Iar aici, îți spuneam, ajungem până în capătul extrem al culoarului libidinos, care miroase a canal împuțit și a spermă prost spălată. În acest sector, e un soi de înfundătură plină de mături care trebuie că servesc doar pentru sărbătoarea națională a cartierului, iar asta cade, vai, abia pe 29 februarie. Și pe urmă, se vede un ochi de fereastră astupată aproape în întregime de cartoane, care apără mai bine de soare. Și iată că dama blondă prinde un elan turbat. Se aruncă de gâtul meu. Se lipește de mine precum o iederă de trunchiul copacului pentru săracii din parohie. Mă atinge cu limba. Căldura ei mă invadează. Nu mai poate să aștepte. Incendiu senzorial. Dezlănțuire necompensată. Totul trosnește, nimic nu mai poate fi ținut în frâu. Gata, s-a terminat, trebuie! Și atunci, trec la fapte. Repede și bine. Și tare, ai să vezi, oho! Ce-o să mai deguste Chanel-ul! Că n-o să mai poată fi recondiționat! Să faci din el doar o sperietoare. Are tipa un fel de a-și ridica un picior, foarte dezmățat. Asta înseamnă să fii sprinten. Îți prezintă cutia de scrisori în cele mai bune condiții. Intrați, ați sosit! Zelul se amplifică. Bâtlanul are picioare lungi… O acuplare sălbatică. Fetița se deplasează într-un picior. Piruetă pe un călcâi. Îmi servește de butuc la roată, iar eu mă arunc! Gravitație unilaterală și universală! Fricțiunea marilor regăsiri nerăbdătoare. Nici vorbă de o plecare languroasă, ci de sosirea care nu se discută. Chibritul aprins într-o baltă de benzină. Și simțurile iau foc. Pe urmă n-ai încotro și trebuie să adopți o soluție de urgență. O întrepătrundere căzăcească. Promenadă în lungul culoarului. Ne izbim de uși. Ne vătămăm părțile proeminente de ziduri. Poc, trosc! Până ce o olandeză (e ziua ăstora din Ţările de Jos, ce-ți ziceam eu) deschide ca să încerce o constatare. Nu pricepe din capul locului: olandeză cum e, îți dai seama! Și pe urmă, cum ne vede că ne răsucim, și ne învârtim, începe să aibă unele bănuieli. Ţipă la noi pe dialectul ei. Cum că e revoltător ca niște oameni să copuleze pe un culoar, și încă un culoar de hotel, ține ea să atragă atenția, fir-ar al naibii! Ar fi fost suficient să deschid camera 21 cu cheia pe care o țin în același timp cu fesa stângă a scumpei mele, încât am impresia că i-a rămas amprenta. Sfântul

Petru și Miquelon, cocoșul galic, a cântat de trei ori! Dar nu, cu cheia în mână, cu cheia în fund, în loc să ne ascundem fornicațiile, noi le desfășurăm deschis de la un perete la altul, lovind ziduri, uși, morala creștină, pudoarea, măturile… Mizerie, să ne fie rușine!

Pentru a o descumpăni, schimb tactica și prin urmare și poziția. Îmi ofer o simpatică figură afgană. O jumătate de răsucire la dreapta, direct! Mișcarea fotografului. Pe aici e supa bună! Ia mai apleacă-te mata puțin înainte, dragă doamnă, și ai să zărești Podul Suspinelor. E-n ordine? Mersi! Uf, ce bine e! Unul mare la tine face mai multe parale decât unul mic la alții! Gagica mea are niște dimensiuni cât America de Nord. Continent fără frontiere! Pampasul! Zbenguieli pe Lacul Sărat!

Olandeza fuge să se baricadeze. I-e frică să n-o încaseze și ea. Trebuie să spun că-i călugăriță pe deasupra, fir-ar al naibii! Să vii în Italia ca s-o pățești când tu aparții ordinului Surorilor Caramel sau al Micuțelor Marie-culcă-te-acolo, ar fi culmea, nu?

Când vezi muierile strânse în frumoasele lor taioare, fardate, gătite, înzorzonate pentru marile manevre de salon, nu-ți vine să crezi de ce-s în stare când e vorba de amor. Când e timpul să se împerecheze, să se desfrâneze! La ce se pretează și ce performanțe fizice ating. Ce posturi incredibile, că ar rămâne cu gura căscată și circul de la Moscova, acolo unde, tipul care-și ratează numărul e trimis în gulag; rămâi încremenit de asemenea bravuri! O fetiță care a împlinit optsprezece ani n-are în fiecare zi douăzeci, se bucură și ea de masaje și mângâieri electrice certe, nu zic nu, fiindcă bătrânețea bate la ușă, este? Ei bine, să te poți plia în felul ăsta. Să-ți găsești sprijin doar cramponându-te de propriile glezne ca să rămâi într-o poziție corectă, jos pălăria! La pământ cu ea, dată fiind performanța! Fundul ei – un fileu de baschet – ca să zic așa. Un paner, ce mai! Cu mâna-n paner, nu mai căuta, de aici se trage expresia. Iar mandea mi ți-o conduce cu amândouă mâinile, îi orientez savarina telescopică. Bara la stânga, la dreapta. Cârma în profunzime. Ia gândește-te ce-aș putea să mai adaug; cum să ating apoteoza. Dificultatea, în satisfacerea deplină, când ea are loc după toate regulile artei, constă în voința de autodepășire cu orice preț. Să mai inventezi ceva. Să mai vii cu o inovație, înțelegi? O forță fragilă, vreau să zic malignă, te sfredelește. Orgoliile ți se confundă cu sexul. Gustul de a înfăptui ceva ce n-ai mai resimțit niciodată. Orgasmul să fie doar punctul de plecare pentru altceva și nu un punct final. Vrei să găsești viteza a cincea, ca Beethoven! Pom pom pom pommmmm! Focul de artifese complet, superb, până atunci necunoscut. Genul uman mistificat. Canișul plasat mai jos decât excrementele lui împrăștiate pretutindeni. Fornicația învinsă de accedarea spre Necunoscut. Să despici plafoanele cu lovituri de șale. Azimuturile! Și atunci, te înfierbânți, brodezi. Debordezi de invenții fecunde. Dar așa? Și dacă am face altminteri? Ia să încerc un 180 de grade! Și dacă în același timp mi-aș hazarda patru degete uite așa în completarea pogromului, vreau să zic programului? Tot ce-ți trece prin minte! Carnea și spiritul îți sunt la

unison, se ridică în înălțimi. Pentru o singură dată în deplin acord, își conjugă toate posibilitățile pentru a culege luna de pe cer. Dar orice ți-ai imagina, toate au o limită. Plăcerea nu poate fi atinsă întotdeauna pe deplin. În momentul culminant, îți dai seama că n-ai reușit, dar speri că va fi data viitoare. Că vei dibui acel ceva infim care ți-a lipsit acum pentru a atinge cel de-al nouălea cer. Și astfel, din invenții în frenezie, din renunțări în speranță, urmezi cucerirea imposibilului până ce n-ai să mai fii în stare să devii erect și ai să-ți cari ustensila precum teaca goală a unui pumnal pierdut. Mizeria omului în competiția cu sine însuși…

Călugărița olandeză e o mare ticăloasă în pofida mariajului ei cu Domnul. Nu-l cheamă ea pe hotelier prin telefonul interior care, neexistând, e înlocuit cu un gong? Asta înseamnă aici să dai un telefon.

Signor Bellaquiquetta, alertat, își face apariția.

Penumbrele culoarului îl derutează. Văzând-o pe unguroaica argentino-americancă aplecată până jos, cu mâinile prinse de glezne, cu monumentul ridicat în direcția cupolei Palatului De Sotto, pardon, a Dogilor, o întreabă:

— Ați pierdut ceva, signora?

Execut un ușor arc de cerc ca să ne așezăm în profil față de el.

— Dimpotrivă, îi zic. Doamna a găsit ceva. Privește și dumneata!

Bietul om rămâne treizeci de secunde tăcut, înlemnit de stupoare, iar noi profităm de această scurtă liniște pentru a depăși mach II[9] și a încetini, misiunea noastră de recunoaștere fiind îndeplinită.

— Dar e un scandal! urlă cel care închiriază momente.

— Dumneata ai spus-o, intervin eu introducându-mi ustensila în habitatul obișnuit.

Îi înapoiez cheia:

— Ţine, bătrâne. Și recunoaște că dacă toți clienții s-ar comporta ca noi, ți-ai putea transforma albergo în policlinică.

Culege cheia între arătător și degetul mare, ca madam Barbă-Albastră a opta la rând, cheia dulapului cumplit în care soțul ei grijuliu își depunea nevestele inutile.

— De ce nu v-ați dus să faceți „asta” în cameră? nu se poate împiedica să nu întrebe.

— Fiindcă doamna e superstițioasă: numărul 13 o sperie.

— Dar…

— Vă ascult, signor?

— Dar ăsta nu-i 13, de altfel nici n-avem 13 aici, doar 12 bis, iar dumneavoastră aveți 21.

Îl înșfac de rever.

— Ești chiar atât de ignorant în aritmetică pentru a nu putea înțelege, signor Bellaquiquetta?

— Ce să înțeleg?

[9] Unitate de măsură pentru viteză, utilizată în aerodinamică şi în tehnica rachetelor, egală cu 340 m/s. (n. tr.).

— Ceea ce ar sări în ochii unui copil de șase ani, respectiv dacă îl iau pe 2 din 21, mai rămâne doar 1, și dacă îl adun pe acest 2 retras cu 1 care mai rămâne, împreună fac un 3, care 3 plasat după 1 rămas, ne dă inexorabil numărul 13. Ah, domnule Bellaquiquetta, mă îndoiesc că într-o bună zi ai să conduci prestigiosul lanț de hotele *Hilton.* Biata Italie, cum să mai fie ea diriguită când până și cele mai modeste hoteluri ale ei încalcă regulile bunului simț.

„Vino, dragă prietenă, îi spun tinerei femei, nu mai avem ce face în acest stabiliment.”

Și plecăm, lăsându-l încremenit de stupefacție pe sărmanul hangiu.

•

Blonda râde timp de trei minute, cu ceasul în mână, îmi declară că sunt un tip unic în genul lui și un amant de mare clasă (ceea ce face întotdeauna plăcere). Îmi spune că o cheamă Marika, iar eu îi mulțumesc călduros, fiindcă nimic nu poate fi mai demoralizant decât să afli posterior bucuriilor posteriorului că partenera ta poartă un prenume ridicol; am să mă abțin să mai dau exemple aici de teamă să nu-mi indispun potențialele cititoare, care ar putea fi vexate. Și pe urmă, îi smulg promisiunea că ne vom revedea a doua zi la aperitiv, tot în piață, pe aceeași terasă. Urmează un sărut pentru pecetluirea angajamentului. Silueta ei luminoasă se pierde repede în mulțime.

Picioarele mele au început să aplaude. Ședința de pe coridor m-a stors.

Crepusculul se întinde pe un cer indigo. Porumbeii încep să se adune pe sub cornișe pentru noapte. Vânzătorii de jucării electrice par să jongleze cu lumina. Tineri în cămașă trec ținându-se de umeri. Cântă ceva comunist unde este vorba despre promisiuni de libertate, de fericire a poporului, de drapelul roșu și altele.

Acolo, de cealaltă parte a pieții, singurel, în partea din față a terasei, Maiestatea sa Béru, satisfăcut, plin de Cinzano, se clatină, radios că există.

Îl acostez cu un gest molâu. Călătoria, coitul monstruos, m-au terminat.

— Mă întrebam dacă n-ar trebui să comand un sac de dormit ca să petrec noaptea aici, îmi spune el. Totul a mers bine?

— Magnific.

— I-ai filat până la capăt?

— Până la fund, îl asigur eu, pentru satisfacția mea intimă. Singura valabilă cu adevărat, dacă stai să reflectezi.

— La cel hotel a tras?

— Locuiesc într-un palat.

Și-i povestesc tot.

Tot.

Grasu pufăie și bombăne:

— Ghinionul meu. Dacă ai fi garat tu mașina, neica ar fi regulat-o pe zeiță. Trebuie că-i tare vicioasă muierea!

— Destul, mersi.

Își suge paharul gol:

— E cu atât mai regretabil că nu m-am nimerit eu fiindcă mersul cu mașina îmi încinge sângele. Mie, după o călătorie lungă, mi se scoală tot felul de idei.

— Ce-ai vrea, destinul își are aleșii lui, alții sunt nevoiți să i se supună capriciilor, adaug eu, gândindu-mă la nevasta planturosului coechipier.

Destinul are atâția aleși că-i obligat să facă apel la mână de lucru străină pentru a-și asuma îndatoririle. Ne hotărâm să mai comandăm un rând înainte de a pleca la un hotel, când în fața mesei noastre se opresc doi domni. Dacă ești vesel, n-ai decât să râzi, cum se spunea la școala primară, unde vorbele de duh dădeau pe dinafară. Cei doi tipi nu-s deloc veseli și nu le arde a râde. Parcă ar fi frați, cei doi. Nu foarte înalți, dar destul de spătoși, păr negru, ochi mai strălucitori ca ai lui Aristide, costume de un gri deschis, boțite, cămăși deschise la guler și o expresie de ură pe fețele lor să te îndemne să ceri o viză pentru insulele Sonde.

Duetiștii fac aceeași mișcare admirabil reglată. Două legitimații ne sunt prezentate. Doar fotografiile care le agrementează și numele caligrafiate deasupra diferă. E vorba de o securitate veneriană, vreau să zic venețiană.

Le examinăm, Béru și cu mine.

— Faceți o colectă pentru operele de binefacere ale poliției? îi întreb.

Remarca mea nu-i amuză deloc.

— Urmați-ne!

— Care ar fi motivul?

— Verificarea identității.

— Ea se poate opera și aici, nu văd de ce v-am urma? Poftim, aveți aici documen…

Dar nu mai reușesc să termin. Când îmi duc mâna la veston, constat că buzunarul interior e gol.

— Să mergem! decide căposul, căruia zăpăceala mea nu-i face nici cald nici rece.

Ordinul lui e fără relicvă, vreau să zic replică.

— Arată-i domnului actele tale, Grasule!

— Le-ai pierdut pe ale tale? țipă Umflatul.

Plonjează în buzunare și se strâmbă.

— Ei comedie, mi-au subtilizat actele în vaporetto! Da, da, îmi amintesc cum a fost. Un terchea-berchea care arăta a homosexual și-și făcea de lucru pe lângă prohabul meu, exact ca să-mi distragă atenția. Ah, blestematul!

Rămânem puțin descumpăniți de această lovitură a soartei. Dar ce naiba, doar n-o să ne lăsăm demoralizați de atâta lucru. Nu-i pentru prima dată când avem necazuri cu confrații din străinătate… Până la urmă totul se aranjează. Mai ales când e vorba de sticleți italieni. Dacă ne-am afla undeva în fundul Asiei Mici, am fi avut de ce să ne smântânim creierii, dar așa, o să fie destul să dăm un telefon la Paris. Ce părere ai, Veneția e într-o măsură franceză, în felul ei.

Lucrul cel mai simplu care ne rămâne de făcut e să ne acompaniem omologii, cum se spune de la o vreme. Eu, din fericire, îmi țin banii în buzunarul pantalonilor, se boțesc hârtiile, ce-i drept, dar pentru asta sunt făcute, nu? Care ar fi diferența dintre o bancnotă și o bucată de hârtie igienică satinată cu care te ștergi la fund, dacă stai și te gândești?

Nu-s respectați oamenii și tu ai vrea să fie respectate hârtiile?

Bun, foarte bine: achit consumația și-i urmăm pe cazacii noștri până la debarcaderul cel mai apropiat unde o vedetă a poliției se leagănă pe valurile provocate de circulația de pe canal.

Gândesc că-i cam bizară afacerea când o cercetezi mai atent. Să fie madam Marika, atât de frumoasă și focoasă, care să-mi fi șterpelit portofelul cu actele? Dar în ce scop? Trebuia să-și dea seama că nu-mi va fi prea greu să fac dovada identității mele. Veneția nu-i prea departe de Paris, iar polițiile se pun rapid în legătură.

Grasu e supărat foc fiindcă avea în portofel o fotografie a defunctei lui mame, plus un smoc de păr dintr-un loc discret al Berthei, prelevat în timpul călătoriei lor de nuntă la Courbevoie, și de asemeni poza de la prima lui comuniune, păstrată cu sfințenie și care-l apăra de rele (îl ferea de toate, mai puțin de furt). De bani prea puțin îi pasă lui Alexandre-Benoît. Sunt la fel ca părul: cresc la loc. Dar comorile trecutului său? Bun, fotografia doamnei Francine Bérurier poate fi înlocuită cu alta din cutia de pantofi, unde își păstrează el trecutul; dar părul Berthei? Cert, dama nu duce lipsă, dar acum nu mai e la fel de mătăsos ca odinioară. Are o coamă ca de iapă. Până și mirosul s-a alterat. La început, podoaba capilară a coanei Berthy poseda un parfum încântător, cu tulburătoare efluvii virginale, potrivit soțului. Acum, atâtea și atâtea boașe s-au frecat de el, în atâtea locuri pestilențiale încât a căpătat o duhoare acrie, bestială; s-a zis cu fragedele și comestibilele mlădițe de bambus, în locul lor au crescut baobabi giganți, palmieri care sfidează cerul! Cât despre poza cu prima comuniune, dispunea doar de acest unic exemplar. Reprezenta un înger cu aripi delta ridicând cuminecătura, și asta îi făcea foame Grasului, acel disc alb propus apetiturilor lui fizice ca și spirituale, amin!

Pătrundem într-un canal, în alt canal, toate bune.

Și totuși nu-i prea corect să te lași așa dus printr-o Veneție nebună, depășind gondole, navigând în lungul unor palate fastuoase cu fastul mâncat de molii, dar atât de mândre în mizeria timpului, atât de minunat de frumoase să poată muri astfel, cu picioarele în apă, cum se împotmolește un cerb rămuros în mlaștină.

Ajungem.

O seamă de polițiști se plimbă pe peronul mărginit de un ponton-parching bine dotat cu vase purtând firma: *Polizia.*

O poartă imensă rebarbativă din care răzbesc adieri răcoroase de pivniță inundată. Scări. Gata, am pus în cui peisajul obișnuit. Încetăm de a mai fi lacuștri pentru a plonja în administrația tradițională. Culoare împuțite, bănci

lustruite de uzură, persoane dubioase între polițiști mândri, uși cu plăcuțe inscripționate deasupra. Ferestre prăfuite. Miasmele unor oameni neglijați. Peste tot e la fel, sau aproape. Până și în clădirile strălucitor de noi regăsești aceleași duhori și aceeași delăsare, același oameni pierduți sau funcționarizați chit că sunt polițiști sau răufăcători.

Un birou plin de indivizi în cămăși cu mâneci suflecate, arătând ca redacția unui ziar în seara asasinării lui Kennedy. Unii bat la mașină, în fața lor cu un tip în cătușe, alții telefonează și trec la jumătatea frazei receptorul dintr-o mână în alta pentru a putea vorbi la alt aparat, câțiva adunați în cerc discută în gura mare. Unii vin alții pleacă, sau pleacă și vin. Și pe urmă, bineînțeles, cei care citesc ziarul, care mănâncă sau își povestesc cum au făcut dragoste în ajun și modul imperial în care o vor face în noaptea asta.

Suntem conduși într-un soi de boxă numai geamuri, ca o insulă al cărei Robinson e un tip enorm cu trei rânduri de bărbii, fiecare dintre ele de două ori mai voluminoase ca cele ale lui Bérurier, îți dai seama, băiete? Rareori se întâmplă ca italienii să fie obezi. Femeile lor da, când îmbătrânesc, dar bărbații fac ce fac și rămân zvelți, deși se îndoapă cu atâtea paste făinoase.

Păi, italianului ăsta ca să-i cuprinzi mijlocul, ar trebui ca o bună parte a omenirii să se ia de mână, așa cred! Obrajii îi atârnă pe piept ca o gigantică barbă de carne. Are părul negru, des, pieptănat cu o cărare pe mijloc. Nasul – ai zice că-i o pătlăgică roșie, gura – două antricoate suprapuse, cu un trabuc pestilențial între ele.

Unul dintre zbiri îi aduce la cunoștință că noi suntem.

Grăsanul ne măsoară de parcă am fi fost două muște scârboase pe cale să se înece în supa lui de legume. Pe urmă râgâie în jurul trabucului și bombăne ceva că ar trebui să fii bine obișnuit cu el ca să poți pricepe, și în plus, bineînțeles, să cunoști venețiana ca pe apă.

Ordinul lui – fiindcă de asta-i vorba – e bine primit de escorta noastră, care ne poruncește să ne lipim palmele de perete.

Ne executăm, după ce i-am tradus lui Bérurier, care știe din italiană doar cuvintele: Campari, Cinzano, Martini, mortadela și spaghete.

După ce ne-am aplicat scumpele noastre labe de zid, ni se ordonă să tragem picioarele înapoi. Situație clasică. În postura asta, ești obligat să-ți menții echilibrul doar în mâini și, prin urmare, nu poți întreprinde nimic.

Imediat se operează o percheziție științifică. Ea își aduce roadele, judecă și tu, pentru că domnii scot din căptușeala hainelor noastre mai multe pliculețe de cocaină.

•

Oh, nu cine știe ce cantitate: cam o sută de grame, dar e prea destul ca să facă o impresie proastă asupra colegilor noștri. Natural, protestez. Încep să strig că la mijloc e o mașinație, un complot infam menit să mă piardă. Că eu, Antonio, sunt un mare polițist francez. Îi implor să-i telefoneze Bătrânului la Paris.

Dar grăsanul cu trabucul râgâie din ce în ce mai tare, în așa măsură mă

detestă și refuză să dea curs celor mai modeste cereri ale mele. Sunt închis împreună cu Béru, bănuit că-i complicele meu, între ghilimele, cum e la modă să se spună acum. „Între ghilimele”, ai remarcat: la televizor, la radio, în presă, prețioșii de prin restaurante, se gargarisesc întruna cu „între ghilimele”. Formulele se nasc, sunt adoptate, apoi se perimă. Un imbecil a inventat alta. Bănuiesc niște indivizi care, din umbră, țes tot felul de cuvinte ca să snobizeze microfoanele. Niște umili grămătici, obscuri decorticatori ai limbii. Specialiști în gaguri ai modei vorbite. Ei pun la punct un cuvânt, un clișeu. Într-o azi, expresia „motivat”, într-alta „între ghilimele”; mâine vor risca un neologism, ciugulit poate pe șest din vreuna dintre cărțile mele, nu-i pentru prima dată când sunt pus la contribuție. Dar eu nu reclam nimic. Le dau cadou. Bălegarul bidiviului, căzut pe stradă, nu mai aparține, nici calului și nici căruțașului. A căzut în comunitate (redus la *sake*, cum spun japonezii). Culegeți, băieți, pubelele mele dau pe dinafară. Îmi risipesc banii, ideile, sperma. Sunt un donator. Pelicanul prodigios. E suficient să te apleci, să ceri, sau pur și simplu să te prefaci că vrei, iar eu am și oferit. Ţine, ia! Fumează! Suge! Primii doritori sunt primii satisfăcuți. Luați și mâncați, asta-i ustensila mea.

Iar eu, ce părere-ți faci, fulminez, cu nasul ca un gheizer islandez, bat din picioare că m-am lăsat tras pe sfoară în așa hal de Marika. Nu-i de mirare că a vrut să facă dragoste de-a-n picioarelea, pe culoar, ticăloasa. A putut în felul ăsta să se apuce de hainele mele cum a dorit. Să-mi rupă căptușeala și să strecoare pliculețele. Of, Doamne, cum să ies din rahatul ăsta acum? Tu ai vreo idee, dragul meu? Dramatică situație.

Suntem scoși din birou cu lovituri de coate în burtă. Grasu mugește că el n-a făcut nimic. Că nimeni n-are dreptul… Vrea să ia legătura cu consulul, sau măcar cu femeia de serviciu a acestuia. Să se pună sub protecția stindardului albastru-alb și roșu al autorităților lui natale, bietul Bérurier Alexandre-Benoît.

Dar încriminările lui nu fac decât să sporească îndârjirea zbirilor noștri. O luăm iar prin vasta sală populată. Zăresc în cadrul unei uși un tânăr foarte frumos, cu maniere atât de efeminate că precis își ia temperatura cu niște mădulare. Un polițist în uniformă i-l arată pe grăsanul cu trabucul. Tânărul dandy se îndreaptă spre obez, se prezintă, iar celălalt mai să răstoarne biroul în graba de a se ridica în picioare. E slugarnic, picură de servil ce-i. Ieșim din încăpere.

Culoarul aglomerat, sonor, boltit…

Grasu îmi spune:

— Dacă tot n-avem cătușe, am putea să ne luăm zborul, nu?

Ia uite, nu mi-a venit ideea asta.

Imediat examinez situația cu un ochi interesat. Ne aflăm la primul etaj. Polițiști cu grămada se prezintă de prin toate părțile. Afară, se află un peron punctat de un ponton. Doar n-o s-o luăm înot printre ambarcații.

— Prea riscant, îi spun Grasului. Ni s-ar compromite toate șansele de a fi

spălați de Paris.

Dar Béru decretează:

— Cine nu riscă nimic n-are nimic.

Nu știu dacă cei doi afurisiți înțeleg limba lui Lecanuet[10], totuși noi ciripim în argou de barieră, în manieră javaneză, ca să nu fim înțeleși de ei.

Ne duc până în capătul culoarului, dar în direcția opusă sosirii noastre. Aici, ne așteaptă o altă scară, care coboară spre adâncimi pline de salpetru. O adevărată temniță subterană, cum îi plăcea lui Ludovic al XI-lea, potrivit credințelor populare.

La un cot al scărilor, zăresc gratii. Totul e luminat de becuri implacabile, foarte puternice, care răspândesc o lumină de bloc operator.

Un polițist galonat, albit în meserie, citește *La Stampa*, călare pe un scaun. Dincolo de gratii, o mulțime de oameni protestează că au fost încarcerați pentru câteva ore și acum li s-a urât așteptând ca destinele lor să-și urmeze cursul.

Polițistul care mă însoțește fluieră printre dinți. Gardianul își părăsește cu regret scaunul și ziarul și apucă o cheie feroce fixată la centiron de un cârlig.

— Ascultă, mă anunță Bérurier, în ce mă privește, am de gând să șterg putina de toată frumusețea. Fă-i de petrecanie tipului ăsta, că eu mă ocup de ceilalți doi.

Bérurier e câteodată formidabil. Actele lui de vitejie ating sublimul. O masă ca a lui, deghizată în vârtej, e ceva incredibil.

Știi, în desenele lor, umoriștii restituie mișcarea renunțând să redea anumite părți ale subiectului.

Și acum e la fel. Într-o fracțiune de secundă, Grasu nu mai are brațul drept și nici piciorul stâng. Pentru o clipită devine monobrațș și monopicior. Dar nu monolit! Mâna dreaptă care se termină adesea cu un pumn enorm a tras un croșeu în botul polițistului care-l escortează, iar piciorul stâng care se termină printr-o labă puternică a vizat boașele stagnante ale gardianului supraveghetor. Totul are ca rezultantă doi indivizi neînsuflețiți. Nu-mi rămâne decât să-l fricționez pe al meu. Bun: un pas înapoi, un pumn înainte. În ceafă: poc! Și totul s-a terminat.

În beci, tipii încarcerați, cum găsești scris prin Hugo, încep să urle ca pe un câmp de curse. Își scot mâinile printre gratii ca să-i eliberăm, dar ce părere ai, n-are rost să împingem lucrurile prea departe, noi suntem pentru perfecta derulare a justiției și n-are rost să le facem greutăți colegilor transalpini.

Prin urmare, facem calea-ntoarsă. Urcând câte patru trepte o dată, ajungem în culoarul cel mare și zgomotos. Aici, începem să mergem liniștiți, să nu atragem atenția. Dacă ai ști cum ne mai furnică picioarele! Dar trebuie cu orice preț să evoluăm la ralanti, fără nici o grabă, discutând calm ca doi inși a căror conștiință ar face publicitate la televizor pentru un detergent

[10] *Jean Lecanuet* (1920-1993) – om politic francez, fost ministru în mai multe rânduri. (n. tr.).

ultra.

Doamne, că lung mai e și culoarul ăsta! Îmi spun că măcar unul dintre cei trei tipi făcuți cnocaut își va veni în fire. Și atunci am dat de dracul!

Secundele picură la fiecare doi pași ai noștri. Ajungem la scara monumentală de la intrare. Liniște. Dar eu îmi spun că în curând pâinea asta albă își va schimba culoarea, fiindcă ne-ar trebui o ambarcație pentru a părăsi onorabila clădire. Oare vedetele-taxi sunt fluierate, la Veneția? Umblă în căutare de clienți?

Bineînțeles, sunt gondolele, numai că, pentru a scăpa de poliție, se deplasează cam încet, nu?

Gata: s-a dat alarma. Se ridică strigăte din profunzimile beciului poliției.

Trebuie să ne grăbim.

Peronul, cu polițiștii de serviciu care scuipă în apă pentru a precipita naufragiul Veneției.

Chiar în clipa în care apărem noi, o vedetă e cu motorul pornit și frumosul dandy, cu care ne-am încrucișat acum un moment, ia loc în ea. Sărim și noi în vedetă aproape în același timp cu el.

Tipul începe să protesteze.

— Gura! îi poruncește Béru, țintind asupra acestui efeb o privire frumoasă ca două rubine de cincizeci de carate fiecare.

Pilotul se ridică, furios, să ne expulzeze. Un tip pe care n-am avut destul timp să-l vizionez, fiindcă Béru l-a și aruncat în apă cu o lovitură de cap. În timp ce el se zbate printre pisicile moarte și rahații în derivă, eu mă instalez la volan. Valea!

O apuc pe primul canal la stânga. O cale îngustă între două rânduri de imobile. Un gondolier, care sosește în crepuscul cu doi olandezi în vacanță, e luat în plin. Caleașca lui neagră e eventrată. Olanda își regăsește elementul zuiderzian natural. Gondolierul rămâne prostit, de-a lungul ramei lungi, ca o cireașă zaharisită în scobitoare, cufundată într-un Pim's *number one.* Trecem mai departe. În șase secunde am și ajuns în capătul acestui simulacru de canal.

„O hé!" se anunță un gondolier la tribord. Virez spre babord. Of, fir-ar să fie, sunetul s-a repercutat rău, cel de-al doilea gondolier venea din stânga. În vârful pirogii lui se află un superb cap de cal din aramă. Nu știu care-s legile de telescopare ale hazardului, dar iată că în vedeta noastră nimerește capul bidiviului. Și cel de-al doilea gondolier ajunge să vâslească în mijlocul apelor verzui, în timp ce clienții lui, care cântau *O sole mio*, astfel încât voiajului în Italia să nu-i lipsească nimic, se uită cum le pătrunde ceaiul în șosete.

Însă noi nu întârziem în constatări puerile. Timpul ne presează; dar ce spun eu: ne mână de la spate! Îmi dau prea bine seama că o astfel de plimbare cu barca n-o să ne ducă prea departe.

O apuc pe alte două sau trei canale și ajung în dreptul unui pod. Opresc motorul și arunc o scară spre partea de sus. Béru care s-a prins, mă ajută să execut manevra. Sare pe treptele de piatră înverzite. O iau după el. Un picior

tras în vedetă și uite-o că se așază de-a curmezișul canalului chiar în clipa în care apare alta. Nu mai întârziem să admirăm telescopajul. În viață trebuie să știi să alegi între securitatea ta și înecul unui pederast.

•

Farmecul Veneției constă în ulicioarele înguste, în furnicarul sălbatic, în toți acei mânuitori de Kodak veniți de pretutindeni, fotografi uluiți, niște mămăligi… O plăcere! Îi îmbrâncim și ei nici măcar nu bagă de seamă. Pașii îi duc de la un magazin de pe dreapta la o vitrină de pe stânga și cască gura de la bijuterii false, la pantofi, fără să observe diferența.

— Am făcut bine că le-am tras clapa, nu? oftează Bérurier.

— Nu sunt prea sigur; o să înceapă urmărirea!

— Urmărirea, cotu', are ei altele de făcut. Și de altfel, cum nu aveam legitimațiile la noi, nu ne știe numele.

— Fără acte n-o să fie prea simplu să tragem la un hotel. Doar dacă…

— Doar dacă ce?

— Dacă nu ne ducem să le recuperăm de la drăgălașa cucoană care mi le-a subtilizat…

— Muierea banditului?

— Ce părere ai?

Alexandrovici rezumă destul de bine situația:

— Ca să zic așa, e destul de riscant, mă asigură el. Ar trebui să luăm ceva precauțiuni.

— Ce înțelegi tu prin asta?

Îmi arată o piețișoară și o biserică.

— Hai să recităm o rugăciune, dacă n-o să ne aranjeze treburile nici măcar n-o să le strice mai mult.

Râde din colțul gurii, de parcă ar cloci o idee strașnică.

CAPITOLUL ÎNTÂI

CARE SE ÎNLĂNŢUIE CUM AI SĂ VEZI...

Ușile sunt larg deschise. Se vede tremurând lumina lumânărilor în sfeșnice. Cele de 500 de lire îți garantează mici favoruri din partea Domnului, și pe urmă cele de o mie de lire pentru ajutor în caz de catastrofă.

Oamenii își asigură astfel un sprijin ceresc și, cu inima împăcată, liniștiți de cum se topește grăsimea căreia i-au aprins feștila, pleacă să înfrunte viața ca un schior care se lansează pe pistă după ce și-a uns bine schiurile.

Bătrâni în negru sunt pe cale să-și clădească fericirea eternă susținută de Tatăl nostru, rostit pe nerăsuflate printre dinții care se clatină. Turiști, mai mult sau mai puțin japonezi, trag în poză obiectele de artă religioasă în vigoare, pe când alții se roagă lui Iisus, pentru că pun pentru prima dată piciorul în această biserică și merită o primă de asigurare.

Grasu se îndreaptă spre o ușă joasă, situată la dreapta sanctuarului.

— Unde te duci? îl întreb.

Cum o știe cu tărie, n-are nevoie să-mi mai răspundă. Decizia lui viguroasă e o afirmație tranșantă prin ea însăși.

Pătrundem într-o mică încăpere neutră, fără alte mobile în afara unui poster cu *Înălțarea*, ceva foarte interesant pe plan tehnic, pentru că, să urci pe verticală doar cu ajutorul unei aureole, ei bine, bătrâne, dacă nu ești Dumnezeu, n-ai putea să te bazezi doar pe așa ceva!

Această încăpere-coridor dă în sacristia propriu-zisă. Și aici, se află doi preoți cumsecade pe cale să tragă la măsea o sticlă de *Asti Spumante*, ca doi papi în vacanță.

Când ne văd intrând, ne zâmbesc, iar cel mai în vârstă se ridică:

— Nu, domnilor, nu pe aici! rostește el cu o fermitate foarte eclesiastică. E interzis publicului.

În chip de răspuns, Béru deschide ușa unui dulap de haine imens. Sunt suspendate aici veșminte care servesc cultului. Grasu le desprinde în vrac, le apucă în brațe și le depune pe un fotoliu, în timp ce prelații încetează să mai glumească și se pun pe vociferat.

— Domnii *padre*, declară Bérurier, ar face bine să închidă clanța, că altminteri, o să-mi fie rușine, catolic cum sunt, să cârpesc peste bot doi popi. Gata, șttt, intrați în dulap și să-mi stați cuminți un sfert de oră.

Îi împinge pe cei doi preoți în șifonier și încuie ușa cu cheia. Dar, ei, îți dai seama, fac un tărăboi de te apucă toți dracii, dacă pot să zic așa. Ceea ce constatând, Béru deschide în forță dulapul și începe să urle:

— Ce vreți, să vă leg și să vă pun un căluș în gură ca să vă potoliți, neam de țigani ce sunteți?

Tonul lui bolovănos readuce calmul în rândurile clerului. Bérurier golește sticla de Asti, după care își alege din grămada de haine o sutană pe potrivă.

— N-ai de gând să-ți cauți și tu ceva care să-ți vină? mă invită amabilul personaj.

•

Habar n-ai cât de bine ești privit în Italia ca preot, chiar când ți s-a urcat vinul la cap. O groază de oameni ne salută când trecem, se dau la o parte respectuos din drumul nostru. Înaintăm agale, cu boneta înclinată pe frunte, cu un dublu pas măsurat.

— M-au apucat crampele de foame, bombăne Umflatul în sutană. Dacă nu halesc ceva imediat cad din picioare.

Terasa înflorită a unui mic restaurant ne întâmpină primitoare. Patronul ne propune cea mai bună masă, într-un colț lângă ventilator. Stăm alături de o olandeză, grasă și rozalie, al cărei corsaj e pe punctul de a trimite totul la plimbare, atât e de supra-comprimat, nefericitul! Dama olandeză e însoțită de bărbatu-su, gen cap mare, socoteală mică, atât de blond că dacă și-ar oferi o siestă într-un lan de grâu l-ai cosi fără să bagi de seamă. Nu-i un cozeur. Dar ce-ai vrea să spună în olandeză, ierte-mă sfântul!

Dăm comanda de spagheti și escalop de vițel milanez. Plus sticla de chianti adecvată, natural. Și la treabă, copii!

În timp ce înfulecăm, monseniorul Béru se dă la olandeză. Degeaba îl trag eu de mânecă, lui puțin îi pasă, e cazul s-o spun acum sau niciodată. Jamboanele îl excită. Îi trezesc poftele.

Toba olandeză e slăbiciunea lui. Merită să-l vezi ce zâmbete aruncă, ce ocheade, ce pupicuri rostogolite, în vreme ce-și înfulecă pastele. Grăsana e năucită de o asemenea îndrăzneală. Îi știa pe italieni fustangii, dar nu-și putea închipui că și preoții se pretează la așa ceva. Să șarjeze ca niște cazaci o turistă olandeză într-un loc public. Nu îndrăznește să-i răspundă la avansuri și nici să protesteze.

Minette Van des Moule respectă moravurile. Ca turist n-ai drepturi ci numai datorii. Trebuie să respecți obiceiurile locurilor vizitate. N-ai decât dreptul să treci în vârful picioarelor fără să deranjezi.

Iată că-i surâde timid părintelui Bérurier. S-ar fi înroșit dacă n-ar fi beneficiat de cuperoza secolului, cum nu găsești decât dincolo de frontiera nordică a Belgiei. N-are atâta minte ca să priceapă că Bérurier e mai curând un oficiant al vinului roșu decât un preot venețian. Nimic mai simplu decât s-o faci pe o olandeză să confunde Veneția cu lampadarele.

La cafea, Béru îi invită pe vecinii noștri la o grappa[11]. Van der Plume se simte încurcat. Și impresionat în punctul lui sensibil luteran de a fi poftit să ciocnească un pahar cu biserica romană. Ne apropiem mesele. Eu servesc de interpret. Olandezul, în afara dialectului decadent, tot ce-și poate permite e un strop de germană și patru cuvinte englezești. Se folosește de ele pentru a ne povesti de bine de rău că locuiește împreună cu consoarta lui în Godeluroo, unde girează o întreprindere de consolidare a solului. Pasionant.

[11] Rachiu specific italian. (n. tr.).

Și în plus, au un fiu care face serviciul militar în regimentul Laleaua a Paisprezecea. Bravo.

În timp ce stăm de vorbă, Béru își trimite degețelul către intimitățile bătrânei, care încetează să-și mai aprobe soțul și începe să saliveze de la nord la sud. Mai întâi, încearcă să respingă mâna asta pornită pe investigații, sigură de ea, mai cuceritoare decât Guillaume al… Dar frământarea ei ar fi putut să atragă atenția soțului, și ce poate fi mai neplăcut, ia spune, decât să atragi atenția unui soț în asemenea împrejurări?

Din fericire, terasa nu-i luminată decât de sus. Mișculațiile de sub nivelul mesei rămân în secret. Și olandezul își debitează viața în felii. Viața, dacă stai și te gândești, nu prea ai de ce să te cramponezi de ea, pe cinstite, darmite o viață olandeză, mulțumesc frumos, ți-o dau cadou. E pentru prima oară că vin în Italia, alde Van der Plume. Până acum călătoriile lor se limitau la Amsterdam, Rotterdam, Palatul regal cu regina Julienas, prințul Bernard de Tulipe, stropit de firmele americane ca să nu se veștejească prea repede, Fanfan. Prințul, care iese puțin, intră adesea în tot felul de combinații, potrivit gazetelor. Așa se vorbește, dar eu nu știu nimic, însă când ești nevoit să faci dragoste cu Juliana, dacă n-ai parte de unele compensații, mai bine te naturalizezi monegasc[12], măcar la Rainer te poți bucura de soare și de un muzeu oceanografic, unde peștii nu seamănă cu macrourile ci cu regina Juliana, mai puțin sceptrul și bicicleta! Bun, divaghez, ce-ți spuneam: oh yes. Béru și mâna lui călătoare. Jena olandezei, atât de vie la această persoană puțin instruită în privința porcăriilor lumii latine. În cele din urmă, lipsindu-i aerul, femeia se ridică, după spusele ei, să-și spele mâinile, nefericita. Dar ce-ți închipui că domnul Bérurier o să se lase păgubaș? Că o să considere fuga asta ca pe o respingere? Înseamnă să nu-l cunoști bine; imediat se ridică și el și ne aduce la cunoștință că merge să-i stoarcă lacrimi micuțului. Bum, amândoi o pornesc în direcția bucătăriilor, care miros frumos a friptură, a ulei de vidanjare, a pește leșinat și a vin borșit. În plus, în seara asta, nu știu dacă nu cumva se schimbă timpul, dar canelele duhnesc teribil.

Lipsa celor doi grăsani creează un vid. Trebuie mobilat. Domnul Van der Plume (află că în romanele mele polițiste toți olandezii se numesc Van der Plume, pentru că la ce bun mi-aș obosi meningele pentru niște chestii episodice?) mă lămurește că au tras la hotelul *di Tito a Volo* din apropierea bisericii San Lorenzo.

Stăm aici și pălăvrăgim. Mă tot uit în fundul restaurantului cu o umbră de neliniște. Și într-adevăr, după un moment, îl văd gesticulând pe un bucătar voinic, nădușit, a cărui sudoare stropește mezelurile italienești expuse voracității mulțimilor.

Îl rog pe Van der Plume să binevoiască a mă scuza și mă îndrept spre punctul fierbinte al conflictului.

Bucătarul i-a răsculat pe toți cei de la mașina de gătit: pe consoarta lui

[12] Cetăţean al statului Monaco, de pe litoralul Mediteranei. (n. tr.).

care decupează pneuri vechi ca să le transforme în calmari, pe ucenicul de la cratițe, plin de coșuri gata să înflorească, pe chelnerul cu capul unui cal de mână, pe casiera impotentă a cărei rochie imprimată reprezintă niște bujori pe un fond de varză acră și pe patron, în fine, un om de o amabilitate extremă, născut la Castella Nove pe 18 februarie 1920 și îmbolnăvit la un an jumate de scarlatină. Toți acești oameni s-au adunat în cerc și arată ca o mulțime întreagă atât de tare gesticulează, urmare a italienismului lor, nu-i așa?

Câțiva convivi se apropie cu timiditate. Ca turiști, nu îndrăznesc prea mult. Curiozitatea lor face anticameră. Se tem să se amestece. Frica de a nu fi expulzați peste graniță.

Păi, hai să-ți dau explicația tărăboiului; deși ești aproape sigur, în linii mari. Ei bine, da. Béru se află la originea agitației colective.

Fără majorarea tarifului, am să-ți explic pățania lui. W.C.-urile restaurantului sunt în număr de unu. Pe aceeași ușă figurează silueta unui bărbat și a unei femei.

Dar stau și mă gândesc: cu bun simț, cum te știu, cartezian și toate celelalte, probabil că te întrebi de ce îți relatez acest episod folcloric din viața sexuală a Mamutului, într-un moment în care acțiunea ar trebui să se orienteze spre situații palpitante.

Îți spui: un om ca Antonio, care-și stăpânește pe deplin meșteșugul, de ce oare ne-o bate la cap cu întâmplări de fese olandeze, istețul, în loc să ne poarte la contele Fornicato, unde bandiți periculoși pun la cale o lovitură de anvergură? Dar stai așa. Ce-ți închipui că nătăfleții ăștia de olandezi n-o să-mi folosească mai târziu? Altminteri de ce mi-aș mai bate capul să pomenesc de ei? Hai, răspunde? Bun. Atunci, lasă-mă în pace cu obiecțiile tale stupide.

Revin la buda stabilimentului, minusculă, separată de bucătărie printr-un simplu paravan din panouri prost îmbinate din cauza îndelungatei folosiri (aici lemnul are cel mai mult de suferit). Reverendul-părinte Bérurier, m-am prins din capul locului, s-a înghesuit în closet împreună cu a lui damen. O convertire expresă, mai mult ca sigur. Béru a luat hotărârea, cu îndrăzneală. Cum dameza intra la toaletă, a pătruns și el în forță. Și, în obscuritatea liniștitoare, în solitudinea relativă a locului, mister coadă de măgar i-a practicat marele joc. Armistițiul sutanei. Breșa sutanei. Iată obiectul. Un super-aspersor. În mână, hop! Madam cacao, îți dai seama, niciodată în toată Olanda ei n-a manipulat o ustensilă atât de maiestuoasă. O mandrină care, pe lângă toate cele, măsoară treizeci de centimetri, pare a fi un miracol. Lourdes! Béru reușise de pe acum esențialul: presiunea asupra spiritului care conduce simțurile spre depunerea armelor.

Nu-i timp de tergiversări. Coanei Van der Plume nu-i rămâne decât să se lase teleghidată. Chiloții uriași pe jos. Piciorul drept pe chiuvetă. Și amicul meu, Alexandre-Benoît, s-a strecurat pe rampa de lansare. Puțin în bie, dar stând în picioare, trebuie să te descurci într-un fel, sunt Stan Pățitul. S-a lansat în asaltul muntelui Palomar de Venus, cu telescopul gigant îndreptat

spre fața ascunsă a lunii. Marea Fericirilor, cu plaja ei de nisip fin. Drama Grasului constă în forța lui. Unui taur în călduri ce-ai putea să-i zici pentru a-i domoli avântul? S-a dezlănțuit cât alții o sută. Să remarcăm că obiectul atacat nu-i un bibelou de Sévres, nici un porțelan de Saxa. Când escaladezi un tomberon de sfeclă roșie procedezi fără menajamente. Fasoanele nu mai au ce căuta. Șarjezi din capul locului ca Dragonii de Villars. Și-a pus serios bazinul în funcțiune, artistul. Și dă-i bătaie! Turista ajunge să se sprijine din toate puterile de peretele subțire. Dinozaurul și-a sporit violența. Întreprindere serioasă de demolare. Cumetrei Van der Plume nu i s-a prelucrat niciodată comoara atât de temeinic. În elanurile lor formidabile, întretăiate de strigăte și de gemete, nu au auzit crăpând panourile. Și iată că, un avânt și mai monumental al lui Bérurier i-a făcut de petrecanie fragilului obstacol care despărțea produsele comestibile de cele necomestibile. Buldozerul uman a distrus peretele pudorii. Totul s-a năruit, s-a dislocat, s-a prăbușit, și minunatul cuplu a căzut în bazinele cu pește, pentru coitul lor salvator.

Asta era! Și în prezent, toată lumea vociferează. Patronul, născut pe 18 februarie 1920, la orele 8 și 12, e de părere să cheme poliția. Chelnerul cu cap de cal, numai bun pentru ecarisaj, declară că-i mândru că aparține Partidului Comunist. Cât despre bucătar, are de gând să se înscrie și el. Cum ai vrea să asiguri o mâncare ca lumea într-o bucătărie aflată în priză directă cu closetul unde un preot face dragoste cu o olandeză? Pretinde să se facă fotografii ca să apară pe prima pagină a gazetei *Unita.* Să-l apuce pântecăraia pe Papă, Doamne iartă-mă! Uite ce-a devenit clerul din zilele noastre! Noroc că prima lui comuniune a avut loc pe timpurile când Dumnezeu mai exista, iar cei care-l slujeau se mulțumeau să se ducă la bordel, strecurându-se pe lângă ziduri, nu să se împerecheze cu vaci olandeze printre pești morți. Coana mare se smulge de bine de rău din compotiera cu sos de tomate unde curul ei se macera perfect. Dacă i-ai vedea fusta albă ajunsă pământuf! Eu, distribuind bancnote la dreapta și la stânga, șterg incidentul. Banii, chiar și cei italieni, reprezintă cea mai bună cârpă de spălat pe jos. Uite, ține aici, băiete! Și asta-i pentru dumneata, frumoaso. Și mii de scuze, pardon, preotul ăsta a ieșit dintr-un azil pentru popi detracați. Îl conduceam până la Lourdes să-și continue tratamentul. Suntem doar în trecere prin lagună. Trebuie să-i iertați păcatul, să dovediți milă creștină. Bătrâna olandeză se duce să-și curețe fusta de tomate. A rămas neterminată, biata junincă; totul a derapat ca într-o baltă de ulei, ce mizerie!

Trebuie să se întoarcă la soțul ei. El, olandez până-n pânzele albe, aștepta cum nu se poate mai calm, lăsând lucrurile în voia lor. Îi explic cum că soția lui a alunecat pe un solz de pește și are un mic incident la toaletă. Dar se întoarce ea. Până una alta să mai bem câteva păhărele de grappa care ne aprinde sub limbă ca un gust de alcool dublu rafinat.

Și pe urmă ne luăm rămas bun, fiindcă păpușica solurilor îndiguite s-a întors, cu fundul ud ca o autostradă pe timp de ploaie (fiind la fel de circulat,

după câte am priceput eu).

Eu, în clipa de față, fiindcă ne zicem *bye-bye*, îmi închipui că-i vorba de o despărțire pentru totdeauna. Nu mă îndoiesc nici măcar pentru o secundă că peste câteva ore… Dar să nu anticipăm, cum spune Jules Verne.

E ora zece of the seară. În acest moment al zilei, Veneția își atinge apoteoza. E clipa în care se împodobește cu cele mai alese găteli, cum se spune în literatura pentru masturbați encefalici. Luminile, fâșiile de umbră culcate pe canalele misterioase, lampadarele… venețiene. Gondolele negre, doar cu o minusculă luminiță la proră, îndrăgostiții cincuagenari și pasionații Kodak-ului pe scaunele somptuoase ca niște fotolii de lux, barcarolele, ambarcațiile în turme compacte care trec lin, în timp ce un tip de serviciu dă drumul la o cântare acompaniindu-se la acordeon, da, toate astea alcătuiesc un soi de feerie care are naivitatea dar și vigoarea unei cromolitografii celebre. Câte menajere de prin Denain sau Pithiviers nu suspină uitându-se la o vedere din Veneția, prinsă în piuneze de bufetul din bucătărie?

Bérurier, mototolit după perfida lui tentativă, care s-a terminat prea repede, vine după mine, cu urechile, boneta și coada pleoștite, râcâindu-și solzii de pește prinși de sutană.

Bombăne: „Unde o să ajungem cu toate astea?” În ciuda Veneției și a fastului ei de carte poștală, Grasu se îndoiește de viitorul omului. Lumea i se pare prost ancorată și se teme de eșecuri precoce, în seara asta.

— Ce facem, mergem la contele tău?

— Yes, Father!

— Riscăm să pună laba pe noi, cât am fi de preoți, așa cum ne-am deghizat…

— Da: riscăm. Dar meseria noastră nu constă din riscuri?

Îmi răspunde că asemenea argumente seamănă cu constatarea unui faliment și că prostia umană e indelebilă, fapt de care eram convins înaintea lui. La început, era pentru o lovitură în forță, dar starea de spirit i s-a schimbat, cum cade vântul din Atlantic în fața pânzelor dezumflate, astfel încât navele albe abia își mai trag sufletul. Așa e acum Béru: abia își mai trage sufletul.

Și atunci, îmi sare țandăra:

— Ia ascultă, artistule, eu nu oblig pe nimeni. Am să mă duc singur la conte.

Și grăbesc pasul pentru a scăpa de sacul ăsta plin de insatisfacții. Dar el nu se lasă dus de umilitoarea mea ripostă:

— Prostule! lasă el să cadă în noaptea venețiană.

Încetăm să ne mai jumulim penele. Viața în comun așa e întotdeauna: împunsături, zgârieturi, puțină sare peste rană. Și la momentul oportun te refugiezi în tăcere ca să-ți dregi sănătatea.

Ajung la un debarcader unde doi gondolieri își povestesc cu mâinile necazurile de care au avut parte doi colegi cu câteva ore mai înainte. Urcăm în ambarcațiunea primului, cerându-i să ne gondolieze până la palatul

contelui Fornicato. Băiatul se grăbește, plin de respect față de frumoasele noastre veșminte negre.

Clipocitul apei, atât de dulce în noaptea umedă, se repercutează în lungul fațadelor întunecate. Admir măiestria italianului care-și pilotează interminabila barcă dovedind o artă suverană căreia i se adaugă performanța de a o face să vireze dintr-un canal îngust în altul și mai îngust, fără să atingă colțul caselor; aplecându-se pentru a se strecura pe sub podurile mici, atât de joase și lansând la intersecții strigăte menite să-i anunțe sosirea fantomatică: „O ye”. Două silabe grave, venite din adâncurile vremurilor.

După câteva viraje prin canalele întunecate, ieșim în triumfalul Canal Grande, unde se cântă și se acordeonează sub ghirlandele de lumini multicolore. Am surpriza să constat că ne aflăm chiar în fața palatului contelui. Două felinare luminează pontonul. Ușa grea din două canate e închisă.

Îl plătesc pe stăpânul pirogii, și îi facem un gest larg cu mâna pentru a ne lua rămas bun.

— Dacă am încerca să intrăm fără a mai bate? sugerează Béru, mereu în pas cu moda.

Examinez ușa care se înfățișează talentelor mele de spărgător. Ce exemplar! Nu-i chip să deschizi o pușculiță ca asta doar cu o spilcă. Sesamul meu e derizoriu față de un asemenea monument. Ar trebui o armada de berbece și de cricuri.

Nu, nu există altă posibilitate, trebuie să jucăm cinstit.

Și atunci, apuc măciulia de bronz, care reprezintă un cap de berbec sarcastic și „brum brauuummmm” trezesc ecourile interioare ale palatului.

Trece o bună bucată de vreme mai înainte ca cineva să se manifeste. În fine, la primul etaj, în spatele unui grilaj solid din fier forjat, fixat dinaintea unei ferestre compartimentate în ochiuri, apare pata palidă a unui chip și o voce de femeie ne întreabă ce dorim.

Voce ancilară: Voce de servantă. Voce supusă, dar numai stăpânului și deci gata să se interpună între el și tot ce poate fi inoportun.

Eu, subtil, dacă ai ști, îmi cumpăr o intonație atât de untoasă că ți-ar provoca o criză de ficat.

— Suntem trimiși de episcop să stăm de vorbă cu contele Fornicato într-o problemă de mare urgență și de o importanță capitală.

— Domnul conte nu-i acasă.

— Nu face nimic, o să-l așteptăm.

— Dar… la ora asta.

— Dacă nutriți ceva neliniști, telefonați la episcopat, eu sunt părintele Sanantonio, iar dumnealui e canonicul Béruzzi de la congregația fraților Sfânta-Haleală.

Tonul meu liniștit, totala mea seninătate spulberă îndoielile slugii.

— Cobor să vă deschid, promite ea.

Și astfel se va termina primul capitol cu injecție directă al acestei cărți

atât de remarcabile, încât ți-ar fi cu neputință să nu remarci.

CAPITOLUL DOI

UNDE SE PETREC LUCRURI PE CARE POATE LE-AI MAI VĂZUT DAR NU ÎN ACELAȘI ROMAN

A coborât să ne deschidă, potrivit promisiunii neîndoielnice făcute de la minunata fereastră cu gratii aflată la primul etaj.

Descuie ușa.

Pătrundem în palatul contelui Fornicato unde se află reunite atâtea și atâtea și iar atâtea bogății, că pentru a le enumera ar trebui să solicit un catalog de la editorul meu, care catalog l-ar depăși în grosime pe cel al întreprinderii Manufrance, și atunci, judecă și tu la ce preț am ajunge. Cu cât s-ar mai putea vinde de acum încolo un Santantonio? Și așa ne bălăcim în plină inflație, fir-ar al naibii! Nu? A-i vedea ca anexă la „Pune-ți slipul, gondolier!” un superb catalog din hârtie velină cu planșe în culori și descrieri detaliate? Vai, vai, ce m-ar mai trimite la plimbare domnul Fleuvenoir! De pe acum și-a pus cnutul în funcțiune la editură. Dacă ai o zi întârziere la predarea manuscriului, ți se rețin drepturile pentru următoarele șaisprezece opere, ca să te învețe minte că exactitatea reprezintă politețea tipografilor! Nu-i un om rău, domnul Fleuvenoir, dar are prostul obicei că-i bate pe scriitori. În fiecare zi auzi urlete provenind din biroul lui, de parcă și-ar struni bidiviul. Dar reține, pe urmă o secretară binevoitoare îl conduce pe individ la farmacia din colț, sau la doctor când e nevoie de puncte de sudură, cum zice Béru, iar editura asigură cheltuielile de spitalizare – se mai întâmplă și de astea.

Bun, în mare, fără a exagera, pot să-ți spun că palatul contelui meu e și un muzeu, tot în marmură, în interior, încărcat până la refuz de toate scumpeturile, care mai de care mai aurite. Statui de alabastru, de porfir, de genunchi, de humus, de proră, de supă, de ghips, de asfixie, de elefant, de cavaler ecvestru, de Sodomă, de comodă, de tâmpit, de coadă de cauciuc, de pralină, de bonz, de bronz, de bonz din bronz bronzat, de metacarp, de sardele în ulei de măsline și câte altele, niciodată destul, totul foarte frumos, autentic, garantat, sechestrat, etichetat, numid, persan, sexual, galvanizat. Și ce pânze! Tablouri de pictură, cum se exprimă Grasu, nu de maeștri, ci de genii: o sută douăzeci de Raphael, douăsprezece Martini, cincizeci și trei Fra Diavolo, douăsprezece Fra Angelico, Un Fra Gonard, un Rubens cu plete, un Van Dyck în maieu galben, șase Leonardo da Vinci în ordine de marș, un Titien cârlionțat, opt Giotto la Curtea cu Juri, un David reprezentându-l pe Goliath, o sticlă de doi litri de Champaigne, un portret în picioare al lui Mussolini de Velsaquez, și altele, și dintre cele mai bune, și dintre cele mai rare! Când intri, nu știi pe ce să-ți pui ochii, picioarele, mâinile și curul.

Rămâi copleșit de această fantastică îngrămădire de comori. Treci de la o vitrină la un tablou, de la o statuie la o sculptură policromă în lemn. Covoarele sunt atât de evident prețioase că-ți vine să mergi în mâini. Tapiseriile atât de vechi, fără nici o îndoială, că ți-e frică să nu le destrami privindu-le prea insistent.

În fine, poți să-ți imaginezi puțin?

Foarte bine. Mai întâi să-ți prezint persoana care ne iese în întâmpinare. O femeie cumsecade, într-o cămașă de noapte lungă, peste care a îmbrăcat un mantou dintr-un lenaj. Poartă, ține-te bine, o bonetă de dantelă. Are ceva probleme de rezolvat cu proteza la nivelul gurii, fiindcă i se clatină și când vorbește prea repede, dinții nu reușesc să-i urmeze debitul, înțelegi? Vorbirea i se rostogolește pe deasupra incisivilor, când e prea abundentă.

Se uită la noi, se închină în două exemplare își pune parafa pe margine și ne întreabă cum se face că, și pentru ce.

Îi șoptesc în tufa de păr care-i apără timpanul că-i vorba de o afacere extrem de gravă. Numai pentru că domnul conte e conte, clerul venețian, al cărui episcopat nu aparține partidului comunist, ceea ce a ajuns o raritate, ne-a însărcinat cu această misiune.

— Ce misiune? vrea să știe bătrâna clănțănind din mandibule.

— Secret de stat.

Femeia coboară tonul.

— Oh, Dumnezeule, să fie vorba de moravurile contelui?

Iată ce ar trebui să aflăm. Ce moravuri o fi având domnul conte? Fură? E mâncău? E risipitor? Sau ce? Cum? Pe unde? Cu cine?

O liniștesc pe biata băbuță îngrijorată. Trebuie că servește la familia Fornicato de pe vremea bătăliei de la Marignan[13], și deci și-a înfipt adânc rădăcinile în acest neam, fatal.

— Nu, nu, să nu vă temeți de nimic!

— O, ce bine…

Își face semnul crucii și promite o sumedenie de rugăciuni garnisite cu ave Sfintei Caramella, patroana ei, ca să-i mulțumească.

— Să fie în legătură cu…

Ezită, i se face frică, se retrage într-un mutism sălbatic.

— Ce-ați spus, bună doamnă?

Ca s-o încurajez, să creez niște legături prietenești între noi, o binecuvântez la repezeală. N-are ce să-i strice. Și mă rog, de ce un simplu individ n-ar avea dreptul să-și binecuvânteze aproapele? De ce binecuvântarea mea n-ar avea acolo sus aceleași virtuți ca cea a Sanctității sale, de exemplu? El își distribuie binecuvântările în lanț cu portcheiul Sfântului Petru și un poster gigantic al Duhului Sfânt. N-au cum să fie pătrunse de unde protectoare reale. Ăsta-i salutul lui militar, al Papei, toc în lung, toc în lat și hai să trecem mai departe!

[13] Bătălia de la Marignan (13-14 septembrie 1515), care a avut loc în Lombardia şi s-a soldat cu victoria lui Francisc I (n. tr.).

În vreme ce binecuvântările mele îmi pleacă din inimă, din rărunchi. Uneori mi se întâmplă s-o binecuvântez pe Félicie a mea. Fără ca ea să bage de seamă. Ca de pildă când pregătește un rântaș pe plită sau când culege trandafiri roz pompon din stratul cu flori, ca să împodobească masa. Pum, mă apucă dorința. O binecuvântez în grabă, când stă întoarsă cu spatele. Sunt un prost că mă feresc, reține, cu siguranță i-ar face plăcere. Dar mereu ne stă în cale acest uricios orgoliu denumit respect uman, ca să ai motive de a fi laș în îndrăznelile tale spirituale.

Acum, binecuvântarea mea e motivată, cum zic toți proștii. Aha, mai e și „sofisticat” un cuvânt la modă: totul e sofisticat: avioanele, sitele pentru legume, instalațiile de climatizare. Sofisticat! Și tranzistorul meu japonez e. Și cămășile de vară. Doar mădularul mi-a rămas simplu și fără ocolișuri.

Semnul crucii făcut asupra ei o emoționează pe bătrâna vestală.

Nu-mi rămâne decât să insist:

— Ce-ai spus, copila mea?

Copila mea! Ar putea să-mi fie mama-mare.

Băbuța nu mai șovăie.

— Nu-i în legătură cu străinii ăștia?

Îmi împreun mâinile și cobor privirea. Recit în șoaptă ceva acolo.

Bătrâna se aprinde:

— Din cauza lor e, nu-i așa?

— Dacă am găsi un loc discret ca să stăm de vorbă, draga mea.

— Dar se înțelege!

Își apucă poalele cămășii, își asigură cele două pachete de varice în papucii papali.

— Veniți cu mine! Veniți cu mine!

Ne luăm după ea, ceea ce nu-i o treabă grea, fiindcă bunicuța abia tropăie pe dalele marmoreene.

Holul e mare ca micul Palat, iar micul salon ca cel Mare. Statuile devin din ce în ce mai gigantice. Mai ales una, superbă, sculptată în relief, care-l reprezintă pe Francisc I molipsindu-se de sifilis la Napoli, de o perfecțiune că nu te poți împiedica să n-o admiri.

Madam Caramella ne conduce în oficiu. E locul cel mai puțin prestigios din palat, dar îi aparține ei. Scufundat, aproape sub nivelul mării, cu două ochiuri de fereastră chiar în dreptul plafonului. Mai curând un closet public în totală neglijare. Zidurile sunt de culoarea excrementelor, iar pardoseala, cu lespezi sparte, nesigură sub picioare, seamănă cu cea dintr-o casă părăsită. O masă imensă, ca din refectoriul unei mănăstiri, ocupă mijlocul încăperii. De-a lungul ei, bănci de lemn.

— Vă rog să luați loc, sfințiile voastre.

Sfințiile lor se conformează.

— Doriți să beți ceva?

Da, sigur! Prin urmare ne servește cu o porcărie pregătită de ea, pe bază de coji de portocale, rachiu și esență de terebentină.

Radiază de plăcere când o asigurăm că n-am băut niciodată așa ceva, ceea ce-i strictul adevăr. Și bătrâna demarează fără să se lase rugată. Ca să nu te plictisesc prea tare, am să-ți rezum esențialul povestirii ei haotice, cu ricoșeuri, broderii și suspine de toate neamurile.

Caramella e bătrâna doică a contelui, care, contrar celor imaginate de mine, e un bărbat foarte tânăr. Printre cuvintele tandre ale bătrânei, individul îmi apare ca fiind un homosexual înveterat, înconjurat de prieteni mai mult sau mai puțin dubioși, ducând o existență pe care contesa de Ségur ar fi denumit-o dereglată dacă, în loc să-și scrie prostiile ei le-ar fi redactat pe ale mele.

La începutul anului, cum palatul începea să se încline, au fost întreprinse lucrări de restaurare. Era vorba de injectarea unor contraforturi de beton la fundațiile lui lacustre. În decursul lucrărilor, antrepriza a făcut o descoperire ciudată; respectiv o ladă de metal cu dimensiuni impresionante.

Enormul cheson de oțel zăcea pe jumătate scufundat în mâlul venețian, acoperit de o crustă groasă. Cu ajutorul scripeților și a lanțurilor a fost scos pe uscat.

Contele Fornicato, care-i în fond un romantic, deși practică sodomia și pompează un escadron de infanteriști în doi timpi și trei mișcări (ale limbii), contele, ziceam, a fost încântat de descoperire. Trăiește această aventură așa cum o găsea în poveștile vechi. Lada scufundată trebuia, după el, să ascundă o comoară fabuloasă și se pierdea în presupuneri asupra naturii conținutului ei.

Angajă specialiști pentru a se proceda la deschiderea seifului, dar curând dezamăgirea puse stăpânire pe el. Nimeni nu izbutea să violeze lada de o fabricație extrem de „sofisticată” cum spun proștii ăștia. Veritabilă cameră blindată, era socotită ca fiind practic inexpugnabilă. Confecționată dintr-un metal special, compus din oțel călit și fontă ranforsată, din armoniu, din plantagenet injectat și din camuflet, își râdea de aparatele cu flacără autogenă, de ferăstraiele metalice cele mai mușcătoare și își bătea joc de încercările de a-i meșteri cifrul. Așteaptă, nu mișca, am să-ți explic mai bine: această minune de rezistență n-a fost fabricată decât într-un număr foarte restrâns de exemplare, din cauza costurilor ei fabuloase. Datează de la începutul secolului și, bineînțeles, a fost inventată de nemți, șmecherii ăia. Încuietorile sunt în număr de patru. Două sunt acționate de chei (iar aici sunt absente, îți dai seama!), celelalte două sunt cu cifru. Sistemul de închidere e pe principiul ariciului, adică se desface în interior ca țepii unui arici, și fiecare vârf de oțel pătrunde în alveola care-i este destinată. În afară de toate astea, niște pinteni enormi se înfig în ramă când capacul e închis. Cred că te-am convins că nu-i nimic de făcut.

Contele Fornicato înnebunește pe lângă monumentul lui smuls abisurilor. Vrea să-l deschidă. Nu se mai gândește decât la asta. La ce servește să trăiești în secolul călătoriilor cosmice dacă nu ești în stare să deschizi un capac! De luni de zile face apel la tot felul de tehnicieni. Plătește în aur

răufăcători recomandați de lumea interlopă. Dar în zadar. Nimeni nu reușește să deschidă lada blestemată. Și pe urmă, recent, i-a parvenit o veste. Potrivit cărții de istorie a crimei, doar un singur om, între cele două războaie, a reușit să descuie un „Flagenstaub" (ăsta-i numele firmei). Și acest om e Carlo Spontinini. În 1928 a operat într-o bancă din Berlin. Pe atunci era la începuturile carierei. Cu produsul spargerii lui a ajuns în S.U.A. unde a făcut strălucita carieră cunoscută. Sfârșit de citat. Începi să întrevezi cum stau lucrurile, Loulou?

Aflând acest lucru, Fornicato a întreprins căutarea banditului retras din circuit. I-a scris pentru a-i propune o colaborare. Fifty-fifty dacă ajunge să deschidă lada, și o serioasă despăgubire pentru cazul în care aceasta din urmă nu conținea nici o valoare. Corect, nu?

Prima reacție a lui Spontinini a fost să-l trimită la naiba pe tânărul conte. Paralizat pe jumătate, plin de bani, n-avea nici un interes să-și bată capul cu lada misterioasă. Fie că înăuntru erau lingouri sau mazăre uscată, lui Spontinini prea puțin îi păsa.

Dar Fornicato e un perseverent în felul lui, deși are fundul plin de paratrăsnete cu mustață.

I-a scris și i-a tot scris, găsind argumente formidabile, vorbindu-i de iubita Italie, zgândărindu-i bătrânului bandit amorul propriu. Ce naiba, de acum încolo avea mentalitatea pensionarului? Nu se mai gândea decât la sticlele cu apă fierbinte care să-i încălzească picioarele și la gustările cu somon afumat? Îl interesau numai cursurile de la Bursă pe faimosul bandit, care ajunsese unicul subiect al cronicilor? Asta îi era prin urmare sfârșitul carierei? A ieșit la pensie Nașul? Nu-l mai așteaptă decât azilul de bătrâni de la Pont-aux-Dames, sau Rondon? S-au mămăligit acei bărbați teribili despre ale căror bravuri americane încă se mai vorbea în Italia? *Finito* cu gustul aventurii? Bunic ramolit? Moș desuet? Mulțumesc frumos.

Atâta l-a bătut la cap pe Spontinini că în cele din urmă bătrânul a avut tresărirea scontată. I-a biciuit orgoliul. O.K., sosesc, afurisitule! Și ai să vezi tu ce-am să fac cu pușculița ta, hei, filfizonule!

Așa au stat lucrurile.

Deci, Spontinini se află aici. De îndată ce-a sosit, a făcut doar o baie, a mâncat stridii cu polenta și a rămas prostrat lângă ladă, jos în criptă. Ce criptă? Cea care servea pe vremuri de capelă a palatului, mai înainte ca apele lagunei să urce. Dar în prezent, doar sanctuarul a mai rămas afară din apă fiind mai ridicat. Și acolo a fost depus „Flagenstaub"-ul.

Nu știu dacă îmi împărtășești sentimentul, dar mie mi se pare pasionantă istoria cu lada pescuită. Și sosirea de pe celălalt continent al acestui rentier al crimei, prins în joc. O s-o deschidă, n-o s-o deschidă?

Acum Caramella vrea să-și primească și ea plata. Să afle, așa ca într-o doară, pentru care motiv înaltul cler se amestecă în afacerea asta.

Cum am ceva mai multă imaginație ca o broască țestoasă naturalizată (chiar dacă e naturalizată în Franța), îi înșir niște baliverne cu care să-și

stingă curiozitatea.

Cardinalul e la curent cu povestea lăzii. Pe căldurile astea, toate cele transpiră, nu-i așa? Or, unul dintre peonii lui, un bătrân șoarece de bibliotecă, și-a amintit că palatul vecin a fost ocupat la începutul secolului de un cardinal german, retras la Veneția. Caramella mă asigură că n-a auzit niciodată vorbindu-se de așa ceva, iar eu o lămuresc că nu-i de mirare, întrucât nimeni n-a știut. Și îi torn mai departe brașoave despre cardinalul neamț, văr prin alianță al Kaiser-ului, care cardinal deținea documente arhi și pis-copale teribile privitoare la Vatican, cum că Papa de pe atunci era în realitate francmason, și că îți dai seama, chiar și după atâția ani, dacă se află așa ceva în momentul puseului roșu din Italia, ar fi dezastrul de la Pavia pentru democrații creștini! Or, un gangster, chiar și retras din afaceri, e lipsit de scrupule și dacă desferecă lada, Spontinini va exercita un teribil șantaj asupra Sfintei Biserici Catolice și Romane. Trebuie neapărat împiedicată producerea unei asemenea nenorociri.

Bătrâna a și căzut în genunchi înainte să-mi termin expozeul și se roagă lăcrimând. Apoi, liniștită de această baie spirituală, reia contactul cu mine pentru a-mi spune că demersul meu pe lângă contele Fornicato va rămâne steril. Nimic n-ar putea să-l înduplece. Ţine morțiș să deschidă lada asta indiferent de consecințe și până la urmă va reuși.

Îl trezesc pe Bérurier, sforăiturile lui riscând să atragă atenția.

— La ce oră se întoarce contele, doamnă?

Bătrâna gârbovită își clatină capul.

— Oh, părinte, niciodată înainte de ivirea zorilor. Trebuie că se află la *Verre Filé* localul ăla blestemat de pe Calle Edonia unde își petrece partea cea mai neagră a nopților lui și cea mai luminoasă a timpului.

Îi acord încă o binecuvântare expres, de îmbărbătare morală, fiindcă întotdeauna se cuvine să sari în ajutorul aproapelui și să-i acorzi asistență, bineînțeles, atunci când nu-i pericol de moarte.

Îmi mulțumește, închinându-se încă o dată, cum semnezi un borderou de depuneri.

— Mi se pare evident că nu-l vom putea aștepta pe bietul conte până în zori, copila mea. Așa că, iată ce-ți propun: arată-mi locul unde se află lada să mă duc acolo și să recit lângă capacul ei rugăciuni de îndurare la adresa Sfântului Nicodim, cutia poștală 813-91, Roma, ca oamenii ăștia să n-o poată deschide. În vreme ce eu îmi voi rosti rugile, pregătește-i o cafea părintelui Béruzzi, care abia își mai ține ochii deschiși.

Bătrâna e întru totul de acord. Singura ei obiecție constă în faptul că probabil Spontinini se află la căpătâiul lui „Flagenstaub”. Dacă altfel n-o să meargă, îi spun eu, am să-mi recit rugăciunile din încăperea învecinată.

Bun, e de acord și mă conduce pe sub arcadele palatului Fornicato. O luăm în lungul unor culoare șiroind de mâl și salpetru. O rază de lumină se filtrează pe sub o ușă veche, foarte veche, care abia se mai ține în țâțâni. Nu-i greu să privești, nu prin ea, bineînțeles, ci printre scândurile vetuste. Și ce

zăresc? N-ai să fii în stare să ghicești: moș Spontinini în scaunul lui rulant, cu un stetoscop în mână, aplecat deasupra unui soi de mausoleu geometric de culoare verzuie, al cărui sistem de securitate îl acționează minuțios. Ascultă încuietoarea așa cum un medic ascultă un bolnav. Lângă el, secretarul cu cap de nevropat, îmbrăcat într-un combinezon alb, manipulează niște instrumente impresionante, fiind bizare, deoarece nimic nu intimidează mai mult ca un obiect a cărui utilizare n-o cunoști.

Marika e și ea aici, așezată picior peste picior pe un scaun pliant, asemănător celui care poartă numele regizorului și a lui Jean Gabin pe platourile de cinematografie.

— Îndepărtează-te, copila mea, îi recomand eu băbuței, atât de minunat de credulă.

Imediat cad în genunchi, cu brațele în cruce, pierdut într-o fervoare cu untură de cal mecanic, că nici măcar la Fatima[14], când soarele își face de cap, n-ai putea găsi ceva asemănător.

Caramella face calea întoarsă. Când descrește zgomotul pașilor ei, fără a pierde nici o clipă, o rup la fugă pe scări.

Trec cu vederea parterul, consacrat obiectelor de preț, și-mi continuu traiectoria până la primul etaj, dar în palatul ăsta, mușcă-mi nasul (dar nu prea tare) știi cum e? Nimic nu poate fi mai maiestuos, primul etaj fiind replica etajului inferior, cu săli imense, cu ferestre cât intrările din gara Lyon, cu șemineuri unde ai putea caza o familie calabreză și din nou cu statui, toate mai mult sau mai puțin ecvestre și în mărime naturală, fir-ar al naibii, că pretențioși mai erau oamenii pe vremuri!

Neobositul Sana, în acest caz, își continuă investigațiile la doi. În fine, iată și camerele. Deschid ușile. Băftos cum sunt, nimeresc din capul locului peste cea a demoazelei, ușor de recunoscut după miile de prostioare feminine, cum obișnuiesc cucoanele să care în bagaje. Ai putea zice despre Santonio tot ce-ai vrea (și nu te sfii) dar n-ai putea să-i negi flerul. Are un nas, tipul ăsta! Un simț înnăscut al ascunzătorilor. Ce strașnic purcel căutător de trufe ar mai fi ieșit din el!

Dacă ți-aș spune că o privire circulară mi-a fost destul! Zăresc o servietă pătrată deasupra unui bufet. Mă ridic cu ajutorul unui scaun, o cobor, o deschid, constat că-i goală, dar introduc patru degete prehensile în buzunarul de mătase fixat pe interiorul capacului. Dau peste pașaport și peste legitimația mea de polițist. Mersi, Sfinte Antoane, se vede că Padova e pe aproape! Se tot spune că langusta e la fel de scumpă în Bretagne ca la Paris, dar nu-i mai puțin adevărat (ba chiar mai mult) că sfinții sunt mai eficienți când îi mobilizezi pe propriul lor teren de manevre decât din locuri mai îndepărtate. Ușor de înțeles. Eu, dacă aș fi sfânt, și m-ai solicita la Saint-Cloud, ți-aș fi mai de folos decât dacă mi-ai telefona din Tokio.

Cu o bucurie indescriptibilă – atunci, de ce mi-aș mai pierde timpul să ți-o

[14] Localitate din Portugalia, la nord-est de Lisabona. Loc de pelerinaj. (n. tr.).

relatez? – îmi bag în buzunar comorile. După care, pun valijoara la loc.

Acum, dacă tot sunt aici, mă duc să scotocesc și prin camera lui Spontinini. Se impune o mică inspecție. Pentru ce? Uite așa. Dacă ar trebui mereu să vii cu argumente din beton pentru justificarea celor mai neînsemnate fapte și gesturi, ți-ar sări mintea de pe roate.

Camera lui dă în cea a Marikăi. Mă apuc s-o explorez minuțios. Valizele lui sunt goale, cu excepția uneia dintre ele care este prevăzută cu un fund dublu. În ascunzătoare se află două revolvere extraplate identice, ca odinioară o pereche de pistoale de la oblâncul șeii. Prezintă o particularitate în raport cu alte arme de această natură: un fir cu diametrul lamei unei mașini electrice de bărbierit iese din crosa lui și pătrunde după un metru jumate de spirale într-o cutie gri din plastic gros și ea asemenea unui aparat electric de bărbierit (ai să-mi spui că țin mult la ele, hai?). Eu, care am pasiunea dispozitivelor trăsnite, îmi spun că Spontinini ar putea să-mi ofere unul dintre cele două pistoale, ca despăgubire pentru neplăcerile la care m-a expus, și iau o armă (dacă armă o fi asta, fiindcă există acum atâtea pistoale ca brichetele, ca port-țigaretele sau ascuțitorile).

Fără să mă opresc aici, la fel ca cei trei meșteri care, după ce s-au dus la un burghez cumsecade și i-au regulat toată familia, au crezut de cuviință să urce pe acoperiș pentru a silui motanul, îmi duc mai departe explorările, fără a neglija nimic. Deschid șifoniere și sertare, cercetez totul: efectele ca și obiectele. În cele din urmă, nimeresc peste ceva, ce ar fi trecut neobservat pentru oricine altcineva în afară de mine, dar unu e Santonio, ce părere ai! Și acest ceva îmi deschide perspective largi, ceea ce face bine sănătății morale a unui mare polițist. Despre ce-i vorba, du-te și te plimbă pe la greci: n-am să-ți spun încă. Sunt un romancier cu suspans, iar dacă romancierii cu suspans nu-și menajează loviturile de teatru, ia zi, nu le-ar rămâne decât să vândă înghețată la polul nord. Ar fi ca și cum un vânător și-ar pune cartușele la macerat în chiuvetă înainte de a porni prin hățișurile din Sologne. Află doar, că descoperirea mea e cum nu se poate mai simplă, mai inocentă, ce mai. N-are rost să iei la biciuit o pisică folosind un cnut cu nouă cozi! Un flecușteț acolo. Dar care are repercusiuni, dacă te gândești bine. Fiindcă în sfârșit… Ce? Bun.

De data asta plec.

Bucătăria. Béru, căruia i-a revenit apetitul, mănâncă mortadelă trăgând la măsea un *vino rosso*.

— Gata, îi spun Caramellei, rugăciunile mele au fost rostite. Banditul ăsta n-o să fie în stare să deschidă lada cardinalului neamț și prin urmare Sfânta noastă Biserică va continua să strălucească extra. Ai grijă să nu-i pomenești contelui de vizita noastră. A căzut sub influența acestor oameni răi și ar risca să-și piardă viața veșnică prostește, printr-o reacție necontrolată față de episcopat. Ah, ce noroc are, doamnă, să fie protejat de un înger păzitor așa ca dumneata. Am să-ți dau binecuvântarea serenitissimă, cea care nu se acordă în general decât oamenilor de stat și învingătorilor la cursa ciclistă.

Bătrâna plânge de fericire.

•

Dacă ai vedea mutra gondolierului sub clarul de lună, când un preot în sutană îi cere să-l ducă, pe el și pe însoțitorul lui, la cabaretul *Verre Filé*, localul pederaștilor, cei mai ole ole din Veneția!

Mă pune să repet.

— Ați spus „la *Verre Filé”*, părinte?

— Da, prietene. Întreprindem o acțiune de Redempțiune destinată să mântuiască sufletele păcătoase de prin locurile de pierzanie.

Gondolierul oftează răscolind mizeria din Canal Grande cu lingura lui imensă.

— O să aveți de furcă, padre!

Debarcăm în spatele pieții San Marco, pe un ponton de piatră lângă care alte gondole bat din copită. Omul nostru ne arată pe ce drum s-o luăm pentru a nimeri la *Verre Filé* și ne urează noroc.

Am să-ți spun un lucru: în curând vom avea nevoie într-un mod cu totul deosebit.

Ne părăsim sutanele sub un portal pe cât de obscur pe atât de pestilențial. Și pe urmă, hop: la *Verre Filé*! De ce, mă rog „Verre Filé” (la Sticla Toarsă), acest nume baroc? Presupun că vrea să amintească de Murano unde în fiecare zi se migălesc atâtea capodopere pe care orice om dotat cu un simț artistic mediu ar dori să le poată transforma în ținte pentru tir. Da, presupun… Dar imaginația oamenilor e un mister care nu răspunde nici unui criteriu. E suficient să citești numele vilelor sau ale vaselor ca să te convingi. Ele sunt foarte revelatoare în privința personalității nașilor. Ghicești sub ele pretenții, prostie crasă și pe deasupra o poezie derapantă. Dar numai idioții le folosesc, dat fiind numărul exagerat de mare.

Deschidem ușa garnisită de piroane cu capul forjat, care, nu evocă întru nimic delicata sticlă toarsă pomenită în firmă. Un vacarm pe care am să ți-l calific de asurzitor, ca să subscriu clișeelor obișnuite, ne agresează. Și pe urmă, fumul. Și pe deasupra, penumbra. Localul ăsta e, cum s-ar zice, o fiertură a culturii. Te macerezi în turpitudini. Băieții adunați aici fac schimb de microbi cu ghiotura. Se freacă, se respiră de aproape, nădușesc unul lângă altul. Muzica vociferantă nu poate, la acest grad de intensitate, să fie suportată decât de timpane debile. Trebuie să fii complet cretin ca să suporți așa ceva fără să ți se răsucească urechile și să nu cazi în genunchi, cerând în gura mare îndurare.

Béru are un recul pe care i-l controlez cu o lovitură de cot în cercurile butoiului. Și atunci, plini de curaj, ne aruncăm în val și pornim să înotăm în direcția barului.

Dacă i-ai vedea pe toți acești domni!

Internaționali. Așa-i întotdeauna, nu știu dacă ai remarcat. Homosexualitatea e ca golful: reunește o elită, deși aici sunt mai mult de optsprezece găuri! Blonzi poposiți din Scandinavia, cu recipientul căscat,

negrotei veniți de prin Americi, cârlionțați, plesuvi, grăsani prelucrați probabil cu încălțătorul sau cu levierul pentru pneuri, eleganți, neglijenți, latini palavragii, englezi, nemți, fir-ar al naibii, cu mutre de gestapoviști! Tot ce vrei. Și noi, ca să punem capac. Să completăm tabloul.

Pe ici pe colo se mai zărește câte o gagică, dar chiar dacă i-ai strecura mâna în fund, tot n-ai reuși să determini dacă e vorba de un travesti sau de o femeie veritabilă. Dacă aș face greșeala să călăresc o asemenea puicuță după metoda afgană, cum am procedat mai înainte cu Marika, mi-ar fi frică să nu-l rătăcesc pe mister Popaul prin stepele Asiei Centrale!

Un roi de dansatori pe mijlocul localului. Cu ritmurile astea aiuristice nu mai știi cine tropăie cu cine. La grămadă. Te arunci pe ring ca într-o piscină și nu-ți mai rămâne decât să dai din picioare și din umeri, păstrând pe buze surâsul de o fericire stupidă a celor care par să fie mândri că dansează când de fapt, ar trebui să se rușineze; fiindcă ce poate fi mai rușinos decât să te bâțâi ca un idiot în fața altui idiot? Nici măcar animalele, exceptând maimuțele când vor să-i imite pe oameni, nici măcar animalele nu dansează. Doar prin circuri când sunt urși, cai sau căței, dar aceștia au caracteristici de animale „savante". Ador expresia „savant"! Savante pentru că au fost mediocrizate, ridiculizate cu lovituri de bici și bucățele de zahăr. Ah! vandalismul cetățeanului Terrei e incomensurabil. Trebuie să murdărească, să golănească, să bălăcească totul în noroi, să-i întineze pe alții și natura. Ce transformare rapidă!

Găsim un loc liber la bar, între un pederast bătrân și descărnat și un efeb frumos îmbrăcat în alb din cap până-n picioare. Ne comandăm ceva care să ne ridice moralul. Béru e stins cu totul în seara asta. De la pățania cu olandeza din restaurant, ceva e viermănos în el. Așa ai zice când îl vezi complet dezinteresat de hărmălaia din jur. Să i se tragă de la somn?

Barmanul e o gazelă blondă și buclată cu ochi mari, albaștri și umezi ca o păsărică de liceeană pe cale să răsfoiască albumul porno al supraveghetoarei.

— Ia spune, frumoaso, îl cunoști pe contele Fornicato? o interpelez eu.

Gazela mă măsoară cu complezență. Scoate o limbă capabilă să lipească toate plicurile de trimitere în șomaj a personalului firmei Lipp.

— Ce treabă ai cu Dino? mă întreabă ea cu nerușinare.

Am impresia că apatia lui Béru se trage de la faptul că nu pricepe italiana. Dar și pentru că s-a îndopat prea mult în bucătăria Caramellei, în timp ce eu vizitam palatul. Apatia vine mâncând, cum aș zice dacă nu m-aș crampona cu disperare de o rămășiță a demnității.

— Să-l fac fericit, poate, îi răspund chelnerului.

Cârlionțatul zâmbește. Dinți frumoși, strălucitori, buze umede, respirație proaspătă.

Șarmul meu își face efectul. Îmi arată un soi de lojă în fundul sălii.

— E la masa lui obișnuită.

— Mersi.

Îmi croiesc drum prin hărmălaia și bâțâiala generală. Din când în când câte un degețel se rătăcește, iar eu îi dejoc intențiile cu o palmă, grijuliu să nu creez scandal.

Loja asta ai zice că-i un alcov. Dino Fornicato e pe cale să mimeze Cina cea de Taină.

Așezat pe bancheta din fund, în mijlocul triștilor lui apostoli, își ridică paharul pronunțând niște cuvinte ca unul care și-ar fi propus să reinventeze euharistia.

Și atunci mă cuprinde: un freamăt, o tresărire, un cutremur, un șoc (taie mențiunea inutilă).

Fiindcă domnul conte Fornicato nu-i altul decât tânărul care ne-a permis evadarea din clădirea poliției, cel cu vedeta zgomotoasă.

Și în clipa aceea mă prind cum stau lucrurile. În legătură cu noi venise să-i facă o vizită polițistului obez.

Fără îndoială că e în cârdășie cu pachidermul ăla căruia i-o fi cerut să ne rețină o bună bucată de vreme mai înainte de a ne deferi unui magistrat care să instrumenteze cazul.

Marika a justificat arestarea noastră, strecurându-mi drogul în haină; el își asumase sarcina să ne prelungească reținerea. Și culmea, chiar cu vasul lui am ridicat pânzele, dacă mă pot exprima astfel.

Pentru moment, pare să fi uitat de festa care i-am jucat-o. Lotul lui de lăptari surescitați compune un soi de curte piuitoare al cărei monarh venerat este.

Ascuns în spatele unei coloane, izbit fără încetare de valul dansatorilor, ca o stâncă de apele oceanului, observ. E un dandy modern. Trebuie că-și aruncă banii prin ferestrele cu gratii ale palatului său, mereu cu masa întinsă pentru descreierații ăștia.

Formidabil, mi-l imaginam cu totul altfel. Nu se potrivește deloc cu ideea pe care ți-o poți face despre un om care apelează la un gangster celebru.

Își trece cupa de șampanie din mână în mână și toate viespile își înmoaie buzele pe rând; dar băutura nu ajunge pentru a permite întregii mese să săvârșească această parodie a împărtășaniei. Atunci Fornicato își recuperează cupa goală, o umple pe jumătate și se dedă unei obscenități care fericește întreaga asistență: se ridică de pe locul lui, își eliberează sexul și-l înmoaie în șampanie. Toată lumea aplaudă. Cupa pornește din nou să circule din mână în mână și de la gură la gură.

Ce nostim! Ce umor! Ce încântare să aparții aceleiași specii ca și frumosul tânăr! Și când te gândești că aș fi putut să fiu un melc! Mulțumesc, Doamne!

Scârbit, dau să plec, când se pornește un scandal teribil.

Te las să asculți și dau fuga să te aștept la capitolul următor!

CAPITOL NENUMEROTAT

ÎN CARE... PĂI, LASĂ CĂ AI SĂ VEZI TU

Ceea ce n-ai mai văzut. În cazul când nu te numești San-Antonio, fapt care m-ar mira, n-ai tu mutră de așa ceva!

Lumea urlă, țipă, guiță, strigă după ajutor.

Galop!

Sticlă spartă!

Pumni!

Și pe urmă, bubuieli, gemete, injurii.

Totul constă în selectarea invectivelor pe care un om cu idei înguste și ortodox în moravuri le poate debita într-un asemenea loc pentru a înfiera ce se petrece aici sau se elaborează.

Ai și priceput: Béru, bineînțeles. Mereu Béru…

Ai auzit vorbindu-se de masacrul Sfântului Bartolomeu? Știi, Carol al IX-lea și păcătoasa lui de mamă?

Ei bine, asta e.

Dar cu un și mai mare tărăboi. Și mai modern.

Proprietarii localului vor trebui să-l reboteze: n-o să mai fie „Sticla toarsă” de acum încolo ci „Sticla spartă”.

Dar din ce capăt să încep? Grasu a ajuns așa de departe și-i atâta învălmășeală! Așteaptă, cineva cu darurile mele n-are voie să se declare învins!

Mai întâi, în bar nu mai există rafturi cu sticle, doar câte o bucățică pe ici pe colo, dar în orice caz fără sticle și pahare de nici un fel. Într-adevăr, Grasu a spart tot, a concasat, a distrus, lovind la dreapta și la stânga cu un individ plin de sânge pe care încă îl mai ține de picioare și de care s-a servit drept măciucă. Înțelegi bine? Bâta lui improvizată o constituie tânărul efeb îmbrăcat în alb din cap până-n picioare pe care l-am remarcat la barul unde ne-am adăpat la sosire. Dar albeața lui s-a dus, îți dai seama! Cu tot sângele ăsta care țâșnește din miile de tăieturi, biata căpriță. Drăgălașul de el, așa de vătămat are să fie cusut peste tot, numai plasturi și echimoze în zilele – cine știe? fără viitor? –.

În vreme ce-l manevrează, Béru trage cu piciorul stâng, un picior de fotbaliator, în bursele sau în presupusul lor amplasament, al zburătoarei care ar fi vrut să se interpună pentru a pune capăt masacrului. Și nefericitele se fac praf, ceea ce n-are nimic extraordinar. Hecatombă monstră. S-ar zice că prietenul meu dintotdeauna, căruia îi deplângeam letargia – ce ironie! – a hotărât să demoleze barul „Verre filé”.

Trage picioare și dă din mâini ca un nebun în toată legea. Parcă-i o locomotivă sub presiune care a năvălit aici cu manetele deschise.

Distrugând totul, urlă, Monseniorul. Să-ți repet aluziile urâte la adresa

sodomiei ambiante? Atacurile lui severe cu privire la rectul convivilor? Să-ți menționez urările lui îndreptate către organele genitale ale acestor domni? Nu, să fim sobri, să renunțăm.

În orice caz, află, amice, că scandalul e de pomină. Se vorbește de poliție! Se cer arme. Se presupune că ar fi vorba de un atac al lumii interlope. O intervenție a Israelului. Se prezice un incendiu! Lumea e sfătuită să evacueze localul. Se aude că vor veni pompierii. Pompierii, aici! Ciudată mai e viața…

Dându-mi seama că porcul ăsta cu spume la gură o să ne trimită într-un rahat până la gât din care tocmai începusem să ieșim la suprafață, mă arunc, îi smulg victima palpitând din mâinile de măcelar. Chiar în clipa când își vine în fire, de afară se aude sirena poliției. Nu știu dacă sticleții au venit cu un vas sau pe schiuri nautice, dar fapt este că au ajuns aici. Ce nenorocire! Să nimerești iar în temniță, abia evadat. Și cu un nou delict în spinare.

Dezordinea e monstruoasă. Alergături, fluierături, strigăte. Apuc un scaun metalic. Îl ridic și-l propulsez în lustra lăptoasă care practic asigură unica sursă luminoasă a stabilimentului. Beznă deplină. Luminițele de la bar erau de pe acum distruse de Béru. Atunci, hai să profităm de întuneric pentru a încerca să ne luăm valea.

Îmi croiesc drum prin masa homosexualilor, fără a lăsa mâna camaradului Bérurier, nemulțumit că și-a pierdut osul.

Ajungem la ușă. În umbră, polițiștii. Cu capul înainte! Pooc! Simt sub frunte catarama unui centiron. Iar băiatul care se află imediat în spatele acestei catarame se prăbușește. Îi vine rândul celui de-al doilea. Un croșeu în bot! Trosc! În sănătatea ta, *bambino*! Ajungem, prin forța pumnului, pe pragul ușii. Răscoala se extinde. Gondolierii vin să dea o mână de ajutor. Și de asemeni noctambuli, prezbiți, turiști prezbiterieni, muncitori, venețieni de origine, băieți solizi ca niște stejari; bătrâni cu vână de arțar, indivizi plecați la lucru și alții. Mai mult de ăștia decât de ăilalți, bărbați și femei cu grămada, ce să-ți mai spun!

Ne văd plini de sânge, cu pumnii gata să lovească, cu brațele încordate și furia fumegând din noi, și imediat ne consideră vinovați de tot ceea ce nu știu că s-a întâmplat, dar presupun că trebuie să fie grav.

Vor să ne oprească, să ne aresteze. Măcar să ne frâneze fuga. Da de unde! Furia ne ajută să prindem aripi la picioare. Haita se aruncă după noi. O apucăm pe ulicioare. Trântim oameni în apă în goana noastră. Ia uite, un nenea cu șapcă care se ușurează la marginea canalului: pleosc! A căzut! Dar un venețian trebuie că știe să înoate, ce naiba, altminteri ar trebui să se mute în altă parte!

Urmăritorii noștri înverșunează. Pardon: se înverșunează, îmi place să nu respect toate prostiile astea reflexive. Trebuie să mai scuturăm puțin limba, să n-o lăsăm să se stratifice. Să spargem crusta! Tradițiile, corset imposibil! Vi le dau cadou! Eliberează-ți de ele copiii, amice, altminteri rămânem în secolul lui Voltaire. Comedia umană? Balzac zero, zero. Și Proust, ia spune, care ți se împleticește printre picioare în căutarea lui de fecioare în lacrimi.

Nu s-a mai terminat cu toate maimuțărelile astea? Va continua încă multă vreme acest sacerdoțiu stupid în care literatura e purtată ca un ostensoar, cu ostentație? Fără să-i miști o virgulă, never! Le e tare frică să n-o deterioreze, ce gândești! O vor imobilă precum farul de pe capul Raz. Lumina franțuză! Atenție la neologisme, la exprimări improprii, la uneltirile pernicioase. Aici limba franceză! Traficanți de dialecte! Langue d'oc[15]. Asta așa, ca să mai schimbăm placa. Nefericiți ai frazei, naufragiați ai gândirii! Oh, ce bine mă simt în pielea mea, dacă ai ști! Ce plăcut e să trăiesc în interiorul meu, de unde ies numai ca să fac dragoste, asta o să-mi placă întotdeauna. Ce-ai vrea? Asta e!

Câțiva mai îndrăzneți pun laba pe noi.

Ne scuturăm de ei prin lovituri.

Ca să gonim iar printre meandre.

Strigătele se întețesc în urma noastră. Perspectivele încep să se întunece. Ne fofilăm, dar din ce în ce mai greu. O să dăm de dracul în curând.

Și atunci. Domnul mult iubit, căruia n-am să-i pot mulțumi niciodată îndeajuns pentru necazurile pe care mi le dă și mi le ia, mă ajută să zăresc în fundul unei piețișoare un hotel înghesuit în furca a două străzi. Firma acestui hotel e *Albergo di Tiro a Volo.*

Am o iluminare.

O emulsie, ca Walter Scott.

Îmi aduc aminte de cuplul olandez, proștii ăia de la restaurant.

Aici e hotelul lor.

Știi ce facem?

Dăm ocol hotelului. Găsim o poartă care dă în partea din spate, o zburăm în lături cu o lovitură de umăr, pătrundem în *albergo* și închidem.

Rafala tropăitoare trece cu pași mari sau mici, potrivit numărului de la pantofi.

Se tot duce.

Poarta are un zăvor. Îl trag.

•

Să-ți recapeți sufletul după o asemenea goană nu-i lucru simplu. Trebuie să te pui la unison cu materialul tău respiratoriu, să le explici foselor nazale ce anume ar dori plămânii, să-ți domolești inima care reclamă struguri bine copți.

Și toate astea…

Lipiți de poartă, încercăm să ne venim în fire. Și iată că o subretă, extrem de italiancă de prin toate părțile, apare de la subsol în brațe cu un teanc de lenjerie pe care a călcat-o până noaptea târziu. Pare curioasă că ne vede. Îi ofer un surâs pentru inaugurarea monumentului întru gloria Almanahului Vermont, iar ea îmi răspunde printr-un altul, foarte alb de sub umbra deasă a mustății.

[15] Ansamblu de dialecte romane vorbite în jumătatea sudică a Franței. (n. tr.).

— Căutați pe cineva? se neliniștește ea fără prea multă neliniște în ton.

— Domnul Van der Plume?

Stă și se gândește.

— Cred că e la 118.

Îi fac cu ochiul strengărește pentru a-i recompensa performanța de memorie.

— Și dumneata? mă hazardez eu. La ce număr dormi?

— La 9, dar pe altă stradă, cotcodăcește puicuța.

— Să știi că ești foarte frumoasă, sufletelule!

O știa prea bine, nu se îndoise niciodată. De altfel, rare sunt femeile care se îndoiesc de frumusețea lor. Cele mai pocite sunt și cele mai convinse. O prind de talie cum un alergător ciclist învingător apucă buchetul de garoafe de trei parale oferit de o aiurită. Încărcată de cearșafuri și prosoape, nu se poate feri. Dar ar face-o când e vorba de Santantonio, ce zici? Îi aplic un pupic pe ceafă, acolo unde părul îi miroase mai puțin a pește prăjit, iar ea gângurește minuțios pentru a-mi dovedi că nu-i insensibilă la o dezmierdare atât de rafinată. E o demoazelă cu simțurile super-multiplicate, care n-are nevoie să scuipe pe timbre dacă are multe de lipit. Aș săruta-o pe gură, dar nu prea îmi place ce-a mâncat la cină: era ceva cu prea mult usturoi.

Afară, încă se mai aude galopul. Oamenii se strigă de pe un canal pe altul pentru a se întreba dacă ne-a văzut cineva. Atunci o iau pe amabila noastră subretă în interiorul hotelului, departe de aceste strigăte ale răscoalei și, pentru a-i justifica acest act decisiv, îi strecor un degețel fantastic în aragazul-camping, ca să-i probez ce interes îmi inspiră. Râde gâlgâit. Bun, să nu împingem lucrurile prea departe.

Ajungem la 118 ca să încercăm să ne găsim un refugiu pentru noapte.

•

Dragii de ei dorm duși.

El într-o pijama cu dungi, ea în interiorul unei cămăși de noapte cinstite, care, suplimentar, trebuie că servește drept husă unui aerostat.

Amândoi aparțin acelor oameni pe care somnul îi modifică. Când dorm, se operează o importantă transformare a ființei lor. Spiritul îi părăsește cu desăvârșire, și faptul că devin numai organici îi deformează. Ai crede că au suferit un grav accident; sau că o nouă promoție de chirurgi esteticieni au efectuat asupra lor lucrările practice.

Ciocănim îndelung și tare, dar zadarnic. Din fericire ușa lor nu-i încuiată fiindcă au procedat la această operațiune amândoi, fără să se pună de acord, astfel încât cel de-al doilea a descuiat-o. Pătrundem în camera unde domnește și sforăie cea mai perfectă armonie matrimonială.

El are gura mai deschisă ca buzunarul unui păgubaș, ea se mulțumește să scoată limba când sforăie în momentul expulzării reziduurilor carbonice.

Sunt frumoși, olandezii, și emoționanți în dura metamorfoză a inconștienței.

E o odihnă să-i contempli pe acești mândri cetățeni ai Ţărilor de Jos, atât

de nobili în abandonul lor, atât de încrezători în profunzimea somnului.

— Ar fi greu și păcat să-i trezim, observ eu, hai să ne culcăm.

— Unde? vrea să știe Mister Umflatul.

— Pe mochetă. Să luăm pernele de pe fotoliul ăsta și cuvertura de pe pat drept cuvertură și hai să ne recuperăm, avem mare nevoie pentru urmarea evenimentelor, fiindcă n-am ajuns decât la pagina 88.

Să doarmă după ce a băut și a mâncat, e propunerea cea mai plăcută care i se poate face lui signor Béru. Mai ales dacă ea implică în prealabil niște zbânțuieli amoroase. Având în vedere că acum nu-i cazul, Mamutul declară:

— Înainte să trag pe dreapta, s-o termin pe drăgălașa asta, fiindcă din pricina peretelui de la closet am fost nevoit să-i declar forfait, ceea ce nu-mi stă în fire.

Încerc să-i schimb hotărârea, atrăgându-i atenția că poziția la care ar recurge (a treizeci și șasea, potrivit asigurărilor lui) riscă să-i trezească pe olandezi și că soțul s-ar putea simți ofensat că i se călărește consoarta chiar alături de el, dar Grasu rămâne inflexibil, e cazul s-o spun. Uite-l că se apropie de grăsană, dă la o parte cuvertura de pe ea, îi ridică inocenta cămașă, îi desparte jamboanele docile și o penetrează, fără alte forme de procedură, dintr-un elan viguros și ritmic în măsură să încânte somiera și a cărui cadență aduce un zâmbet fericit pe masca de încornorat a soțului. Mai puțin câteva suspine distrate, vaca se lasă în voia lui Béru fără să miște. Rezolvat, satisfăcut, Bérurier îi trage o palmă prietenească pe obrajii bucălați.

— Vezi bine, nici măcar nu i-am trezit. Au somnul greu amândoi.

Stingem peste tot, ne întindem pe jos și începem să sforăim.

Înainte de a ne cufunda în siropul uitării, mai găsesc puterea să mă întreb ce ar putea să conțină cufărul contelui Fornicato.

Dacă o conține ceva, bineînțeles.

•

Încep strigăte, ai putea crede că-i o luptă de stradă.

Ei bine, nu: e doar hărmălaia cartierului care se trezește. Soarele se fofilează până la fereastra noastră. Un soare ca nicăieri în altă parte, de un auriu puțin palid, cum sunt aureolele în anumite tablouri ale lui Tintoretto.

Strigătele nu-s numai strigăte: printre ele se amestecă râsete. Multă bucurie spontană; bucuria vieții reînnoite o dată în plus.

Cineva bate la ușă. Aștept ca alde Van der Plume să întreprindă cele necesare, dar ei nu răspund.

Ciocăniturile devin tot mai insistente. Mă ridic gemând, puțin cam dezarticulat de duritatea saltelei.

— Cine-i acolo? întreb cu o voce comportând mai multe cocoloașe ca un piure de cantină școlară.

Și răsună cuvântul compus din trei silabe (mai ales când e rostit în italiană), acest cuvânt fatidic care reprezintă axa vieții mele active, of:

— *Polizia*!

Poliția!

Draga, valoroasa poliție! Dar pentru numele lui Dumnezeu din ceruri și de aiurea, n-o să-mi dea o dată pace poliția asta venețiană?

Buimac mă uit în jurul meu.

Dacă măcar i-aș fi pus în temă pe alde Van der Plume, poate că ar fi acceptat să ne salveze?

Dar acum e prea târziu!

Îndurerat, mă întorc spre ei.

Vai de mine! Într-adevăr e prea târziu. Familia Van der Plume n-o să se mai trezească niciodată. Ţepeni, albăstrii, olandezii au decedat așa cum stau alături unul lângă altul în pat, șterși de pe fața pământului. Și semănând mai mult cu morile de vânt decât cu niște imbecili!

Peste gură au niște comprese groase. Dar eu n-am auzit nimic. Trebuie să recunoaștem că am fost cam obosiți amândoi. Mă uit la ușa care se zgâlțâie sub lovituri. Ascult vocea din ce în ce mai agresivă care strigă *polizia.* Mă întorc spre Béru, dar el doarme buștean. Alături de el se află un mic flacon brun și un pachet început de vată hidrofilă.

Și ai vrea să mai scăpăm din beleaua asta?

— Acum, acum, strig eu pentru a mai domoli impetuozitatea polițienească. O clipă…

O lovitură de copită în doagele Grasului.

— Ce vrei? mă întreabă obezul speriat.

— Scoală, repede, repede, curge cu calamități peste capul nostru, băiete!

— Ce zici?

Îl salt de reverele hainei.

— Privește!

Se uită la patul italiano-olandez unde cei doi morți se rostogolesc spre infinit.

— Da’ ce s-a întâmplat?

— Gura, sticleții sunt la ușă!

Deschid fereastra, obloanele. Dă într-o curticică abominabilă unde se usucă de bine de rău o lenjerie epuizată. Etajul întâi. Bun, ei și? Mai rău e cu funiile astea întinse pentru agățatul zdrențelor.

— Trebuie să sărim, băiete! îi spun lui signor Porcinus. Eu sunt primul.

Mă extrapolez (cum zice unul) prin fereastră în timp ce pe coridor vacarmul pornește, știi cum? Și mai și! Încerc să țintesc între două funii și plonjez, cu picioarele ca săgeata. Coapsele îmi sunt hârjâite de parcă aș fi fost biciuit.

— E rândul tău, repede!

Maiestatea sa încalecă peste pervaz.

Ceea ce se operează vizionez ca într-un ralanti cinematografic. Cârligul gros de fier ruginit, înfipt în zid într-un scop îndepărtat, confuz, uitat, trebuie că am trecut pe lângă el la câțiva centimetri dar nu același lucru se întâmplă și cu Bérurier. Nădragul lui pare fascinat de tija asta ruginită. Se așează

chiar deasupra ei înainte de a ridica ancora, von Zeppelin. Sări! Craaac, recită pantalonul Grasului, despicându-se ca o banană, și Sanctitatea sa Alexandre-Benoît rămâne agățat în cureaua groasă de piele care evocă o parte dintr-un ham. Dacă l-ai vedea zbătându-se mizerabil, cu popoul scos la aerisit, cu mâinile și picioarele înotând zadarnic în aerul grețos al curții.

— Desfă-ți cureaua! îi urlu eu.

Vrea să-și elibereze burta, dar toată greutatea apasă pe cataramă, iar catarama dispare în cutele abundente ale burții. Nu-i chip.

Acolo sus, ușa a cedat instanțelor superioare. Aud strigăte, tropăituri. Doi arcași venețieni apar în cadrul ferestrei.

Grasu a încurcat-o, ce ghinion! Își va sfârși zilele într-o temniță umedă, păi ce părere ai: crime, tentativă de fugă, trafic de stupefiante, vătămare corporală a unor polițiști, și cred că pe altele le-am uitat, trec peste ele, le sar…

Ce să fac?

Măcar să mă salvez eu. Să mă pun la adăpost…

Sau… Stai așa, aștept. Santonio nu-i un fitecine. E bărbat în inima lui, în pântec și în boașe. L-aș vedea parașutist israelian, atât îi e de supradezvoltată latura Ivanhoe[16] prostului ăsta! Crezi că o să-și pună pielea la adăpost ștergând-o ca unul care dă rateuri? Sărmane, vezi-ți de treabă! Uită-te puțin la felul în care se comportă comisarul tău când unul dintre amicii lui a dat de dracul. Departe de a scăpa cu fuga, ies din curticică și mă întorc în hotel prin intrarea principală. Subreta din ajun, fin usturoiată, e din nou prezentă, purtând de data asta, o saltea, mititica, ceea ce trebuie să fie foarte greu pentru o tinerică!

— Unde o duci? întreb eu.

— La 516, îmi răspunde dulcea copilă.

Ce rușinos e să iei o adolescentă drept o vită de povară.

— Dă-mi-o mie, drăguță.

Îi iau salteaua. Urc scările fără grabă.

Ajung astfel până la etajul întâi.

Mă îndrept spre 118.

— Nu, nu acolo! mă corectează fetița mustăcioasă.

Dar eu nu-i dau nici o atenție.

O privire aruncată în cameră mă edifică asupra situației: cei doi polițiști, urcați pe scaune, aduși de spate, sunt ocupați să-l tragă sus pe Béru. Ţin salteaua rulată dinaintea mea și-mi scot din buzunar faimosul revolver extraplat, șterpelit de la Spontinini. Aștept ca eforturile lăudabile ale colegilor mei italieni să-și aducă fructele de sezon.

Gata, s-a făcut. Omul cu pantalonul rupt în două, apare din adâncuri, bombănind sufocat. A ajuns în cameră.

Se palpează între cele două Renașteri. Dezastru! Polițiștii îl brutalizează

[16] Erou creat de Walter Scott în romanul omonim (1819). (n. tr.).

pentru a-i pune cătușele. Acesta e momentul ales de San-Antonio pentru a presăra puțină sare asupra situației.

— Dați-i drumul omului ăsta și mâinile cât mai sus posibil, băieți!

Nici pomeneală! Cei doi sticleți mă înfruntă. Cu aceeași mișcare dau să-și scoată pistoalele. Sunt niște tineri cu ochii foarte negri, sprâncene foarte dese și fălci foarte pătrate. Părerea mea e că se va lăsa cu vărsare de sânge. Aerul lor hotărât nu-mi spune nimic bun. Îmi risc pielea vrând să le bag mințile în cap sau măcar încercând. Îmi spun că dacă aș trage o rafală nu departe de ei am să reușesc să-i intimidez și atunci Bérurier ar putea profita de situație. Întorc ușor arma și, pentru prima oară de când se află în posesia mea, apăs pe trăgaci.

Ai văzut nemaivăzutul?

Eu doar câteodată, dar trebuie să te asigur că un nemaivăzut ca cel care se operează acum ar vindeca de sughiț până și un ciocan pneumatic. Precis.

În momentul în care trăgaciul ajunge la sfârșitul cursei se produce un zgomot șuierător, cam așa ca atunci când aprinzi o lampă de sudură. N-ai fost niciodată muncitor la canalizare, și deci nu poți să înțelegi, dar încearcă să-ți imaginezi.

Simt o căldură intensă în căușul palmei atât de vie că-s gata-gata să dau drumul armei.

Parcă aș fi recurs la farmece. Totul dispare pe raza de țintire a pistolului, respectiv patul funebru al nefericiților olandezi. Da, poate că n-ai să mă crezi, în care caz te-aș ruga să lași imediat cartea asta polițistă, pentru că, în sfârșit, dacă nu-l urmărești pe autor, atunci, fir-ar al naibii, du-te și te plimbă sau decorează-te cu Legiunea de Onoare.

Ai înregistrat bine ce ți-am spus cu privire la efectele armei? Dezagregare completă! Totală. Nu se mai vede patul, înțelegi? Și, afortiori (cum spun italienii) nici olandezii. A dispărut și noptiera. A rămas doar în zid o dâră întunecată, dincolo de pat și pe urmă un soi de opacitate confuză în locul lui, ca un nor translucid.

Îngrozit, rămân de: marmură, oțel, vinil pur, aur, varză călită, hârtie igienică și orice altceva ai vrea, dacă asta îți face plăcere.

Și ceilalți la fel. Cei doi polițiști ai mei privesc neantul. Nu sunt increduli, ci năuciți, ai remarcat nuanța fină? S-au mumificat sub căștile lor cei doi băieți solizi.

Înțeleg că nu pot înțelege. Asta-i veritabila incomprehensiune. Li s-a solidificat materia cenușie. S-au deșurubat din ei înșiși, într-o incoerență extremă.

Ca întotdeauna în cazuri de evenimente extraordinare, de miracole neprevăzute și de lovituri violente pe nepusă-masă, regele Béru e cel care-și revine primul.

— Ei, drăcia dracului, declară el culegând cele două archebuze ale zbirilor.

I-au căzut în palmă așa cum cad două pere foarte coapte pe care abia

dacă le-ai atins. Béru se apropie de mine. Îmi spune:

— Dacă ai fi avut un ecran de protecție la aparatul tău cu flacără autogenă ai fi făcut foarte bine să-l folosești!

Pe urmă se duce să examineze locul unde se afla cu puțin înainte patul. Pipăie vidul cu piciorul, ca un bun cartezian ce se află și care preferă să nu-și creadă simțurilor, decât să creadă într-o realitate extravagantă. Dar nu: vidul e vid. Pat și gisanți au încetat să mai existe. Se întoarce spre mine, cu botul căscat, și privirea plină de stupoare.

— Știi, face el, cu așa ceva poți să ajungi departe.

Mă zguduie o reacție ciudată. Arma asta mă îngrozește. Căldura ei mă dementizează. Mă cuprinde dorința s-o arunc, dar cum să distrugi diavolul când focul e domeniul lui?

Atunci, o bag în buzunar cu precauții. Unica siguranță: piedica se acționează foarte greu. A trebuit să depun multă forță ca să apăs pe trăgaci.

— Ascultați, domnilor, mă adresez eu polițiștilor, totul e o imensă neînțelegere pe care o voi împrăștia curând. Deocamdată, vreau să am mâinile libere, așa că lăsați-ne să plecăm fără s-o faceți pe nebunii, ar fi regretabil, să se producă un accident.

Așa, frumos, fără să ridic tonul.

Ce-i mai tare e că plecăm în deplină liniște. Doar că trebuie să pășim peste camerista leșinată de uimire.

Și pe urmă, ieșim în strada mișunând de lume, plină de turiști aiuristici, încărcați de pe acum cu tot materialul de fotografiat, cu autohtoni puțin cam zeflemiști, cu bucuria ei simplă, cu atmosfera încărcată, cu magazinele gemând de fleacuri din sticlă toarsă.

O luam la picior și noi.

Dar nu prea departe.

UN CAPITOL REUȘIT

ÎN CARE NU NE E DELOC MOALE!

O să-mi aduc aminte cât am să trăiesc. Anumite întâmplări, când ele se produc, le simți imediat impactul asupra memoriei, în ce măsură ele fac parte integrantă din tine de acum înainte.

S-a întâmplat chiar în clipa în care trecem prin fața unui butic unde se vând obiecte din piele imprimată, respingătoare prin calitatea lor submediocră. Amândoi simțim ca o împunsătură în spate. Știu că am simțit amândoi, pentru că amândoi tresărim. Amândoi vâslim cu mâna în urma noastră ca pentru a încerca să smulgem un ac din carne. Și apoi, mâna mea cade în același timp cu laba lui Béru. Am rămas locului. Trecem printr-o stare deosebită. Parcă am pluti pe dinăuntru, dar totuși euforici, de parcă am fi repurtat nu știu ce mare victorie asupra nu știu cui, poate chiar asupra noastră înșine?

Are loc un soi de dedublare. Adică, vezi tu, ceea ce se petrece în prezent ni se pare că a avut loc demult. Dovada: vorbesc la trecut.

Bun, rămânem locului, plantați ca doi copaci pe un trotuar în fața acelui negustor de fleacuri din piele. Din piele verde, roșie, bej, oribilă…

Și Bérurier izbucnește în râs, în râsul lui sănătos ca de aramă, franc și loial.

— Știi că-i bună! face el.

Râd și eu, întrebându-mă totuși ce-ar putea motiva simptomul ăsta de bună dispoziție, prin nimic justificat. Și atunci, cineva se strecoară între noi și ne apucă pe amândoi de braț. E Marika, frumoasă de pică, într-o rochie de mătase bleu, ușoară ca un kleenex.

— Ei bine, păreți în formă amândoi, ni se adresează veselă.

E plină de spontaneitate. Ăsta-i cuvântul care-mi vine în minte când mă uit la ea: spontaneitate. Nu-l folosești prea des. Rămâne în rezerva vocabularului cu atâtea alte cuvinte prietene.

Spontană, deci, Marika ne ia cu ea. Și noi o urmăm veseli, făcând haz de tot ce ne spune: lucruri insignifiante, dar… spontane. Suntem mulțumiți. E frumos și ni s-a făcut foame. Ne promite că vom mânca melon-jambon și spaghete à la vongole, bând un vin italienesc din regiunea Florenței. Drăguț din partea ei, nu?

Ambarcațiunea ei e la doi pași. Vedeta contelui Fornicato, sub pavilionul armelor Veneției. Pilotul e Gustave, cel pe care l-am aruncat în apă ieri. E bosumflat iar noi ne distrăm retrospectiv de baia făcută de el în rahatul venețian.

Demarează întâia între două siajuri de spumă aproape albă. Motorul vasului funcționează impecabil producând un zgomot grav, aproape cavernos.

Nu mergem prea departe. În fond, dacă te uiți pe un plan al orașului, bagi de seamă că nimic nu-i departe în Veneția. Întotdeauna dai peste un canal care taie pieziș ca să te conducă acolo unde te duci, printre palatele căzând în ruină.

Intrăm la conte.

O zăresc în fundul holului pe Caramella, bătrâna doică, supărată foc de farsa cu preoții pe care i-am jucat-o și pentru care a fost mustruluită serios, cum se spunea pe vremea când în Franța se vorbea franțuzește.

Face o mișcare din bărbie pentru a-și exprima la înălțime indignarea. Nu mai vrea să știe de noi, Carmella, fentată în felul în care a fost. Este epuizată de dezgust și reprobare. Dacă ar putea să ne expulzeze pe cale anală, ar lua pilule laxative pentru a ne da afară cât mai repede și în totalitate.

Marika continuă să glumească.

Noi ne ținem după ea pe deplin mulțumiți.

Ne urcăm la doi cu ascensorul pe care nu l-am văzut cu ocazia primei noastre vizite, atât e de discret, într-o curbă a scării.

Un salon vecin cu dormitorul lui Spontinini. Bătrânul bandit e aici în compania lui Fornicato și a unui alt personaj pe care trebuie neapărat să ți-l descriu, deși nu-i mare lucru de capul lui. Bărbatul în chestiune poartă un impermeabil de un bej deschis, încheiat până sub bărbie; o pălărie Stetson cu boruri foarte largi îi umbrește chipul, și își protejează fața cu niște ochelari cu lentile albastre mai mari ca niște hublouri. Încă nu ți-am spus că are barbă, nu-i așa? Ei bine, are. E neagră, tăiată pătrat, deasă, frizată. Personajul se vrea misterios până-n vârful unghiilor și se deghizează anume într-un ins misterios, de parcă ar ține morțiș să atragă atenția asupra acestui punct. Cam în genul: hei băieți, ia uitați-vă la mine cât sunt de misterios!

Ai văzut până acum vreo fotografie a lui Fernand Legros? Ei bine, are aerul lui cum se zicea în satul tatălui meu, ceea ce înseamnă că individul cultivă o anume asemănare cu faimosul personaj. Domnii aceștia își întrerup discuția pentru a ne privi cum intrăm.

— Bravo, draga mea Marika! i se adresează el în engleză.

Tânărul conte face o grimasă plictisită. Celălalt, cavalerul misterios, se mulțumește să scuipe în batistă și apoi să admire produsul de parcă nu i s-ar mai fi întâmplat să aibă o flegmă atât de frumoasă în laringe.

Pun pariu pe ceea ce știi contra a ceea ce dorești (dar poți oricând fugi!), că despre noi se discuta la palat. Sosim chiar în toiul frazelor ce ne sunt consacrate, lucrul acesta se ghicește din raportul stabilit între noi și fizionomiile lor.

Spontinini plesnește din degete, cum se făcea odinioară pentru a-i alerta pe servitori. Secretarul lui, umflatul ăla neterminat, apare din umbra în care se ținea ascuns, manipulând hârțoage. Nici o javră dresată n-ar fi mai bine strunită ca el. Ascultă poruncile fără să crâcnească. Gangsterul îi adresează o mișcare din bărbie și acest individ suspect mă ia imediat în primire. Scoate din buzunar o pereche de cătușe ca și când ar fi fost foarte firesc să-și

trăiască viața cărând după el acest gen de obiecte; sunt de marcă americană, mult mai sofisticate decât ale noastre, țin să te informez în treacăt. Poc mi le și potrivește la încheieturi și pe urmă mă împinge în încăperea vecină care este chiar camera lui.

Pe timpul ăsta încă nu l-am privit în fundul ochilor. Brrr, euforia mi se alterează. Aparține speciei reptilelor cu labe, băiatul ăsta, ca saurienii. Dexteritatea cu care mă percheziționează, nu ți-o poți imagina, vai de mine! Trebuie că a fost hoț de buzunare la debuturile lui, practicând meseria prin mulțimea de pe Broadway!

Cât timp îi trebuie unui autostopist, pe care l-ai ignorat, să-ți dea cu tifla de tot atât are nevoie și el ca să mă scotocească din pivniță până în pod. Ceea ce-l interesează înainte de toate, e arma pe care am împrumutat-o de la Spontinini. O apucă repede, desface un șurub care blochează o mică trapă și pare să citească ceva cum ai face tu cu Kodak-ul când vrei să știi de câte fotografii mai dispui pentru a te prosti în fața lumii, că mi se face rușine de fasoanele tale, fir-ar al naibii; la ce ți-o fi servind să înmagazinezi diapozitive prin cutii ca să-ți plictisești prietenii veniți în vizită cu mutrele plozilor și a balabustei tale pe fondul Parthenon-ului, sărman idiot!

Gugus e străbătut de un fior rău prevestitor.

L-am numit Gugus pentru că îmi amintește de un clovn englez.

Se apropie de mine și-mi înfige pumnul în stomac, tare nu glumă. Sunt obligat să mă trag înapoi.

Până în dreptul peretelui. Dar el continuă să-mi înfigă pumnul în măruntaie de mi se taie respirația, apoi îl răsucește de la stânga la dreapta, fără grabă, iar eu am impresia dezagreabilă că mi se trec organele prin sită.

— Te-ai folosit de el, hai? articulează el în engleză.

— Da, domnule, nu trebuia?

Își rotește pumnul în sens contrar și, în timp ce-mi sfredelește vintrele, îmi trage un genunchi în boașe.

S-a terminat cu veselia! Mă simt brusc castrat. Va trebui să adresez o circulară celor în drept, pentru a le explica frumoaselor și pasionatelor iubite că am tras definitiv oblonul din cauza deșeurilor.

Niciodată n-am să mai pot să-l duc pe Popaul la circ, îți dai seama. Mort de durere, cad în genunchi, zvârcolit de grețuri cumplite.

Gugus se întoarce la stăpânul lui, și-i vorbește la ureche. În ciuda durerilor, a spasmelor și contracțiilor, îi întrezăresc prin ușa deschisă. Spontinini pare consternat. Mutra lui frumoasă de tragedian ieșit la pensie se crispează. Îmi aruncă de departe o privire care ar usca o pădure de baobabi giganți, ca un ciubăr cu rezedă expus la gura unui furnal înalt.

Mi se pare că-l aud rostind:

— Bine, rezolvăm noi asta mai târziu!

Mi se alătură și Bérurier, cu mâinile legate eficace la spate. El continuă să se distreze, dar în ce mă privește, durerile vii îndurate ceva mai înainte au risipit în mare parte efectul drogului emolient și euforizant administrat pe

stradă și care ne-a făcut brusc mai docili decât un elector dintr-o democrație unde nu se prezintă spre votare decât o listă unică.

Știu acum că lucrurile au căpătat o întorsătură urâtă pentru noi. Că va trebui să jucăm strâns, și chiar…

De cealaltă parte, se reia zumzetul conversației în italiană. Mă târâi până la ușă ca să ascult. Aceste vechi uși princiare au avantajul de a fi crăpate, ceea ce le aseamănă cu cele de prin blocuri. Primele au fost prea utilizate, celelalte sunt inutilizabile. N-are importanță: trag cu urechea.

Și ce aud?

Ah, celebra mea mărinimie, om de prea bună credință fiindcă îți spun tot, ție care meriți totuși atât de puțin.

Bărbatul misterios are glasul gros și catifelat. Îl văd printr-o crăpătură la nivelul balamalei inferioare.

— *Bene*, spune el, să revenim la oile noastre, signore Spontinini! Credeți că sunteți în măsură să deschideți lada asta?

Interpelatul se reculege și rostește apăsând bine asupra cuvintelor (ca să cadă drept ca firul cu plumb).

— Prietene, nu sunt sigur de nimic. A trecut atâta timp de la performanțele din tinerețea mea… Faptul că „Flagenstaub" a rămas atâta vreme în apă l-a făcut practic inexpugnabil și ar fi nevoie de mijloace tehnice deosebite ca să-i dau de rost. Din păcate, nu dispun de aceste mijloace tehnice.

Mincinosul!

Oh! mincinosul afurisit și ticălos. Dar pistolul extraplat ce-i? Arma asta fantastică în măsură să dezagrege materia… Ar fi suficient să ținteșți dintr-un anumit unghi spre o extremitate a lăzii ca s-o decapsulezi ca pe o sticlă de Evian. Ce joc face banditul ăsta?

Fraza lui defetistă e urmată de tăcere.

Omul cu barba misterioasă reia:

— Prin urmare, vă declarați practic învins, signore Spontinini?

— Cuvântul e greu și-l diger cu dificultate, ripostează bătrânul cu un râs scurt pe care basul, distribuit să-l cânte pe Mephisto din Faust la opera din Paris, i l-ar răscumpăra pe o avere.

Și adaugă:

— N-am făcut, în starea mea, această lungă călătorie agitată, ca să dau un răspuns negativ, rostește sec Spontinini.

— Atunci?

Bătrânul nu se teme de tăceri. El știe cum decurg pertractările, indiferent de ce natură ar fi, și procedează ca un virtuoz.

— Atunci? se impacientează celălalt.

— Vedeți dumneavoastră, se decide gangsterul, la începutul bolii mele, pe când eram țintuit la pat, ca om de acțiune, am crezut că aveam să înnebunesc. Ca să mă distrag gândurilor negre, s-ar putea să vi se pară idiot, dar m-am apucat de cuvinte încrucișate. Nu vă puteți imagina cât pot fi de

impresionante cuvintele încrucișate pentru cineva care a frecventat mai curând casele de corecție decât școala. Nu-mi reușea niciodată și mă duceam direct la dezlegare. Și pe urmă, într-o bună zi mi s-a făcut rușine de mine și atunci am smuls din cartea cu cuvinte încrucișate ultimele pagini care cuprindeau răspunsurile la ceea ce nu puteam găsi singur și am hotărât că n-am să mai pun nimic în gură până nu voi reuși să rezolv misterul acelor păcătoase de careuri. Mi-au trebuit trei zile. Trei zile de dietă absolută. Dar am izbutit…

O nouă tăcere.

— Dacă interpretez corect această parabolă, reia cavalerul misterelor, ea dă de înțeles că veți persevera în deschiderea lăzii?

— Da, prietene, însă cu anumite condiții.

— Care ar fi ele?

— Dacă am să reușesc să descui blestematul ăsta de capac ruginit operațiunea va necesita multă pierdere de timp și multe mijloace tehnice. Nu pot lucra aici în condiții satisfăcătoare, chiar și numai din cauza dificultăților de a mă deplasa.

— Unde ați dori să lucrați?

— Am să închiriez o casă numai cu parter, pe litoral, în apropiere de Ravena; am să-mi procur utilajul ad-hoc și mai ales, vă repet: am să lucrez pe îndelete.

Fornicato, care vorbește puțin și pare să fie sub tutela bărbosului cu ochelari, exclamă:

— Vreți să scoateți lada de aici!

— Numai cu condiția asta îi voi consacra energia de care mai dispun, dragul meu conte.

— Dar…

— Vă ascult?

Fornicato, ce mai calea-valea, o fi el un homosexual dezmățat, dar rămâne nobil în fibra lui. Un strop de delicatețe mai sălășluiește încă în el. Îi e penibil să-i declare unui om, chit că acesta e unul dintre cei mai faimoși bandiți ai Americilor, că n-are încredere în el.

Din fericire pentru conte, bărbosul nu-i stânjenit de circulația sângelui albastru în carburator.

— Stați așa, domnule Spontinini, dacă dumneavoastră v-ați afla în situația prietenului nostru, ați permite să vă fie luată lada?

Gangsterul izbucnește în râs:

— Vă imaginați că aș face o asemenea propunere inutilă fără să ofer ceva în contrapartidă?

— Și care ar fi această contrapartidă, signore?

Bérurier alege acest moment pentru a intona *Les Matelassiers.* Îi poruncesc să-și pună lacăt la hazna. Ceea ce se discută mă pasionează enorm. Am dat uitării postura precară în care ne aflăm.

Bătrânul impotent i se adresează Marikăi:

— Draga mea, am impresia că ai suflat o încărcătură prea mare prin sarbacana dumitale; îl auzi pe grăsanul ăla aiurit cum urlă?

— Să mă duc să-l liniștesc, domnule? întreabă secretarul.

— Lasă-l, un cântec nu-mi displace să plutească în aer, chiar dacă e intonat de un om care trebuie să moară.

Brr, mă străbate un fior.

Să murim! Spontinini ăsta nu se ține de glume. Până acum a vrut doar să ne scoată din circuit, mai întâi expunându-ne acuzației de trafic cu droguri și pe urmă, cum stratagema nu i-a reușit, punându-ne în cârcă un dublu asasinat. Dar de când știe că noi i-am experimentat arma absolută, am încetat de a mai fi „viabili" în ochii lui.

Impresionat de furia mea, Grasu tace.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, observă bărbosul; ce contrapartidă propuneți?

Spontinini tușește. Apoi:

— Vedeți, dragi prieteni, eu sunt bătrân și bogat. Întotdeauna mi-a plăcut pocherul; lada asta inexpugnabilă, dacă sunteți de acord, v-o cumpăr.

Tinerețea condiționează, în general, vivacitatea.

— Să ne-o cumpărați! strigă Fornicato.

— E o nebunie, nu-i așa? rostește bătrânul zâmbind. Nu știm dacă înăuntrul ei se află ceva. Am anumite îndoieli că voi putea s-o deschid și cu toate astea vă propun s-o achiziționez. Și știți de ce procedez în acest mod nerezonabil? Din plăcerea jocului. Ceea ce cumpăr e un mister, de fapt. Cel mai îndărătnic dintre toate cuvintele mele încrucișate. Dar nu încercați să insinuați că aș avea cine știe ce gânduri ascunse. Dumneavoastră ați fost cei care m-ați contactat, m-ați hărțuit chiar, deși nu ceream nimic de la nimeni. Dar insistența de care ați dat dovadă mi-a trezit curiozitatea. Gustul meu pentru problemele insolubile e exasperant. De când am sosit, studiez lada asta și cunoașteți care-i diagnosticul meu? Imposibil de deschis în altă parte decât într-o oțelărie cu utilaje formidabile.

Bărbosul dă să-l întrerupă, dar Spontinini îi jugulează obiecția cu un salut roman peremptoriu.

— N-am terminat!

Oh, ce glas fără replică!

Cum le-a mai închis clanța colaboratorilor lui, banditul, pe vremea când domnea asupra lumii interlope! O privire de-a lui, și toți se înghesuiau prin găuri de șoarece ca să scape de ea!

— Domnilor, vă dați seama că, înainte de a mă decide să accept oferta dumneavoastră, am procedat la un studiu aprofundat al afacerii. Un aspect anume mă intrigă: de ce să cauți un bătrân gangster, fiindcă asta sunt în fond, retras în Canada pentru a-i propune această operațiune dubioasă, când domnul conte ar fi putut, după eșecul unor tehnicieni obișnuiți, să ducă lada la o uzină ca să i se aplice mijloace serioase? Hmmm, de ce? Ei bine, am să vă spun eu, domnilor, fiindcă bănuiți care ar putea fi conținutul ei și fiindcă

nu vreți ca acesta să fie divulgat.

Râde. Apoi se îndreaptă spre Marika.

— Inimioaro, dă-mi o pilulă, mă epuizează să vorbesc atât de mult. M-am obișnuit atât de mult să tac încât cuvântarea a devenit pentru mine un exercițiu fizic.

Madam sarbacană dă fuga să-i satisfacă dorința. Prin crăpătura ușii de care mi-am lipit ochiul, îi urmăresc mișcările și-mi dau seama că manifestă o dragoste teribilă pentru bătrânul gangster. E sub stăpânirea lui, și ceea ce-i mai rău: sub farmecul lui. Încerci să te eliberezi de sub stăpânirea cuiva, dar merită osteneala numai atunci când nu ești și sub farmecul lui.

Spontinini înghite minuscula pilulă albă fără să aibă nevoie de lichid ca s-o facă să „treacă”.

— Domnilor, contele Fornicato, tatăl tânărului nostru prieten, a fost un mare demnitar fascist. Mâna stângă (cel puțin) a lui Mussolini. A purtat multe tratative secrete pentru Duce. O dată cu prăbușirea dictaturii, a reușit să treacă în Elveția, dar câțiva partizani vindicativi l-au urmărit, l-au găsit și l-au „sinucis” într-o cameră de hotel de pe malul Leman-ului. Părerea mea este că înainte de a fugi, contele a scufundat lada. Și mai știu că asta e și convingerea dumneavoastră. Această ladă conține, prin urmare, documente politice. Doriți ca acestea să rămână secrete, exact?

Nici bărbosul, nici Dino nu suflă o vorbă, ceea ce constituie un soi de asentiment tacit.

— Eu, prieteni, dacă sunt italian după sânge, am devenit american după inimă și îmi pasă de politica țării ăsteia, care a fost cea a strămoșilor mei, cât de primul tip pe care l-am lăsat rece, cu mult timp în urmă, lângă podul Brooklyn, cu ajutorul unei sticle sparte. Deci, indiferent de ce ar putea reprezenta documentele în chestiune, eu nu mă sinchisesc și sunt de acord să vi le înapoiez. De asemeni, iată ce vă propun: am să iau lada asta contra unei importante sume de bani. Dacă reușesc s-o deschid și găsesc în ea valori: bijuterii, devize, aur etc… păstrez pentru mine conținutul. Dacă am să găsesc documente, vi le înapoiez în schimbul banilor pe care vi i-am vărsat. Gândiți-vă bine la propunerea mea: e corectă.

Își acționează scaunul rulant, așa cum începi să mergi ca să-ți dezmorțești picioarele. În atitudinea lui e ceva vizibil vesel, cu greu își poate reprima jubilarea.

Iar eu, eu mă întreb ce-o cloci tâlharul ăsta fără pereche. Avea posibilitatea să deschidă imediat lada folosindu-se de pistoalele lui dezintegratoare. Era singur cu Marika și cu secretarul când l-am văzut în cripta capelei. Cine l-ar fi împiedicat să opereze? Ce rost au toate aceste pertractări?

— Ce sumă ne propuneți? întreabă pălăria cu boruri largi.

Răspunsul cade sec:

— O sută de mii de dolari. La cursul actual al lirei e o sumă frumușică pentru a plăti un semn de întrebare, nu? Am capricii de risipitor.

Suspină:

— Rezultatul nefast al vârstei, fără îndoială. Cine mi-ar fi zis că, într-o bună zi, am să ajung să articulez asemenea propuneri, eu, care doar dintr-o bătaie de pleoape trimiteam la moarte șase persoane!

Omul cu pălăria mare și contele se uită unul la altul nehotărâți. Par lipsiți de entuziasm. Sunt puțin dezamăgiți cu toată oferta făcută de Spontinini.

— Și dacă nu reușiți să deschideți lada? întreabă Fornicato.

— Ei bine, dacă am să mă declar învins, v-o înapoiez și veți putea păstra suta de mii de dolari. Nu vreau să-mi sfârșesc zilele în Italia cu toate că aici m-am născut. Pe de altă parte, dacă mă întorc în America, n-aș putea căra după mine un obiect atât de stânjenitor. Dumneavoastră mă vedeți în fața vameșilor cu o ladă încuiată, al cărei conținut nu l-aș putea preciza? Ciudată situație, nu-i așa?

Tipul care seamănă cu Fernand Legros se scarpină în barbă de parcă ar fi plină de păduchi și nu vrea să-i deranjeze. Gesturile lui sunt măsurate, gândite. Tipul ăsta are farmec.

— Aș vrea să discut în particular cu domnul conte, declară el, permiteți?

— Chiar vă rog!

Părăsesc amândoi încăperea.

Spontinini îi face cu ochiul Marikăi.

Apoi oftează:

— Deci, cei doi polițiști supărători s-au servit de unul dintre *Dublu zero*?

— Da, răspunde secretarul cu afacerile ciudate.

— Împotriva cui?

— Nu știm, dar puteți conta pe mine ca să-i determin să mărturisească.

— Iată ceva grav, rostește banditul. Foarte grav. Va trebui să acționăm repede. Dar mai înainte o să mi-o plătească ei.

Își mângâie mâna stângă cu dreapta, de parcă ar fi masat-o pentru a preveni un început de amorțeală.

— Să știi, Marika, a trecut foarte multă vreme de când n-am mai pedepsit pe cineva! Să pedepsesc cum eram obișnuit s-o fac pe când domneam asupra lumii interlope newyorkeze, adică într-un mod cu totul deosebit. Eram celebru în egală măsură și pentru răzbunările mele. Ele nu se asemănau celor ale rivalilor mei. O rafală de mitralieră, ce păcătoșenie! Am ținut întotdeauna ca dușmanii mei, când îi făceam să dispară, să realizeze în ce mod cumplit aveau să moară.

În vreme ce el discută, pe mine mă trec toate nădușelile de-a lungul șirii spinării. Spontinini e un șobolan rău. Un individ implacabil, mai vicios, ca un călău chinez din epoca Ming. Trebuie că-și oferă invenții formidabile când îl apucă furiile. Chestii la care nici nu îndrăznești să gândești. Și atunci, fiul unic și preaiubit al Féliciei își ține următoarea vorbire care, deși interioară, nu-i lipsită de pertinență:

„Dragul meu (fiindcă am și eu momentele mele de slăbiciune) nu-i timp să veghezi asupra sănătății tale și a celeia a infamului de Bérurier. Ai tu cătușe,

dar te mai poți folosi de picioare. În plus, secretarul n-a considerat necesar să închidă pistoletul dezintegrator. L-a lăsat pe o mobilă. Nu mi-ar rămâne decât să-l iau, să-l țin zdravăn în frumoasele mele mâini alăturate de oțelul cătușelor și să-l îndrept asupra acestor indivizi la momentul oportun. Cum Spontinini și colaboratorii lui cunosc natura acestei arme, vor ceda tuturor exigențelor noastre. Am să-i pun să-l elibereze pe Béru, care pe urmă mă va elibera pe mine. Am să alertez telefonic redacția venețiană a celui mai mare ziar din Italia, cerându-i să-mi trimită de urgență o armată de reporteri cărora le voi dezvălui secretul. Astfel, vom fi albi din cap până în picioare, ca niște morari, și eu și Grasu; voi furniza presei occidentale unul dintre cele mai răsunătoare subiecte de la raidul Israelului în Uganda (apropo de acest raid, mă întreb adesea: Dar dacă Madam Claustre fusese israelită?)."

Vezi că celulele lui Sana nu șomează!

Ah! dacă toți oamenii din lume ar vrea să-mi dea mâna…

Zis și făcut. Mă apropii de mobila „Renaștere italiană" (nu-mi place cine știe ce, dar nu toată lumea poate să fie spaniolă) deasupra căreia se află revolverul extraplat. Cel mai dificil este să-mi introduc blocul generator de energie în cămașă. Când labele îți sunt depărtate una de alta doar la cincisprezece centimetri, teribil ce număr mare de ocupații îți sunt interzise: boxul, pescuitul cu lanseta, canotajul și mai ales diabolo. Dar spiritul de conservare primează asupra celui al lui Eloi[17]. Când ți-e pielea în joc, totul devine posibil. Pericolul creează forța, așa cum curajul adesea nu-i decât eleganța disperării. Așa că izbutesc să iau blocul și să apuc zdravăn revolverul cu amândouă mâinile, dragele de ele, cele mai dotate, după cele ale lui Mozart.

Iată, Sana e gata pregătit.

Îmi rotesc periscopul spre Béru. O grămadă amorfă, Mister Mamutul. Îl găsesc tare mămăligit zilele astea. Nu mi-o face vreo febră eruptivă, așa ca într-o doară? Nu-l vezi îmbolnăvindu-se de scarlatină la vârsta lui? Sau de rujeolă? Sau, cine știe: de sifilis? S-o fi vaccinat, Artistul împotriva tuberculozei? Acum clatină din cap ca un bătrân pierdut în amintiri. Navighează prin frișcă, acest Attila al barurilor. Ai zice că-și regretă trecutul poate chiar și viitorul. Sau i-o fi foame? Asta era: moare de foame, bietul purcel.

Îi fac cu ochiul. Îmi răspunde printr-o mină jalnică.

— Te-a răpus oboseala? îl întreb.

Béru exprimă un râgâit atât de prelungit și de bogat în intonații că ar putea fi luat drept un dialect.

— Se înțelege de la sine, admit eu apropiindu-mă de ușă.

Mă benoclez din nou. Exact în clipa aceea se întorc Misteriosul și contele.

— Ei, domnilor? întreabă alegro Spontinini.

— Noi suntem înclinați să acceptăm târgul propus de dumneavoastră, cu

[17] *Sfântul Eloi* – episcop de Noyon, patronul aurarilor şi metalurgiştilor. (n. tr.).

condiția de a binevoi să introduceți o clauză, rostește bărbosul.

— Să auzim?

— Ei bine, n-aveți nici un dubiu că suntem îngrijorați de evoluția acestei afaceri, din care cauză dorim să păstrăm un contact permanent cu dumneavoastră. Vă vom vizita în fiecare zi pentru a examina lada.

Un fulger deloc plăcut întunecă privirea și așa foarte foarte neagră a gangsterului.

— De acord.

Rămân tăcuți pentru un moment să-și dea timp, și unii și alții, să înregistreze acceptările reciproce. O tranzacție când ajunge la capăt așa e întotdeauna: are loc un gen de scurtă depresiune. A accepta înseamnă a renunța, chiar și atunci când condițiile te satisfac. Omul care vinde e lipsit de marfa lui, iar omul care cumpără – de bani. Atunci, și unul și celălalt se simt puțin descumpăniți, până când admit situația. Ăsta-i păcatul oamenilor: se uzează fiind recalcitranți. Cât s-ar mai economisi dacă ar putea să accepte totul din capul locului!

— Perfect, rostește în cele din urmă Spontinini; secretarul meu are să vă verse suma promisă în dolari. Și, pentru a sărbători acest acord, vă invit la un safari în genul meu.

— Ce safari? întreabă Fornicato.

— Dragul meu conte, uiți că doi martori periculoși s-au infiltrat în această afacere? E cazul să ne separăm de ei definitiv, și într-o manieră atractivă…

— Nu chiar imediat! strigă impetuosul Santonio, deschizând ușa cu o lovitură de copită. Nici o mișcare!

Vrei să-ți zic ceva? Curat Victor Hugo!

Ei bine, până acum nu s-a găsit nimic mai teatral ca „Poftă bună, domnilor” al lui Ruy Blas. Niciodată, un mare never! Individul care intervine în momentul când figurează ca a cincea roată de rezervă a trăsurii, și ia imediat situația în mână, el e adevăratul erou incontestat. „Nici o mișcare!” e mai modern decât „Poftă bună, domnilor”. Expresia e lipsită de latura psihologică. Sperie de la început. Moartea planează deasupra scenei, înțelegi?

Toți tresar, mai puțin Spontinini, dar el e paralizat și prin urmare reflexele lui sunt atrofiate, limpede. Și pe urmă mai sunt și anii care patinează nervii. Fără să mai punem la socoteală self-controlul congenital, naturlich.

Contele dimpotrivă (pederast în așa hal, că n-ai ce să mai spui) a și ridicat mâinile pline de inele. Marika pălește. Dar secretarul, nu-i mai știu numele, dar l-am știut? Îți amintești cumva să-l fi botezat? Secretarul, cum ziceam, nu pare mai impresionat de arma mea distrugătoare decât un fabricant de hamace de sutienul Barbarei.

Departe de a se supune ordinului meu, el se apleacă la urechea bossului și-i șușotește ceva.

Spontinini zâmbește și-și îngustează amândoi ochii deodată. Zbirul lui, care probabil e în stare să interpreteze până și strănuturile patronului, dă

din cap (ca un cal, aș putea să adaug, fiindcă de trei polițiste încoace n-am mai făcut-o și mi-am pierdut capacitatea de retenție). Își strecoară mâna în buzunarul sinistru. Cei mai mulți oameni cară după ei un portofel, cu diferitele legitimații de membru și cu fotografiile avortonilor lor. Ei bine, el nu: are în chip de ghid un stilou-bâtă. Tu știai că există așa ceva? Pentru mine e o premieră. Ai zice pur și simplu un stilou, pe cuvânt, dar se deșurubează ca antena unui tranzistor, când vrei să faci modulația de frecvență mai subtilă, și se face lungă de patruzeci de centimetri. De o flexibilitate redutabilă. E o tijă de oțel călit (cum călit, n-aș fi în stare să-ți spun) îmbrăcată în piele de Suedia, sau de vițel (n-o văd prea bine de aici și nu mă pricep la bovine).

Și uite-l că se îndreaptă spre mine, blestematul.

— Nu mișca, tipule! îi strig într-o engleză de Wagon-lits Cook, stai pe loc sau te transform în nimic.

Dar crezi că-mi dă ascultare? Da de unde! Băiatul ăsta, în capul lui frumos de nevropat supraexpus, își zice cum că un polițist n-o să îndrăznească niciodată să-l distrugă. Chiar și un polițist francez, antrenat să tragă înainte, în timpul și după somația de rigoare. Nu dă crezare instinctului meu criminal. Și mai ales, să distrugi așa complet fără să lași nici măcar cenușa! E de temut o asemenea decizie. Își scutură bâta de buzunar. Bâtă de om elegant care nu deformează costumul. Se linge pe bot. Privirea lui fixă, puțin morbidă, e umectată de jubilare.

Atunci, mandea, pricepând că o s-o ia pe coajă neîntârziat, știi ce? Mă hotărăsc să deschid o breșă mare între el și mine în frumosul parchet de pe vremea Renașterii. Cu titlu de avertisment. Ţintesc țeava armei în jos și apăs pe trăgaci. Se aude un ușor clic. Crosa nu se încinge cum a fost cazul la hotelul celor doi imbecili de olandezi! Secretarul își scutură capul, ușor, ca pentru a-mi explica să nu fiu surprins că arma lui e un soi de băț de chibrit care se aprinde doar o dată, dacă nu-i aprovizionată cu o nouă încărcătură.

Măsor acum decepția lui Spontinini când a aflat că m-am folosit de pistol. E ca și cum, dispunând de o pușcă având două gloanțe cu o destinație precisă, eu am tras un cartuș.

Tipul a ajuns lângă mine. Bâta lui fluieră ca un șarpe care ar fi arbitru de fotbal. Mă feresc cu greu. Șfichiul îmi scalpează o bucățică de piele împădurită și-mi îndurerează violent umărul. Atât de tare că rămân ca paralizat. Nu mai pot să-mi mișc torsul.

O nouă lovitură: jerbe de scântei îmi izbucnesc în creieri. Totuși nu-mi pierd pe deplin cunoștința, nici conștiința. Îmi rămâne atâta luciditate cât să-l văd pe Bérurier venind, în fine smuls din toropeala lui. Știi, în atletism, triplul salt în lungime, care e așa de caraghios când îl vezi? Mă întreb de ce trei pași și de ce nu doisprezece? Sau o sută dacă tot suntem aici! Trei pași reprezintă un început de cursă pe jos, nu? Dar în fine, dacă lor le face plăcere, mie mi se fâlfâie.

Bun, să revin. Bérurier, dragul de el. Pare să execute un triplu salt. Dar în

loc să aterizeze cu călcâiele apropiate, labele lui se proptesc în boașele secretarului. E o reușită, o acrobație rară, un număr neașteptat. Americanul cu mutră de deviat sexual-creștin părăsește pardoseala săltat la cincizeci de centimetri pe înălțime și la trei metri douăzeci și patru pe lungime. Trebuie că n-a făcut niciodată *catch*, bebelușul rozior, fiindcă se duce de-a rostogolul ca o bilă într-un joc de popice. O, ho, ho, ce demonstrație! Pleosc! O să-i trebuiască o pernă ca să se așeze la masă. Sau să mănânce de-a-n picioarelea, fason snack. Rămâne pe jos, aproape neînsuflețit. Abia dacă mai face mici eforturi cu mâinile ca să-și găsească un sprijin. S-a ciufulit, cărarea lui democrată și-a pierdut drumul drept. Tenul roz pal a devenit verde măcriș. Privirea te duce cu mintea la o mașină de făcut bani din San-Francisco, orașul lui natal. Dacă ar avea trei ochi care să se rotească la fel ca cei doi ai lui în momentul de față, crede-mă, în loc de irișsi ar afișa trei lămâi verzi și Marțianului ăsta i-ar ieși pe gură un pumn de jetoane!

— Steve, ce-ai de gând! tună Spontinini, ai terminat cu fasoanele?

Fasoane! Ce vorbești, Aznavour! De unde atâtea fasoane! Și-a rupt oasele, pelicanul ăsta. Punctul slab al intelectualilor constă în lipsa de exercițiu. Să bagi de seamă că toate spiritele mari sfârșesc prin a-și rupe gura la ieșirea din cadă. Fac descoperiri revoluționare și pe urmă alunecă pe săpun ca niște imbecili. N-ai impresia că viața e tristă când o cercetezi mai îndeaproape?

Epuizat de eforturile lui minime, băiatul cade din nou pe spate. Și două fotolii pe rotile, două! Spontinini și sufletul lui damnat vor face o frumoasă pereche de prespapier.

Bérurier, care s-a recuperat în întregime, se apropie de grup. Trage o lovitură de copită în părțile moi ale contelui. Acesta începe să urle (de fericire?). Pe urmă, Maiestatea sa, puțin grațioasă ca întotdeauna, administrează o labă Marikăi, de o culcă pe demoazelă peste genunchii protectorului ei. Are de gând să se ocupe de falsul Legros (un fals Legros e culmea culmilor, nu?), dar acesta din urmă a avut timp să-și revină din șoc și să-și scoată la iveală cuțitul. Un jungher frumos, cu plăsele de sidef, lung și curbat. Lama țâșnește ca ciucurelul unui militar care ar asista la masajul Aliciei Sapricht. Și vrran! Lama dispare. În interiorul lui Bérurier.

O Dumnezeule! De ce te ții de prostii cu noi?

UN CAPITOL EXCEPŢIONAL

ÎN CARE ÎMI SPUN CĂ MAC-MAHON[18] N-A FOST CHIAR AȘA DE PROST!

E un vas mare.

În sfârșit, nu cât transatlanticul *France*, dar o ambarcațiune care poate purta douăsprezece persoane fără să se jeneze, nici să se scufunde.

Or, noi suntem numai șapte (în engleză, *seven*). Spontinini ocupă locul de onoare, pe mijlocul vasului, țintuit în fotoliul lui care, a fost legat de o bancă în caz de… Secretarul, pus oarecum pe picioare în urma căzăturii în fund, a ținut să participe și el la croazieră. Merge țeapăn, cu mâinile pe șale pentru a-și susține rinichii care au luat-o razna. Mă rog, la bordul unui vas, nu mai mergi ci plutești. Marika e răpitoare cu eșarfa ei spumoasă fluturând în vântul blând al lagunei. Bărbosul pare să se plictisească, iar contele parcă ar număra milele. Ranchiunosul, care pilotează flota lui Fornicato, e la comenzi.

Ne îndreptăm spre larg. Se simte mirosul mării. Vremea e frumoasă. Sunete de sirenă în depărtare. Clipocitul valurilor la proră… Motorul diesel toarce pe ritmul unui vals (fiind în patru timpi, își poate permite!)

Eu sunt legat în fundul barcazului, mort de supărare. Totul s-a petrecut atât de repede, și mai ales atât de prostește…

Béru al meu care se răsucește cu mânerul acela de sidef ieșind din el ca un portmantou dintr-un zid. Și care are aerul unui taur rănit. Ole! Oarecum fulgerat. Își duce o mână la spate pentru a verifica ce i s-a înfipt acolo, dar gestul lui nu se termină și grăsanul leșină. Picioarele refuză să mai suporte masa asta de carne. I se îndoaie. Cade în genunchi. Dar nu-i decât o scurtă tranziție. Mister Béru se prăvălește înainte într-un scrâșnet de lanțuri. Rămâne imobil.

Eu încep să-l strig:

— Béru!

Punând în acest strigăt tot sufletul, toată tandrețea, toți anii noștri de prietenie.

Nu-i mai dau atenție nesuferitului de bărbos care a luat bâta lui Steve (crezi că Steve i-a spus Spontinini, cu câteva pagini mai înainte, ești sigur?). S-a apropiat de mine și mi-a tras o lovitură țeapănă și precisă în ceafă, punând provizoriu capăt necazurilor mele.

Și acum, iată-ne pe această ambarcațiune mare și albă care pute mai mult sau mai puțin a pește și a odgoane ude. Abia se clatină pe valurile rezonabile ale Adriaticei. N-ar avea de ce să facă rău de mare o fată bătrână din Beauce.

---

[18] *Mac-Mahon* (1808-1893) – om politic francez şi Mareşal al Franţei, care s-a remarcat în numeroase bătălii şi a ocupat funcţii înalte în stat. (n. tr.).

Mă doare capul, dar sufletul și mai tare. Béru, Béru al meu…

O fi încheiat socotelile? Unde e? Ce s-a ales din dragul meu colaborator?

Reperez o seamă de obiecte ciudate în spatele vasului. Baloane de cauciuc dezumflate, o butelie de aer comprimat, cum folosesc scufundătorii, al cărei galben crud acaparează tot soarele, carabine…

Știu că ne îndreptăm spre larg ca să-mi pună capăt zilelor și știu că va fi teribil, fiindcă are să poarte semnătura lui Spontinini. A pus la cale un „safari" diabolic, potrivit termenului folosit de bătrânul răufăcător. Ceva nemaivăzut, reputația lui fiind în joc. E un savant al cruzimii. Și are atâtea să-mi plătească, neplăceri care-i sunt insuportabile. Individul ăsta nu poate admite ca cineva să-i stea împotrivă. Și în plus, e preocupat să demonstreze contelui, amicului acestuia și poate de asemeni fermecătoarei Marika de ce mai este încă în stare.

Și vâslim, vâslim… O pace de o anumită calitate mă face să înțeleg că am ajuns departe în larg. Departe de tot și de toate. Marea a devenit o aliată discretă.

Spontinini îmi confirmă sentimentul.

— Aici! hotărăște el.

— Stop! repercutează contele pilotului său.

Motorul își domolește furia, tușește și tace.

Vasul pare descumpănit de această bruscă tăcere. Își clatină prora, freamătă din pupă, se leagănă… Apa îi bălăcește fesele în valuri dezordonate.

— Pregătiți-l! ordonă Spontinini.

El e șeful necontestat. Omul de fier al acestei echipe barbare. Pilotul se apropie de mine, mă ridică și mă saltă pe o bancă. Descopăr marea verde infinită, fără nimic la orizont în afară de mare. Ea constituie propriile ei limite. Nici un punct negru sau luminos, nici un panaș alb care să-l anunțe pe Henric al IV-lea. Doar apa de un verde albăstrui, cu vălurelele ei mobile, cu reflexele ricoșate, cu franjurii de spumă… Și acea semi-tăcere care urcă din adâncuri. Tăcerea care domină zgomotul valurilor, îl anihilează, îl face repede uitat.

Spontinini se uită la mine. Am să te fac să râzi: pe fața lui se poate citi o mare bunătate. Uneori, paroxismul modifică esența a ceea ce-l provoacă. Sătul de cruzime, devine parcă îndurător, mizerabilul.

Face un gest circular pentru a-mi arăta marea:

— Ăsta-i patul de moarte al dumitale, mă anunță el.

M-am hotărât să nu-i dau satisfacție, arătându-i că mi-e frică. Și pe urmă mai e și Marika aici. N-ai să mă vezi tremurând în fața unei dame frumoase pe care am avut onoarea și dezavantajul s-o trag în țeapă de-a-n picioarelea sub privirile îngrozite ale unei călugărițe olandeze.

— Prefer s-o sfârșesc în Adriatica decât în adâncurile unei mine de cărbune, îi răspund cu un surâs care-l oripilează.

Își masează obrazul, ceea ce la el constituie un tic, după câte am

remarcat.

— Sfârșitul dumitale nu va fi probabil dintre cele mai vesele, prietene, fiindcă ai să te vezi murind, potrivit unei expresii consacrate.

Și își face o plăcere din a-mi explica în linii mari suita bucuriilor de care voi beneficia.

— O să ți se lege de picioare greutatea de plumb de aici; apoi, de umeri baloanele de cauciuc de acolo, după ce vor fi umflate, bineînțeles; ele îți vor restabili plutirea. În plus, vei fi dotat cu această butelie de aer comprimat care îți va asigura supraviețuirea timp de cincisprezece minute, de când va veni momentul. Pe urmă, cu ajutorul acestor carabine, noi vom trage în baloane. De fiecare dată când va plesni unul, te vei cufunda mai mult în apă. Când nu va mai rămâne nici unul umflat va avea loc coborârea iremediabilă în apele care trebuie să fie extrem de adânci în acest loc; mă urmărești?

— Perfect, cu regretul că nu mă urmărești și dumneata, mi-ar fi făcut mare plăcere să te văd înecându-te la bordul fotoliului dumitale, dragă Spontinini.

Începe să râdă.

— Dezolat că nu-ți pot ține companie. Când vei fi coborât în abisuri, noi ne vom întoarce la Veneția unde vom închina un pahar de șampanie pentru odihna dumitale veșnică.

— Mersi, e o rugăciune care merită alta.

— Ai să te scufunzi, ai să te scufunzi. Continuând să respiri. Poate că, dacă ai să cobori prea în adânc, presiunea apei îți va exploda plămânii, asta ar fi singura baftă de care ai putea beneficia. Altminteri, ai să continui să respiri în adâncuri și ai să epuizezi stocul de oxigen sub privirile interesate ale peștilor, se spune că ar fi foarte frumoși prin părțile astea.

— N-am fost niciodată fascinat de acvarii, dar n-ar fi imposibil să fiu cucerit de fauna marină în ultimul moment. Asta-i tot?

— Asta-i tot.

Mă încredințează blestematului de matelot, care se pune pe treabă, legându-mă potrivit prescripțiilor onorabilului Carlo Spontinini.

O caut din ochi pe Marika.

Are pudoarea de a-mi evita privirea.

•

Totul e gata.

Mă simt de o greutate infinită. De plumb, ce mai, să nu ne temem de cuvinte. Aproape mineral, ceea ce-i mai al naibii ca plumbul. Un metal e mai maleabil ca o stâncă. Și pe urmă se mai și topește. În timp ce o rocă, dacă nu ești Vezuviul, du-te și o caramelizează dacă poți!

Mi se dezleagă mâinile pentru a mi se andosa butelia galbenă. În clipa de față, aș fi preferat să andosez indiferent la ordinul cui, un cec reprezentând suma integrală a economiilor mele!

Îmi spun – speranța ajutându-te să supraviețuiești – că poate vor omite să-mi lege din nou mâinile. Da de unde! Degeaba mi-am lipit un braț de corp

pentru a-l face uitat, indivizii mi-l aduc imediat la spate și-l leagă viguros. Bun, ce le mai rămâne de făcut? Ah, da: capătul de cauciuc. Secretarul e cel care mi-l introduce în gură. Marinarul deșurubează accesul aerului. Gata, s-a făcut. El și contele, dezmățatul ăsta, mă ridică deasupra punții. Un brânci. Pleosc! Am căzut în apă. Îmi spun că lestul e prea mare și că am să mă scufund fără escală. Ei bine, nu. Plonjez până la gât ca dopul roșu al unui pescar de fâțe, dar cele șase baloane voluminoase îmi țin la suprafață esențialul, adică grațiosul meu surâs.

Motorul se pune în mișcare.

Vasul se depărtează de mine. Formidabil ce mare mai e barca asta. O adevărată balenieră, în felul ei.

Privesc cerul frumos al Italiei, deosebit de strălucitor în ziua aceasta, cu dâre verzui pe albastrul intens. Norii imobili parcă ar fi fost pictați. Soarele explodează spre dreapta mea... Pe mare se întinde ca un tranșeu de argint. Oh! că frumoasă mai e compunerea mea la franceză. Din zece fraze de calibrul ăsta, ajung primul în a cincea!

Mă întind cât pot pentru a încerca să privesc în jurul meu, orizontul de jur-împrejur. Dar nu văd nimic. Au venit să mă arunce departe de căile navigabile și de bancurile de pești, în larg. E frumoasă această solitudine, ce-i drept. Și Félicie, ce-o face ea în clipa asta? Trebuie că-l plimbă pe Antoine pe câmpul de curse de la Saint-Cloud. Înainte de a-l lua pe baistrucul ăsta, nu ieșea decât pentru cumpărături. S-a terminat cu băcanul, cu brutarul, cu măcelarul... cât despre lăptar, el e cel care trece pe la noi, e un om cumsecade. Acum, Félicie a mea îl cară pe maimuțoiul de Toinet într-un cărucior englezesc, plimbându-l ca pe ceva de preț. Mi se întâmplă să fiu gelos câteodată pe mucosul ăsta. Să mă simt lezat. Într-o anumită măsură el va reprezenta pentru mami o cracă de care să se agațe. Sper că nu-mi va fi regăsit trupul. Că peștii italieni mă vor curăța de sus până jos. În felul acesta, scumpa mea bătrânică va avea până la propriul ei sfârșit resurse de a spera în întoarcerea mea. De fiecare dată când va scrâșni pietrișul de pe alee sau va scârțâi poarta, se va gândi că poate sunt eu. Are atâta încredere în băiatul ei. E atât de sigură că sunt un supraom. Și cu toate astea tremură, cum îți explici asta? Tremură pentru fiul ei pe care-l consideră invincibil. Trebuie să fii mamă ca să te comporți atât de bizar, nu?

•

Încolo, vasul alb aproape că s-a oprit. Motorul e la punctul mort, dar ambarcațiunea dansează pe valurile liniștite. Ai zice, un vas de pescuit. Aștept.

Nu-i cazul să-ți spun că panica n-a pus stăpânire pe mine; da, evident. Nu vreau să mă dau mai grozav decât sunt. Totuși, în ciuda hidoșeniei situației în care mă aflu, mă simt în pace. Pacea abisurilor, ai să-mi adaugi, afurisitule.

Mă gândesc la Béru. La dragul de Gras care nu mai este.

Mă revăd ducându-mă la el acasă într-o dimineață. Nevastă-sa pregătea cafeaua. Accept o ceașcă. Îmi prezintă zaharnița. Plină de zahăr pudră. Iau o

linguriță. Încă una și încă una fiindcă mă dau în vânt după dulciuri. Dacă ticăloșii ăștia nu m-ar fi scufundat în Adriatica, aș fi dat ortul popii ca diabetic, ceea ce nu face bine la potență după câte se spune. Deci, vezi, e mai bine așa!

Să revin la alde Bérurier. Vreau să mai torn și a patra linguriță când, introducând-o în zaharniță, simt o rezistență. Ceva dur îmi blochează linguriţa. Le împărtășesc gazdelor surpriza.

— Oh, scuze, îmi zice Mamutul.

Își plonjează două degete în albul scânteietor și scoate, știi ce? Proteza lui dentară!

A scuturat-o deasupra cupei, spunându-mi:

— Prefer mai bine s-o las pe timpul nopții în zaharniță decât într-un pahar cu apă, e mai plăcut când o bagi din nou în gură.

Ăsta era Béru. Trăsnit și de neînlocuit. Un om viu, ce mai! Cu bestialitatea necesară pentru a nu fi luat drept altceva decât un om.

Valurile, baloanele care se balansează îmi ascund din când în când vasul. Nu mai pot deslușI ce se petrece la bord.

Dar aud.

Tzzzziuu!

Un glonț șuieră prin apă, chiar pe lângă balon fără să-l atingă. Ei comedie, dacă printre trăgători e și un neisprăvit risc să pier cu un proiectil în cap.

Tciufff!

Atins!

Mingea mare portocalie face un zgomot lamentabil. Glonțul a sfâșiat-o în zdrențe care plutesc aproape de capul meu, de parcă un reprezentant comercial și-ar fi golit scrumiera plină cu prezervative întrebuințate.

Nimic nu se produce privind sustentația mea. Gura mi-e tot deasupra apei, ceea ce, deocamdată nu-mi servește la nimic pentru că respir aerul din butelie.

Acum, trag doi deodată:

Tșofff, tzziuuu, fșliu…

Haioase, aceste diferite sonorități, produse de impact. Un glonț a nimerit în butelia mea, îți dai seama prin ce riscuri trec?

Încă un balon plesnit! Fața mi se cufundă în apa a cărei consistență e de un verde ciudat. Prin valul care scânteiază, am în continuare noțiunea soarelui. E mereu aici, prezent. Îl doare-n cot de nenorocirile mele! Răspândește raze, de rest, puțin îi pasă!

Nu mai aud detonațiile. Dacă nu cumva or fi bubuiturile astea cavernoase care declanșează o groază de decibeli în urechile mele, din când în când? Da, probabil…

Și alte baloane trebuie că au explodat, fiindcă deodată, o forță irezistibilă mă trage spre adâncuri insondabile. O coborâre lentă și sigură. Încerc să mă culc pe orizontală pentru a frâna scufundarea, dar mi-e cu neputință. Lumina zilei îmi piere dinaintea ochilor. Mă înconjoară o penumbră suavă, populată

de pești cu capete de coșmar care se uită la mine cum trec, precum clienții unui mare magazin la ascensorul încărcat de lume. Dar nu pentru multă vreme. Curând nu-mi mai dau nici o atenție. Un San-Antonio care se scufundă, pentru o anghilă, nu reprezintă nici o atracție.

Respir cât mai calm posibil, dar presiunea crește și o greutate formidabilă îmi apasă coastele. Îmi ridic privirea spre lumina care dispare acolo sus. Zăresc o formă rotundă deasupra capului: e ultimul balon care n-a explodat și pe care-l car după mine în țara coralilor.

Mi-a zis „un sfert de oră de supraviețuire", Spontinini. Au trecut binișor vreo trei patru minute de când consum din rezerva mea.

Văd ridicându-se rectiliniu ciorchini de bule. Băftoasele, ele vor muri la soare.

E din ce în ce mai întuneric și mai sufocant.

Și atunci îi spun *nu* acestei fatalități imbecile. Refuz moartea asta atroce. Capriciul demențial al unui bătrân pervers să-mi determine o asemenea agonie? Ei, fir-ar al naibii?

Măcar dacă aș fi avut mâinile libere, aș fi încercat poate să mă dezleg. Ia zi, n-o fi prin apropiere vreun pește sabie?

Încerc să-mi despart pumnii. Trag de legături mai să-mi sfâșii carnea. Zadarnic! Apa le-a umflat și mă strâng din ce în ce mai tare!

Nu: nu poți face nimic pentru tine, Sana. Doar o rugăciune. Un gând pentru Félicie. Un regret pentru tot ce-a fost și a încetat să mai fie aici, în apa din ce în ce mai rece. În sânul unui univers de moarte, tot mai întunecat.

Oare la ce adâncime mă aflu?

Am făcut destule scufundări în timpul vacanțelor. Aveam o pușcă dotată cu harpon, un profondimetru, o groază de echipamente eterogene. Iar acum, biet om dezarmat, lipsit de propriul lui ajutor, mă scufund în neant. Să fi parcurs douăzeci de metri? Treizeci? Presiunea e atât de puternică încât n-ar fi imposibil. Urechile îmi bubuie și probabil sângerează?

Încerc să-mi îndoi genunchii, mișcare derizorie, ca și cum, ridicând ghiuleaua de plumb aș putea să-i reduc greutatea, s-o neutralizez. Nici nu pot s-o salt, dimpotrivă: mă dau la fund din ce în ce mai repede! Lumini de un roșu închis îmi ard privirea. Antoine se va declara *forfait*. Își va depune bilanțul, farmecul, pedigriul.

Toracele e pe cale să-mi explodeze.

Nu mai pot rezista acestei imensități care mă comprimă.

Avea dreptate Mac-Mahon: ce de apă, ce de apă!

Era un om care știa să le vorbească mulțimilor.

Ia te uită: brusc, scufundarea mea încetează.

UN CAPITOL FOARTE FRUMOS

RECOMANDAT ÎN MOD DEOSEBIT PERSONAJELOR DIN FAMILII ONORABILE A CĂROR VALOARE CONTRACAREAZĂ NUMĂRUL DE BLESTEMĂŢII

— Ce de apă, ce de apă! exclama Mac-Mahon în fața inundațiilor.

Să-l fi văzut ce-ar fi spus în locul meu?

Să judeci apa când ești în afara ei și s-o judeci când ești *în*, e o altă mâncare de pește, crede-mă.

Încerc să mă uit în sus, spre viață, spre lumina zilei, spre oxigen…

Doamne, cât e de frumos acest rest de limpezime somptuoasă, această permanență a soarelui care bronzează și revigorează. Ah! cât aș fi vrut să mă aflu într-o Sahară fără apă, distrus de mușcături solare! Cât aș fi vrut să fiu aiurea, indiferent unde, numai aici nu.

Cum mă apucă cârceii, îmi aplec capul.

Și atunci, spaima mea se întețește pentru că efectul nu se împrăștie. Sub mine e neantul abisurilor. Întunericul descrescător. Vertijul adâncurilor insondabile; cel puțin eu nu le pot sonda! E un soi de infern cumplit, echivoc, zdrobitor. Mă aflu în vârful unui promontoriu ascuțit. Am poposit pe el cu amândouă picioarele, și abia am loc, ca tălpile de ciment dintr-un closet turcesc. De-o parte și de alta, aceleași abisuri, iar greutățile de plumb odihnesc într-un echilibru instabil (sau într-un dezechilibru stabil, la alegere) pe flancurile acestui pisc marin.

O mișcare mai accentuată și scufundarea va continua. Pieirea definitivă. Oricum de murit tot mor, chit că o să fie la o mai mică adâncime sau nu, frumoasă diferență, nu?

Totuși, mă mențin printr-un miracol de voință. Și, pentru a nu-mi pierde judecata, fac bilanțul tristei mele situații. Debitul (în special cel al apei) e cu mult mai mare decât creditul. Pe această ultimă coloană, n-aș putea trece decât cel mult zece minute de oxigen. Prima, cea a debitului, nu-i destul de mare pentru a cuprinde suma pericolelor, a umilințelor, a amenințărilor și a altor disperări care mă copleșesc.

Legăturile?

Aș vrea să le vezi, dar mai ales să le desfaci! Groase cât degetul mare. Strânse. Implacabile. Te-ai elibera mai ușor de o metresă cu care ai făcut o lipitură de vreo treizeci și cinci de ani.

Brațele strânse la spate, pe sub butelie, parcă s-au desprins de mine. Sau măcar au fost parțial smulse. Degetele mi-au și amorțit, iar frigul adâncurilor mă paralizează.

Stau aici ca un prost, scoțând bule de aer și încercând să nu mă mișc ca să nu cobor și mai jos.

Și atunci, mă adresez spiridușului meu interior, acelui vagabond zglobiu care, uneori, în perioadele dificile, îmi șoptește niște sfaturi judicioase.

Îl invoc. „Drăguțule, au trecut ani de zile de când nu am mai făcut apel la tine. În tot acest timp, nu m-am bazat decât pe mine însumi. Dar acum, ia în considerație slăbiciunea mea, situația dramatică în care mă aflu. Ţine cont de bunele mele purtări. Întotdeauna am respectat marile principii, am votat potrivit conștiinței mele și mi-am ajutat aproapele, când nu mă costa prea mult. Merit și eu o mică recompensă, nu? Atunci, ajută-mă, fir-ar al naibii!”

Numai că spiridușii nu sunt amfibii, iar al meu văd că tace din gură.

Mă văd obligat să nu contez decât pe mine.

E cam puțin.

Zece minute de viață; sau mai exact de supraviețuire. Ar trebui să fac ceva, nu?

Îmi examinez poziția.

Și, dând uitării oroarea extremă, iată că natura mea gonită în galop revine liniștită, ca un cal de curse care se întoarce spre grajduri, după ce și-a aruncat cavalerul (dezamăgindu-i în egală măsură și pe pariorii încrezători în performanțele lui).

O singură speranță.

Nu două!

Și practic nu una, ci un firicel de păr, asta-i, ca să fiu precis, concis și circumcis.

Trebuie să îngenunchez în vârful acestui pisc marin, prezervându-mi echilibrul. Înțelegi? Pe urmă, dacă reușesc să rămân în această poziție, va trebui să încerc cu vârful degetelor să desfac legăturile sacului care-mi menține lestul atârnat de glezne. Să faci așa ceva pe la spate, ca uneori cu prietena ta, ca să schimbi placa, să-ți dai iluzia că-i alta pe care n-o cunoști! Să faci asta pe la spate și cu niște biete degete amorțite! Să faci asta cu funii îmbibate de apă, dilatate peste măsură. Să faci asta încercând să nu te răstorni în adâncurile care te înconjoară!

La treabă, Sana! Ţi-au mai rămas doar vreo opt minute, nimic mai mult. Nu-ți irosi marfa asta frumoasă, băiete. Respiră calm, savurează. Are puțin un gust de conservă, nu-i un oxigen de trei stele, dar trebuie să te descurci cu ce ai.

Cum de nu-mi pierd mințile? Mister. Fără îndoială, pentru că exercițiul la care mă supun îmi mobilizează pe deplin toate forțele și gândirea. Încerc să mă aplec, cu atât mai lent cu cât butelia se mișcă și mă trage în sus la fel ca și balonul rămas; tot ce reușesc să execut e o înclinare a torsului de vreo trei centimetri, nu mai mult. Imposibil să mă aplec mai tare. Dacă m-aș coborî mai mult, plumbul s-ar dovedi mai puternic, iar palierul precar ar declanșa o forță contrarie. Niciodată, nu, niciodată n-am să reușesc să mă las în genunchi. *All is* dus pe apa sâmbetei, mai puțin onoarea, cum spun englezii.

Ei bine, după cum vezi, aș fi tentat cel puțin imposibilul, care nu-i deloc francez.

Îmi deschid ochii, mă ustură din cauza apei sărate, zdrobiți de presiune. Resemnează-te, om al slăbiciunilor. Fă-ți sufletul pachet și încredințează-l Domnului, care va face trierea. Mulțumește-te că ai fost cum spunea unu, mai deosebit decât restul lumii! Tu ai fost un om, San-Antonio, fie ca această noțiune să te ajute să-ți sfârșești zilele. Fiindcă viitorul o șterge pe furiș, afundă-ți capul în trecut, ca struțul în pene. „Era o fată pe strada noastră, pe nume Jeanette și niciodată o ființă n-a putut iubi alta mai tare decât am iubit-o eu pe fetița asta, constelată de pistrui."

Într-o zi, cu mult timp în urmă, bunica a venit să stea cu noi; încă mai trăia tata. Dăduse în mintea copiilor și-și petrecea ore întregi frunzărind catalogul *Manufacture Française d'Armes et Cycles* din Saint Etienne (denumit pe scurt Manufrance). Îmi călca pe nervi și atunci îi ascundeam ochelarii, ticălos cum eram! Și, pe când ea îi căuta, eu spuneam: „Foc! Ah! Rece"…

•

Sunt izbit de ceva care mă face să mă clatin. Ce să fie?! Deschid ochii. Vreun pește? O umbră geometrică a trecut pe lângă mine. Nu, nu-i un pește: o ancoră! Mă auzi, fese de șobolan căcăcios? O ancoră. Se îndepărtează! Oh! ce nenorocire! Oh! ce durere! Oh!

Dispare în spatele meu după ce a descris un larg arc de cerc. Deci, e cineva acolo sus, către viață? Cineva deasupra mea, care pescuiește? Ancora apare din nou pe stânga mea. A coborât puțin mai jos ca înainte. Pare să caute ceva de care să se agațe. Ia uite, se apropie de mine! Dar nu pot s-o apuc. Cu ce, mâinile îmi sunt legate la spate! Ce să fac? N-am nimic. Ba da: gura. Să fac o alegere absurdă, disperată, dementă. Să scuip țeava de cauciuc care-mi permite să mai supraviețuiesc câteva biete minute și să încerc să apuc lanțul când trece pe lângă mine. Și pe urmă? Cine-mi garantează că individul de acolo, de sus, din vasul lui, o să ridice ancora? Și cum aș putea, lipsit de oxigen, să-mi mai strâng fălcile pe lanț? Cât timp i-ar trebui să mă scoată la suprafață dacă zgâlțâielile mele l-ar alerta? Lanțul trece chiar prin dreptul feței mele. N-am încotro. Îmi umflu plămânii cu aer mai să golesc butelia, scuip țeava, răsucesc capul pentru a apuca lanțul cu gura și mă arunc departe de promontoriu, ca să atrag imediat atenția pescarului imprimând o scuturătură ancorei, măcar să creadă că a prins în harpon un pește sau un cadavru.

Gata: l-am apucat. Dacă putem vorbi de apucare, noțiune care implică acțiunea mâinii. Am să-mi sparg dinții de inelele lanțului, așa de tare strâng. Mă clatin ca să atrag atenția. Și acolo sus, în graba mare se ridică ancora. S-o ridice în forță, s-o ridice repede!

Mă întorc spre lumină. La început e ca o minune, amice. De parcă, printr-o grație infinită, aș fi scutit să mai respir, iar plămânii mei n-ar mai servi la nimic.

Dar sunt curând adus la realitate de necesități, trebuie să spun. Mă sufoc. Am să explodez. Am să implozez. Totul e negru, și eu care credeam că dau de

lumină. Și pe urmă reflexul ăsta idiot de a vrea să deschizi gura când te sufoci, chiar dacă ai capul în apă! Ah! nu mai pot. Ah! cum să mai strâng în dinți fierotania asta când nu mai am nici un pic de aer în foale. Nu-i chiar atât de rău când mă gândesc că mi-a mai rămas un strop în butelia mea rucsac, fir-ar al naibii! Dar, ceea ce-mi permite să rezist, e La Fontaine. Corbul, pentru a face vocalize, a scăpat brânza, îți aduci aminte? Și coana vulpe a hăpăit-o în sănătatea lui. Atunci ține, ține, ține strâns până la moarte. Sana, dragul meu. Un miracol ca ăsta și ai scăpat de copita centaurului. Dacă dai drumul lanțului te scufunzi pentru totdeauna și într-o secundă răposezi de-a binelea. Și n-o să te mai pescuiască nici măcar un submarin austriac.

Mă țin încleștat. Pieptul mi s-a solidificat. Creierul mi-a luat foc. Ah! Dar ce spun eu: Ooooh!

•

Dacă aș fi fost un izvor?

Nu un izvor de inspirație, ci unul adevărat rostogolitor, plecat în aventura pantei pentru a întâlni alte izvoare, să alcătuiască râulețe, să ajungă fluvii?

Nu simt că ar curge apa de pe mine, ci am impresia că eu aș genera-o.

Mă vatămă bubuituri, spasme impetuoase de vomă îmi smulg măruntaiele.

Toate beznele se clarifică.

Mac Mahon îmi surâde din incertitudini.

Mi se adresează într-o franceză ciudată plină de accente greu de definit:

— Merge?

Farandola! Era și momentul!

Aristocrații cu lanternă!

De acord, toți sunt ca și contele Fornicato, gunoiul ăla dezgustător!

Aș vrea să-i spun că da, merge, merge, merge… Dar mă înec prea tare.

— Crezi în Dumnezeu? mă întreabă președintele Mac Mahon.

Dar să fie oare Mac Mahon? Tipul ăsta n-are barbă. Doar o mustață fină de fals june prim american, dinainte de război.

Privesc cerul cu norii lui vaporoși, în tonuri de roz pal.

— Fiindcă, în cazul în care nu crezi, ar trebui să te revizuiești, bătrâne. Aveam o șansă la câte milioane oare, să te scot de acolo?

Cum adică, să mă scoată de acolo? Înțelege prin asta că a făcut-o anume? Cum s-o fi putut face anume? Își bate joc de mine după ce m-a salvat? Nu-i frumos din partea lui!

— Bafta dumitale e că mi-am făcut stagiul militar la *Marines* și știu să mă orientez pe mare.

Un timp, sunt ca un izvor nestăvilit, generos. Apa îmi curge din toate părțile: din ochi, din urechi, din gură, din fund, ca să nu mai vorbesc de haine, *of course*!

— Trebuie că te întrebi cine sunt, nu? John Perruchieri, de la C.I.A.

Bun, capacitatea de înțelegere introduce o fișă în priza mea multiplă. Omul acesta nu-i altul decât cel care trebuie că l-au trimis americanii ca să mă înlocuiască. Fiindcă, sper că n-ai uitat, eu am intervenit în afacerea asta

cu titlu de intermediar.

Încerc o încuviințare care sporește debitul meu de apă.

— Am sosit la Veneția azi-noapte. Dar o dată debarcat, am rămas ca un măgar fără stăpân. Cum să aflu vești despre dumneata? Unde să mă duc ca să te contactez? Trag la întâmplare la *Danielli* și chem Parisul. Mi se răspunde că nu mai au noutăți în ceea ce vă privește. Atunci iau la rând toate hotelele. Zece, douăzeci. Și pe urmă, când ajung la *Tiro a Volo*, asist la un ciudat imbroglio…

Tipului ăsta îi place să vorbească. Curios pentru un om a cărui meserie consistă înainte de toate în a fi discret. Fără îndoială, urmărește să-mi explice parcursul strădaniilor lui pentru a-mi câștiga încrederea. Dacă procedează în felul ăsta, înseamnă că are nevoie de mine.

— Polițiști intră în hotel. Agitație peste tot, continuă Perruchieri…

Ia uite, individul are un nume italian. Trebuie să recunoaștem că America e înțesată de lume *made în Europa.* Așa se alcătuiesc marile națiuni naționaliste: cu pelerini de pretutindeni. Ţara aleasă e țara venerată.

— Dau cu ochii de dumneata ieșind dintr-o curticică și pătrunzând în hotel. Te-am recunoscut imediat fiindcă am avut ocazia să-ți studiez dosarul.

Dosarul meu!

Am un dosar la americani! Frumos! Te cam saturi de universul ăsta numai fișe, în care trăiești. Totul e repertoriat, catalogat. Abia veniți pe lume, oamenii sunt cufundați în baia redutabilă a calculatoarelor. Ești programat, băiete. Nu mai poți scăpa sistemului. S-a terminat: societatea a pus laba pe tine, te ține, te păstrează. Îi aparții pentru consum în vecii vecilor. Eu, dacă vrei să-ți spun, în cazul în care am să procreez într-o bună zi, n-am să-mi declar plodul la starea civilă. Vreau să aibă o șansă. Să rămână clandestin pe parcursul întregii existențe. Să se descurce rămânând marginal; acte false ca să se poată mișca, mânca, regula, dar fără a fi înscris cu adevărat nicăieri. Ca să poată trăi cât de cât normal, ar trebui să apuce calea codrilor. Numai că, în stadiul în care am ajuns, totul se întâmplă de la nivelul părinților. Dacă proștii ăștia ți-au întocmit o fișă ai încurcat-o. Îți rămâne doar dreptul de a avea drepturi și datorii. Dreptul de a merge drept, de a merge cuminte, de a nu te eschiva de la îndatoriri.

Bun. M-a recunoscut, și pe urmă?

Își continuă relatarea liniștit. Vasul lui se leagănă pe valul crepuscular ca… Ce comparație ți-ar plăcea? Nu ca o coajă de nucă, nu, am și eu demnitatea mea de scriitor; hai să zicem pentru variație, ca o coajă de alună americană.

Să fie clătinarea asta care-mi face greață sau apa ingurgitată?

Perruchieri are un cap hibrid. Puțin latin, puțin yankeu. Plus un aer comun care probabil îl ajută în meseria lui. Arată ca un funcționăraș în vacanță. Îmi imaginez de aici căsuța lui albă, fără etaj, ridicată pe un petec de peluză alături de alte căsuțe, toate la fel.

— Abia ai intrat în hotel că am zărit-o pe Marika Way, amica lui Spontinini.

Părea să aștepte, mai curând la pândă. Eram mulțumit că am prins plutonul din urmă într-un timp record. Trebuie să recunoaștem că am nas; el mi-a permis să-mi înjgheb o carieră onorabilă în meseria asta păcătoasă. Bun, ai ieșit din hotel însoțit de un grăsan și păreați grăbiți să vă aflați în altă parte. Femeia s-a luat după voi. Și atunci am văzut-o că-și pune între buze un portțigaret lung fără țigară. Am văzut-o suflând în două rânduri. V-ați oprit amândoi. Marika v-a ajuns din urmă și v-a luat de braț și pe unul și pe celălalt. Nu-mi rămânea decât să vă urmăresc.

Ceea ce-i bine în orașul ăsta păcătos e că nu-i deloc greu să urmărești un suspect, dacă dispui de un vas. După ce am reperat palatul contelui Fornicato, unde ați fost duși, m-am grăbit să închiriez o vedetă rapidă, capabilă să meargă peste tot, inclusiv în largul mării dacă ar fi cazul. Când îți spun că nasul meu e mai scobit ca stomacul unui fachir!

Râde fără timbru. Un râs fără râs. Adică fără bucuria debordantă care l-ar motiva. Limba lui nu șomează, fiindcă o la imediat din loc, fără a seca:

— Am văzut o ambarcațiune care a venit după Spontinini și prietenii lui. I-am filat de la distanță. Restul îl știi. De departe, de foarte departe, am ținut sub observații cu binoclul (îl port întotdeauna cu mine, nefiind incomod, dar foarte puternic) toate mișcările acestor oameni. I-am văzut cum te-au aruncat în apă cu tot echipamentul ăsta după dumneata, apoi trăgând la țintă și, în fine, plecând. În acest moment simțul mării mi-a fost de folos. Am găsit locul fără prea multe dificultăți. Pe suprafața apei pluteau fâșii de cauciuc. În plus, bule de aer urcau la suprafață din adâncuri. Am încercat să te zăresc cu ajutorul binoclului, dar ajunseseși prea departe. Și totuși n-am putut să mă hotărăsc să plec din cauza bulelor de aer. Respirația dumitale urca spre mine și nu părăsești un coleg care încă mai respiră fără să faci nimic. Atunci am aruncat ancora vasului cât mai adânc posibil în jurul bulelor de aer, bătrâne San-Antonio. Ce zici de asta? Ce pescuire formidabilă, nu? N-am s-o uit niciodată.

Articulez și eu primele cuvinte:

— Nici eu, John. Niciodată. Niciodată…

Și izbucnesc în plâns ca un copil.

Mereu am parte de apă după cum vezi.

Afurisitul de Mac Mahon!

CAPITOLUL TREI (cel puțin)

Perruchieri are o cameră mai curând modestă, la etajele superioare. De la fereastra lui, desigur, se poate admira Canal Grande, dar cu condiția de a te arunca afară prin ea, mai exact, în schimb. Podul Suspinelor îl vezi cum te văd, atât doar că suspinele pe care le scot eu privindu-te nu sunt de admirație.

E un băiat pe cinste, Johny. Îmi împrumută costumul lui de schimb în vreme ce lenjereasa de pe etaj va încerca să facă totul pentru al meu, ca să-i redea cât de cât un aspect, când se va usca.

Completul lui nu-i tocmai ce-aș visa eu în timpul nopților mele albe. Imaginează-ți ceva american dintr-o țesătură ultra-lejeră, în dungi fine albe și negre. Cu așa ceva în spate, treci aproape nebăgat în seamă, ca mareșalul Amin Dada[19] într-o mănăstire de dominicani suedezi. Trebuie un anume curaj ca să îmbraci așa ceva sau să fii american de cel puțin două generații, ceea ce-i cazul lui Johny, al cărui bunic napolitan a imigrat în Chicago după războiul din nouăsute paispe. Vorbește italiana în text și poate că, datorită acestui detaliu i s-a încredințat misiunea de față.

Pentru a nu știu câta oară (cel puțin) îmi prezintă o sticlă de *Four Rose* din care beau cu religiozitate, ca să mă debarasez de ultimele miasme ale echipamentului meu acvatic.

După tot ce-a făcut pentru mine, Johny a devenit amicul meu din copilărie. Un prieten pe viață și pe moarte. De acum înainte am să-mi vând ferma și caii pentru el și dacă într-o zi va păți un accident ca cel suferit de lordul Chaterley, i-aș face cadou una din boașele mele fără a ezita, ceea ce i-ar asigura frumoase ședințe pe viitor, așa sper! Pe scurt, e omul meu.

De altfel, pentru un ins care scrie, toată lumea e a lui. Tot ceea ce râvnește. Scrisul îți permite să obții tot ce-ți dorești, inclusiv fetițele care te agasează, crezându-se sau voindu-se inaccesibile; le poți anexa după pofta inimii, să faci cu ele ce te taie capul, chiar să le dezonorezi, dacă ești exagerat de sadic. Și toate astea fără ca ele să poată face nimic, să bage de seamă sau să emită vreun geamăt. Oho, cu câte puicuțe nu m-am distrat eu fără ca ele să știe!

Bourbonul (bietul Ludovic al XVI-lea: îți dai seama, la treizeci și nouă de ani!) îmi încălzește capul și inima. Mă plonjează într-o atmosferă de confort și de plăcere. Nu-i vorba de bucurie, cum aș putea fi bucuros știind că Béru al meu a mierlit-o? Cum aș mai putea fi într-o zi? Nu, ceea ce-mi dă senzația de plăcere și confort derivă direct din spiritul de conservare. Trupul meu suportă euforia de a fi prezervat. Voi mai continua încă o bucată de vreme. Am obținut o amânare. O amânare și rachiu e bine să capeți, indiferent de ce

[19] *Amin Dada* (1925) – om politic ugandez, președinte al republicii între 1971-1979, el instaurează un regim de teroare. (n. tr.).

necazuri ai.

Amicul Perruchieri ține sticla ca pe un aparat de sudură, fiindcă am ajuns la a doua butilcă de Patru Rose. Reia fără să-și săpunească limba cât de cât:

— Vrei să-ți spun ce-i mai bizar, Sfinte Antoane? Un coleg de-al meu, care se ocupa de Spontinini în Canada, e mort de moarte bună în avion. Criză cardiacă! Asta ne pândește pe toți. Dacă te-ai gândi la fragilitatea inimii noastre n-ai mai îndrăzni să te folosești de ea.

Râde.

— Sunt unele situații în care se dovedește la înălțime în încasarea șocurilor, îl rectific eu masându-mi dulapul.

— Cert, admite Johny, dar cine te asigură că nu ți-ai diminuat viața cu zece ani?

— Nimeni nu mă asigură, nimeni nu poate să mă asigure, destinul nu-i înainte, ci întotdeauna după, amice.

Teribil de filozofic. Perruchieri e de acord. Problemele vieții nu-l frământă prea mult. Seamănă pe deasupra gazonul indiferenței. Altminteri, susține el, sapi prăpăstii ca să te arunci în ele. Și nu poți să spui că n-are dreptate. Dacă gândești prea mult devii un nevolnic fiindcă ai de constatat doar neputințe. Omul se justifică prin gândire, deși ar face mai bine să nu gândească. Ce-i o vacă? Ceva care mănâncă, se balegă, face vieți și dă lapte. *That's all*! Ah! da: mai și rumegă. Dar nu amintiri, nu gânduri, nu proiecte: iarbă! Ceea ce înseamnă că mănâncă de două ori în loc de a gândi o dată. Ar trebui să-i luăm exemplul, noi oamenii. Să rumegăm altceva decât ranchiune, decât condiția noastră. Să ne explicăm doar pe plan organic, ce mai! Cum făcea dragul meu Béru pe când era în viață.

— Ia spune, Johny, dacă nu-s prea indiscret, de ce se interesează C.I.A. de infectul ăsta de Spontinini? Îl credeam retras din afaceri, nu?

Agentul ridică din umeri.

— Unul ca el nu se retrage niciodată. Ludovic al XIV-lea al vostru, în ciuda vârstei înaintate, s-a retras din afaceri? Președinții loviți de limita de vârstă, întemeietorii de imperii, îți închipui că lasă cu adevărat locul altora? Da de unde, prietene. Chiar și boșorogiți tot mai continuă.

— Și atunci, Spontinini?

— Nu se știe ce învârtește, dar acum câteva luni l-a găzduit la el, pe proprietatea din Quebec, pe doctorul Funchmeiner. Or, serviciile noastre se interesează de Funchmeiner.

— Cine mai e și individul ăsta?

— Un neamț expatriat. A lucrat multă vreme în laboratoarele secrete americane. Și pe urmă, într-o bună zi, și-a făcut valiza luând cu el două prototipuri ale unei arme destul de extraordinare.

Sar în sus:

— Revolvere care dezintegrează?

Salvatorul meu se schimbă pe loc, văzând cu ochii. S-a terminat cu *Four Roses*, cu zâmbetele, cu amiciția. L-ai crede sculptat în granit ca statuile

președinților americani tăiate în munte. Dacă nu ești serios e cazul să te abții.

Vocea lui te duce cu gândul la zgomotul metalului lovind alt metal. E rece ca nevasta unui pastor mormon (mor ce? lasă că am să-ți spun mai târziu!).

— Cum de-ai aflat așa ceva, Saint-Antoine?

La ce bun să mai tergim versetul? Și pe urmă nu-s sub consemnul tăcerii. Bătrânu mi-a spus că continuu ancheta asupra lui Spontinini, dar nu mi-a interzis să informez un prieten din C.I.A. Dacă nu-i datorez atâta lui Johny, atunci cui naiba? Recunoștința mai există, chiar și la nevertebrate ca omul. Chiar și în sânul acestei lumi dubioase de polițiii mai mult sau mai puțin oculte.

Reconfortat de această certitudine radioasă, îi povestesc totul de-a fir a păr. De la început. Repriza mea de amor cu Marika pe palierul hotelului și sub privirea excomunicatoare ale călugăriței olandeze; și tot ce a urmat: meciul de rugby cu poliția venețiană, evadarea noastră, vizita la Fornicato, descoperirea celor două arme, împrejurările în care am utilizat una și rezultatele stupefiante obținute.

— Mii de tunete! exclamă Johny Perruchieri, dar tu ai făcut toată treaba, fiule. Dacă ajung să pun mâna pe al doilea revolver, avansarea mea e lucru sigur!

E tot ce-i doresc și eu. L-aș vrea *big boss* la C.I.A. pe camaradul meu, chiar președinte al S.U.A. Cu cât destinul lui va fi mai frumos și mai radios, cu atât aș jubila mai tare de mulțumire. E fratele meu, ești în stare să înțelegi?

— Ei bine, să nu mai pierdem timpul și să mergem să le căutăm mai înainte ca Spontinini să îmbarce lada și să se refugieze Dumnezeu știe unde.

— O descindere la palat? Riscăm să ne toarne ulei încins în cap, Saint-Antoine!

— S-ar putea să găsim o modalitate. Întotdeauna există, în mod fatal, o cale. Imposibilul nu-i franțuzesc, spunem noi cei din hexagon, unde reușim orice, numai ce-i posibil nu. Posibilul nu-i domeniul nostru, nu, noi ăștia suntem interesați numai de imposibil.

Agentul american rânjește:

— Îți închipui că nu-i peste tot la fel? Bun, acestea fiind zise, ai vreo idee?

— Am chiar mai multe.

•

Am oroare să mă așez pe un bideu. Aș avea impresia că sunt femeie. Atunci, prefer să mă instalez pe colțul căzii, acolo unde ea formează un fel de mică platformă.

N-am închis ușa complet ca să pot auzi conversația.

Tipul a și sosit, dovadă că liftul n-a șomat pe drum și nici n-a făcut-o pe omnibuzul. Îl aud bătând la ușă. Johny îi deschide. Se lasă o clipă de tăcere în care timp cei doi bărbați se privesc și iau reciproc cunoștință unul de celălalt.

— Intrați! face Perruchieri.

Închide ușa, dar o ureche fină cum nu se mai poate, ca cea san-antoniană, percepe zgomotul ușor al cheii care se învârtește în broască. Isteț, colegul meu. N-are încredere în fitecine. Posedă o dexteritate teribilă. Felul în care încuie camera fără ca imbecilul de Fornicato să bage de seamă, e o capodoperă a genului. Amicul o fi învățat manipularea cu domnul cavaler Majax.

— Cine ești dumneata? întreabă Fornicato.

— Un agent american.

Celălalt trebuie că a încasat-o drept în plex. Tot ce găsește să obiecteze e:

— Vorbiți foarte bine italiana ca pentru un american.

— Vă reamintesc faptul că numele meu e Perruchieri. Bunicul vindea ulei de măsline, paste făinoase și salam în foburgurile din Chicago. Toate bătăile pe care mi le-a tras, mi le-a tras în napolitană.

— Ce fel de agent sunteți, signor Perruchieri?

— C.I.A.

Declarația își produce efectul.

Am pus amândoi bine la punct scena înaintea sosirii contelui, motivată printr-un telefon ambiguu al lui John.

Adaptarea și dialogurile de San-Antonio! Mersi.

— Drace. Cum aș putea eu să vă fiu util? întreabă Fornicato pe un ton care o ia ușor razna.

— Gândesc că, de fapt eu aș putea să vă fiu de folos, signore conte.

— Care ar fi motivul?

— Motivul ar fi că v-ați băgat într-un rahat rău mirositor, colaborând cu Spontinini și cei doi acoliți ai lui. Ar fi trebuit să căutați alte modalități de a deschide nenorocita aia de ladă, prietene. Acum are un ascendent asupra dumneavoastră, mai ales de când ați devenit complice la două crime comise asupra unor polițiști francezi.

Acum, chiar regret că nu-l pot vedea. Sunt cazuri în care auzul nu e suficient; te face să-ți lase gura apă, dacă aș putea să mă exprim astfel. De pildă, într-un hotel, noaptea, când auzi un cuplu de îndrăgostiți pe cale să se simtă bine, fără a fi vicios în mod deosebit, ai vrea să vizionezi ce se petrece alături, să nu-mi spui că n-am dreptate. În momentul în care ea strigă: „Nu pe acolo”, te intrigă să afli pe ce cale a luat-o brigandul ei sălbatic, nu?

Ei bine, în situația de față, e același lucru. Aș da zece ani, dar ce zic eu: douăzeci și cinci din viața ta ca să văd moaca Monseniorului rege de conți. Trebuie că face toate paralele, ce vorbești! E o stupoare integrală. Siderare în stare pură. Să vezi așa ceva și Veneția în același timp, e ca un meci super de fotbal, nu?

Fornicato e pederast, sunt de acord, dar reușește să furnizeze niște zgomote cu totul ieșite din comun, crede-mă că nici într-o grădină zoologică sau în vivariul din Jardin des Plantes nu poți auzi ceva asemănător. Într-o sală de montaj cinematografic, când se rebobinează în mare viteză sunetul, s-

ar putea la o adică să se producă o potrivire sonoră, dar ea ar fi pe cât de scurtă pe atât de fortuită.

— A brrl brrrl eu, numai că, dar, unde, și, deci, nu, fiindcă…

Asta *grosso modo*. Ca să-ți rezum în linii mari răspunsul lui imediat.

Amicul meu Johny, degustă rezonabil situația și se comportă fără fanfaronadă, fiindcă găsește modalitatea de a adăuga, fără să depășească viteza admisă, uite așa pe tonul glumeț al unei conversații de salon:

— Mai neplăcut e, vedeți dumneavoastră, domnule conte, să te retragi din angrenajul lui cu un om ca Spontinini.

„Când ți-a prins mâna în mecanismul lui, trece pe acolo tot corpul. Oh, o să vă înmâneze cei o sută de mii de dolari în schimbul lăzii, dar să nu-mi spuneți ce va urma mai târziu… dacă o să mai puteți! Pentru contele Fornicato ziua aceea va fi marcată cu roșu. Ar putea chiar să adauge o piatră albă, sub formă de mormânt, de preferință."

— Dar, domnule… Cum e cu putință ca… Cum să fie posibil… Prin ce…

Așa-i că nu știi?

Domnul conte începe să plângă. În hohote serioase. Nu le mai poate stăvili. Frică, stupoare, prăbușire. Nemernicul înțelege că înoată în vitriol. Că a fost un inconștient, un idiot. Ar vrea să dea timpul înapoi. Să anuleze miza. Să se întoarcă la sânul matern. Să se facă pompier decât să-i pompeze pe alții. Indiferent ce, dar să nu mai fie el, să nu mai fie aici, să nu mai existe, heruvimul.

Ca un băiețel, asta-i. Lacrimile îi purifică puțin ticăloșiile.

Și atunci, amicul meu Johny îi dă lovitura finală.

— Asta era tot cea aveam să vă spun, bătrâne, puteți pleca.

Blufează afurisitul! Fiindcă are cheia camerei în buzunar!

Bineînțeles, contele nu se clintește din loc. Dimpotrivă, parcă s-ar fi lipit de scaun. Aș pune pariu că moștenitorul ereditar e pe cale să înalțe o rugăciune Madonei.

— Pe mine, continuă Perruchieri, vă rog să mă scuzați, dar mă așteaptă alte treburi: trebuie să organizez pescuirea cadavrului polițistului San-Antonio, ceea ce nu va fi prea dificil, ținând cont de rămășițele de cauciuc care plutesc pe mare. Dumneavoastră ați procurat butelia cu aer comprimat, nu-i așa? Precum și greutățile de plumb, complicitatea dumneavoastră e incontestabilă. De îndată ce afacerea va demara, Spontinini n-are să vă mai lase în viață. Această demnă persoană n-ar suporta așa ceva. Cred că, în cel mai fericit caz, mâine seară veți fi mort, domnule conte. În ce fel? Las pe seama viciosului de Carlo Spontinini, pe care l-ați văzut la treabă, grija de a decide.

— Nu, se lamentează Fornicato. Oh, nu! Ah! nu… Nu mai vreau. Nu-i din vina mea. Eu am vrut numai să-mi deschidă lada. Nimic mai mult… Nimic, nimic, NIMIIIIC!

Și-l aud cum se prăbușește pe pardoseală. Înecat în lacrimi de foc, de sânge… Se videază, se împrăștie în implorări, în rugăminți de îndurare, în

proteste de toate neamurile. Spune că are strămoși, o religie, sufletul sensibil. Ar face orice ca să scape de necaz: ar da bani, ar pompa mădulare, ar lăsa moștenire palatul, Canal Grande, colecția de portchei. S-ar duce la Padova pe jos (nu-i prea departe), ar aprinde lumânări în catedrală, la căpătâiul lui Spontinini la momentul oportun. Și toate astea, așa cum trebuie. Dar să moară, atât de tânăr, de înstărit, de frumos, cu atâtea ustensile la îndemână, ah, asta nu! *Never*, Lisette! Altădată, mai târziu, peste *very* mult timp, când are să fie bătrân, uzat, afanisit, ramolit, bolnav. Să fie omorât când o să agonizeze, respectiv, când o să fie mort. Da, la o adică, în astfel de condiții, s-ar supune, ar zice amin. Dar acum, ce naiba, glumești? I-ai văzut pedigriul? I-ai contemplat lui Donato trăsăturile armonioase? Și în plus, ia zi, ai avut ocazia să-i admiri „bestia"? Toți mușchii ăștia frumoși antrenați în sala de gimnastică? Bine masați, bine unși, că, prin comparație, Apollo e un spanac bun să fie exportat în Lumea a Treia. Un rahat fără ciorapi de mătase, mai rău ca Talleyrand. Uite-te numai cum șontâcăia Talleyrand, ca să-ți faci o idee. Tatăl lui, bătrânul Fornicato, era la per tu cu Ducele. Ei comedie, trebuia. Știe prea bine că era un nimic, mister Benito, dacă ne-am uita la origini, dar ia zi, ai văzut ce a devenit pe urmă, mai înainte de a se lăsa spânzurat de boașe în cârligul unui măcelar; și opera lui imperisabilă, îi știi opera imperisabilă: autostrăzile, strângerile de mâini cu Hitler, războiul din Albania câștigat cu lupte grele; maniera impecabilă în care i-a făcut vânt suveranului Etiopiei, ce mai calea-valea! Și tu ai vrea să-l ucizi pe fiul unui prieten al acestui tip? Ești bolnav la cap! Ia-ți temperatura, amice. Ai nevoie de ceva granule!

Și pe urmă, Spontinini? Ce-i cu Spontinini? Lua-l-ar dracu' pe Spontinini! Poate c-o fi diavolul, în orice caz, nu-i bunul Dumnezeu. Bunul Dumnezeu sălășluiește în clanul contelui Fornicato. Fiind italian, ar fi mare păcat să n-aibă drept la bunul Dumnezeu cu prioritate, când ai Vaticanul în spate, cu toți papii italieni grămadă de atâta amar de vreme! Până și domnul Berlingot, șeful P.C., merge la slujbă în fiecare dimineață, iar, pe versoul secerii și ciocanului e Domnul nostru Iisus pe cruce, săracul de El, care s-a zbătut atâta pentru banda de ticăloși ce suntem cu toții, care mai de care.

În cele din urmă își domolește spaima. Redevine lucid. Apucă mâinile păroase ale amicului Perruchieri, i le sărută în disperare și-l asigură că Johny îl va salva. Are atâtea posibilități, nu? Să fii agent C.I.A. e mai bine decât agent la Fiat, nu? Ai puteri mai întinse, este? Dacă nu, du-te învârtindu-te!

Aici voiam să-l aducem pe tânărul conte.

John Perruchieri lasă impresia că s-ar gândi.

Apoi, anunță că n-ar fi treizeci și șase de soluții pentru a-l scoate pe Fornicato din rahat.

Nu, el nu vede decât una.

La care Fornicato se grăbește să dea asigurări că ar fi destul.

E de acord, indiferent cu ce preț.

ALT CAPITOL

BUN, ȘI PE URMĂ?

— Sper să nu ne dea plasă, îi spun lui Johny în momentul în care vedeta-taxi (dacă nu cumva o fi vorba de un taxi-vedetă, nu m-am uitat pe sub cârmă să văd ce sex are) acostează dinaintea palatului Fornicato.

— Sper și eu la fel ca tine, frumoasa mea, glumește Perruchieri.

Știi de ce mi-a zis „frumoasa mea”? Pentru că m-am travestit în domnișoară ca să mă întorc la domnul conte. Ţin să-mi ascund resurecția cât mai mult timp posibil, o idee a mea. Mi-am cumpărat o perucă blondă și o rochie albă, precum și o pereche de sandale legate de picior cu șireturi, de un maro auriu că ai zice că-s o dansatoare de la operă în viligiatură. Am un mers înaripat cu chestiile astea în picioare. Un ruj de buze aprins, verde pe pleoape (verdele nostru care ești pe la ochi, strălucește pentru noi!)[20] îmi completează aspectul unei dame foarte frumoase, cu pieptul puțin cam plat, dar infinit de comestibil, și dovada o capăt imediat datorită ocheadelor vehemente distilate de pilotul vedetei.

De departe, cu mult înainte de a acosta, John îmi arată pânza albă agățată la fereastra primului etaj. Potrivit celor stabilite cu domnul conte, pânza asta imaculată înseamnă că totul e O.K. și că putem suna la grilajul parcului fără frică.

John plătește taxiul al cărui pilot încearcă perseverent să mă seducă, ca unul care ar fi descoperit acest mijloc ca să telegrafieze fără fir. E atât de prost, Césarin ăsta, că-mi vine să-i dau una peste bot, ca să-i demonstrez de ce-i în stare o biată copilă când i se atentează la pudoare.

— Oricum, îmi spune confratele meu, tipul e convins că am făcut un raport superiorilor mei asupra situației și că orice manevră greșită se va întoarce imediat împotriva lui. Nu, crede-mă, n-o să avem nici un necaz.

•

Perruchieri ăsta e un optimist. Vede viața așa cum îi convine lui.

Ne semnalează sosirea cu lovituri puternice de ciocan, care se repercutează în nobila locuință. Coana Carmella vine să ne deschidă. Intrăm.

•

Sclivisitul de Fornicato se află în ușa salonului mare. Poartă un veșmânt de interior din catifea neagră cu brandenburguri și un fular de mătase galben-pal la gât. Are un aspect destul de grațios, contesa. Așa cum ni se arată, parcă ar fi ieșit din secolul trecut.

Când dă cu ochii de mine, tresare. Pentru o clipă mă tem să nu mă fi recunoscut, dar nu, îl intrig pentru că sunt femeie. Se întoarce spre Johnny, monden, așteptând să fie prezentat.

---

[20] Parafrazare a rugăciunii *Tatăl nostru* bazată pe un calambur. (n. tr.).

— Miss Pamela Ford, aruncă la întâmplare camaradul meu.

Evit să întind mâna, ca nu cumva contele să fie surprins de degețelele mele de adolescentă puberă.

O înclinare a capului (fiindcă nu sunt paralitic) e suficientă.

— Ei bine? întreabă Perruchieri.

— S-a făcut! răspunde nobilul pederast. Dacă vreți să mă urmați.

Și ne conduce în salonul mic unde s-a perpetrat asasinatul lui Bérurier. Ai citit pe vremuri, copil fiind, sau recent pentru nepoți, basmul cu Frumoasa din pădurea adormită?

Exact așa e și aici!

Dar și mai cutremurător.

Spontinini, răsturnat în fotoliul lui cu rotile.

Marika, de-a curmezișul unei canapele de unde îi atârnă capul și brațele. Steve, de-a dreptul pe jos, cu fața la covor (dar el nu-i decât un biet secretar).

Pe masă, o sticlă de șampanie începută. Două pahare sparte pe jos. Scena e elocventă.

— Produsul dumneavoastră e fulgerător, declară Fornicato cu o voce alterată. Un gât a fost destul. Noroc că mi-a venit ideea să ridic un toast, altminteri n-ar fi fost neutralizați simultan și operațiunea ar fi dat greș.

Perruchieri aprobă cu o mișcare a bărbiei.

— Condu-ne în camera lui Spontinini, spune el.

Eu știu unde e, dar nu mă amestec.

— Veniți.

Venim.

•

Bagajele se află tot acolo unde le-am găsit și eu când le-am scotocit. Mă îndrept spre valiza cu fund dublu. Îl deschid.

Nenorocire. Gol.

Mă biciuie o febră teribilă. Ce-a făcut ticălosul ăla cu pistoalele nucleare? Unde le-a ascuns?

Impresionat de faptul că am împrumutat unul dintre ele (nu-i o exprimare dintre cele mai alese, dar am impresia că știi cât costă polițista asta, nu?) și-o fi mutat marfa într-un loc mai sigur?

John a priceput că am dat-o în bară. Începe să cotrobăiască plin de ardoare, îți dai seama! Atât de aproape de victorie. Eu, care-i trecusem pe sub nas lozul cel mare! Se și închipuia guvernator în Mâche-ta-Sucette[21], drept recompensă, blegul! Ah! crede-mă: când treburile încep să nu mai meargă bine… Îmi compun o voce subțirică pentru a-l interpela pe conte:

— Ia spune, Fornica…

Nu mai am curajul să livrez și ultima silabă a blazonului blazonit al contelui; ea îmi rămâne încleștată între doi molari.

[21] E vorba de statul Massachusetts, din S.U.A. Joc de cuvinte propriu autorului. (n. tr.).

Contele e în continuare în cadrul ușii dar nu singur.

Spontinini e și el aici, exact în spatele lui. I-a proptit în ceafă un încântător revolver.

Bătrânul gangster e pe picioarele lui.

Ai auzit bine? În pi-cioa-re!

Numai că, pentru a-ți spune tot, aspectul acesta mă epatează cel mai puțin, fiindcă prima dată când am percheziționat aici, îți amintești că ceva mi-a atras atenția?

Era vorba de o pereche de pantofi cu tălpile uzate. Or, un biet ins imobilizat într-un fotoliu de infirm își uzează mai curând răbdarea decât pantofii.

Exact?

•

Momentul care urmează e bogat în învățăminte.

Cel puțin pentru mine.

Și de asemeni, probabil, pentru amicul meu Perruchieri, fiindcă el ne demonstrează că nu trebuie considerat adormit un tigru care își ține ochii închiși.

Jos pălăria, ne-a dat peste nas, super-șmecheri cum suntem.

Și chiar o spune, fără menajamente.

— Mă luați drept un copil?

Protestul lui. Supărarea de om puternic care nu admite să fie considerat un neputincios.

— Începeți prin a ridica mâinile, doamnă, domnule! ne aruncă el.

Mi-a spus „doamnă”. Deci, așa grozav cum e nu se îndoiește de ce port eu în chiloți. Ai să vezi imediat avantajul acestei șmecherii: am eu planul meu. Dar ușurel, fiecare trandafir pe răzorul lui.

John se resemnează și prinde norii. Procedez și eu la fel. Asta îi dă puțină satisfacție lui Spontinini. Se apropie, târâind totuși un picior și împingându-l înaintea lui cu țeava armei pe Fornicato, îngrozit. Trebuie că a mâncat fasole, *signor* conte, după cum tremură din temelii. Interpretează Turnul din Pisa: în timpul unui cutremur. Parcurge doi metri. Apoi, gangsterul se așează, iar Fornicato rămâne sădit în fața lui, indecis, funcționând ca vai de lume, mai mult mort decât viu, nebun de disperare, plângând de pe acum, cu convingerea că nu va mai putea admira în seara asta clarul de lună oglindit în apele canalelor venețiene.

— Ești de o naivitate mișcătoare, dragul meu conte, atacă banditul. Insistența dumitale de a ne oferi șampanie și de a ridica un toast pentru succesul afacerii noastre „toți odată!” a fost de o prostie, de un infantilism! Bineînțeles eu doar m-am prefăcut că beau. Și, când i-am văzut pe Marika și pe Steve că se prăbușesc, m-am grăbit să fac și eu la fel. Idiotule! Tânăr idiot! Nu ești decât un biet neisprăvit, amice. Un lamentabil pederast. De la început nu mi-a plăcut mie telefonul ăla misterios după care ai părăsit în grabă casa. Ca și falsul antren de care ai dat dovadă la întoarcere. Doamne,

dacă n-aș fi dispus de mai mult *self-control* ca dumneata în decursul vieții mele, aș fi fost mort demult, trebuie să știi! Bun, să clarificăm puțin situația; cine sunt oamenii ăștia, Fornicato?

Bietul conte (care abia se mai ține pe picioare) se bâlbâie:

— Niște agenți de la C.I.A., domnule Spontinini, au aflat totul despre ladă și despre… San-Antonio. M-au forțat să vă administrez un soporific ca să…

Carlo Spontinini zâmbește. Are aceeași expresie îndurătoare pe care mi-a adresat-o ceva mai înainte pe vas. O erupție de bunătate sadică, prevestitoare de hotărâri funeste.

— Ca și cum ar putea fi forțat cineva să-l drogheze pe altul. Dă-mi bricheta, rebut mizerabil!

— Da, da…

Contele se precipită să-i întindă febril banditului Duhnill-ul lui din trestie masivă. Gestul lui i-ar traduce ruina morală dacă ar mai fi fost nevoie.

— Vino și îngenunchează în fața mea, domnule conte.

Celălalt a încetat să mai respire. Nu-și închipuia că avea să se întâmple chiar atât de repede. Nu era pregătit. De altfel e prea fricos, ca să poată fi vreodată.

Gangsterul insistă cu o mimică poruncitoare. Nu reziști la un ordin atât de precis mai ales când ești o cârpă. Prin urmare, contele se supune, dragă doamnă, așa cum îți zic. Se așează în genunchi cu fața la Spontinini.

— Te invit să nu miști, îi spune acesta. Altminteri, amice, la cel mai mic gest îți trag un glonț aici.

Apasă cu degetul într-un loc precis al burții lui Fornicato, între ficat și stomac.

— O să-ți trebuiască ore întregi ca să mori. Dintr-un singur glonț tras de aproape. În primele minute, nu simți mare lucru, apoi rapid totul devine extrem de neplăcut, iar mai târziu intolerabil. E cumplit să suporți ore întregi intolerabilul. Ai înțeles?

Îi răspunde castanieta dinților.

Cu mâna stângă, cu dreapta ne ține pe noi sub amenințarea armei, aprinde bricheta și apropie flacăra de frumoasa freză ondulată a contelui. Începe să pută a ars, a porc pârlit. Un conte! Nu-i un nenorocit, ia spune! Pletele, lui Fornicato ard ca paiele. Cu lacul pulverizat pe deasupra devin deosebit de inflamabile… Dacă ai vedea ce incendiu! Contele își ridică amândouă mâinile la cap să domolească pălălaia.

— Ah! te-ai mișcat! face Spontinini.

Și-i trage imediat un glonț în burtă.

Din acea clipă, spectacolul devine cu adevărat înspăimântător, te conjur să mă crezi. Tânărul ăsta frumos, al cărui cap e încoronat de flăcări, rămas în genunchi cu pântecul sfâșiat, de pe acum plin de sânge și cu intestinele plecate la plimbare, oh, Doamne, ce mizerie!

Spontinini și-a băgat bricheta în buzunar.

Se ridică pentru a-și schimba locul. Optează pentru un fotoliu mai

confortabil. Se așează, își încrucișează picioarele, puțin fiabile totuși, și se uită la noi cu multă gravitate.

— Ei bine, rostește el, va trebui să avem o explicație, nu-i așa? Care-i motivul că C.I.A. îmi face onoarea să se intereseze de mine?

Perruchieri e omul situațiilor fierbinți. Nu se pierde cu firea. Nici măcar nu aruncă o privire compătimitoare spre Fornicato, prăvălit pe o parte și gemând să frângă inima unui buștean de stejar.

— Nu bănuiești chiar deloc, Spontinini? se mulțumește el a-i răspunde.

Bătrânul ticălos saltă din umeri:

— Viața mea e bogată, face el.

— Doctorul Funchmeiner.

— Aha!

Asta-i tot. A priceput. Nu mai e nimic de adăugat. E vorba de un schimb sumar între două părți beligerante.

— C.I.A. ține chiar așa de mult la arma asta? întreabă Spontinini.

— Dovadă.

— Și eu țin la ea.

Perruchieri face o grimasă.

— Va trebui totuși să găsim o soluție.

— Eu cred că am și găsit-o, îl asigură italianul-american pe americanul-italian.

În fond e chiar nostim: cei doi bărbați au aceeași origine și cariera lor e foarte asemănătoare, deși unul e gangster iar celălalt polițist; dar, să existe oare o diferență chiar așa de mare între aceste două profesiuni? Nu sunt ele, dimpotrivă, admirabil de complementare?

— Serios? întreabă Perruchieri.

Spontinini mai apropie arma cu câțiva centimetri în direcția noastră.

— Asta.

Amicul meu Johny nu-i omul să se sperie.

— Ce părere ai, Spontinini, sper că ești convins de faptul că Agenția nu va scăpa bucățica doar pentru atâta lucru. Numai că nota de plată o să-ți fie și mai piperată.

— Nu-i deloc sigur. Patronii dumitale nu sunt niște sentimentali. Indiferent câtă stimă ți-ar purta, ei se vor înrola întotdeauna sub stindardul realismului. Trebuie să înțelegi două lucruri, bătrâne: primo, deocamdată mă incomodați și am să vă elimin pe amândoi; secundo, am o monedă de schimb care-mi va permite, la momentul oportun, să-mi cumpăr liniștea.

Ceea ce înseamnă condamnarea noastră la moarte, când începi să cunoști obiceiurile acestui corb periculos. Știu că nu ne mai rămâne de mângâiat nici o speranță. Acest om implacabil, dincolo de orice limite, ne-a mai făcut o demonstrație asupra lui Fornicato, ne va lichida pur și simplu pentru a-și câștiga libertatea de mișcare. Cum zdrobești un țânțar pe obraz, cu o palmă nerăbdătoare.

Ceea ce mă întristează în toate astea – ai să-mi zici că-s un nătărău, nu? –

e în special fermecătoarea statuie policromă, piesa de greutate a colecției viitorului conte defunct. Reprezintă o madonă din Renașterea spaniolă, ținându-l în brațe pe pruncul Iisus. Această operă robustă și nobilă se află admirabil pusă în valoare pe un taburet, luminată de două spoturi cu fascicolele încrucișate. Perspectiva de a distruge această piesă de excepție îmi răvășește sufletul de artist. Și totuși! Ce e mai important, viața ei sau a mea? Madona a avut parte de o viață care a durat mai multe secole. E și așa destul de mult pentru o damă roasă de carii.

Ceea ce o condamnă pe biata femeie și pe divinul ei prunc e certitudinea că Spontinini ne va împușca chiar aici, pe loc, imediat. Să-l înțelegem și pe omul ăsta: e singur, nu foarte sprinten, și prin urmare, nu-și poate permite să ne conducă în viață spre locuri mai propice ecarisajului. Cu atât mai mult cu cât are de-a face cu agenți C.I.A., adică cu niște blegi.

Da, are să tragă dintr-o secundă în alta. S-a împlinit timpul.

N-am decât un singur mijloc ca să-i distrag atenția; elementul surpriză. Înțeleg prin asta că unica mea speranță e să-l uimesc ca să-și frâneze puțin reflexele. Și să profit de acest infim și problematic moment de surpriză, catapultându-i în cap magnifica madonă spaniolă. Bun, pornim?

CAPITOLUL PATRU

— Ei! Spontinini, ia uite!

Îmi smulg de pe cap peruca de pe vremea lui Ludovic al XIV-lea.

Cât ar fi el de șmecher, de tare, de călit și răscălit, încremenește așa cum scontam.

Dă-ți seama…

M-a părăsit pe când mă scufundam în largul Adriaticei, cu greutăți de plumb la picioare. Și cu toate astea, iată-mă. Înviat din morți! Lazăr! Iisus care n-ar mai fi avut răbdare să mai aștepte a treia zi…

Spiritul cel mai puternic, inima cea mai uscată, sufletul cel mai rece, banditul cel mai crud, n-ar fi în stare să-și domine rătăcirea, formidabila îndoială. Nu s-a putut împiedica să nu rostească: „E imposibil”. Or, ca să pronunțe „e imposibil”, chiar dacă ar fi făcut-o foarte repede, ar fi avut nevoie de două până la trei secunde, ca să nu mai punem la socoteală exclamația care a precedat uluirea lui, stil: *Ce*? Respectiv: *Doamne*! Sau, mai comun: *nu se poate*!

Frumoasa madonă! Cât timp îmi trebuie ca s-o apuc cu dreapta în vreme ce stânga flutură peruca? Și s-o arunc din toate puterile?

Draga madonă, plină de grație divină, cu Domnul în brațele ei materne; binecuvântată între toate femeile (ticăloasele astea) ce bine și-a mai îndeplinit misiunea salvatoare! Traiectoria ei e fulgurantă, impactul dezastruos pentru ansamblul dentar al lui Spontinini. Gentila Fecioară spaniolă îl pocnește drept în gură. N-a fost chiar așa de ciuruită de carii, viteaza. Poc! Se aude o plesnitură ca o lovitură de bici într-un manej. Bătrânului Carlo îi sar dinții. Cei ai lui, cei falși, punți, gingii, tot tacâmul.

Iar eu, catolic-apostolic și roman cum mă știi, îți închipui că am să pășesc pe spărturile Sfintei Fecioare binecuvântate și venerate! Un plonjeu formidabil de gol în finala Cupei Mondiale. O detentă de trei metri. Jaguar formidabil. Hop! Nimic de zis, banditul reacționează și-și scuipă veninul, iar marfa lui de calitate trece pe lângă mine. Simt cum capul meu de bronz lovește tărtăcuța bătrânului bonz. Trosc! Cei i-am mai spart în regiunea maxilarelor ca să se audă un asemenea zgomot de lemn despicat?

Lovitura de cap cea mai sălbatică din toată existența mea. Asta-i vine de hac, bestiei feroce. O neutralizează de-a binelea. Când mă ridic de lângă el, se clatină de parcă ar fi fost fulgerat. Cu gura năpădită de sânge, ochii întorși pe dos ca mânecile pijamalei tale când o scoți în grabă ca să faci dragoste.

În unele momente te apucă o nebunie homicidă. Pe mine stârvul ăsta, existența lui, mă scot din sărite. Nu pot să-i trec nimic cu vederea! Vreau să-l vindec de ticăloșia asta funestă, care-i viața lui. Și atunci îl lovesc cu piciorul din ce în ce mai tare. Și totuși e un bătrân, nu mă credeam capabil. Dar un gunoi de dimensiunile lui n-are vârstă, nu-i așa, doctore? Puroiul fie că-i de

dată recentă, sau nu, tot puroi rămâne.

În furia mea, îmi scrântesc piciorul și durerea resimțită mă calmează.

Și atunci, mă opresc. Am impresia că am ieșit dintr-un tunel fără sfârșit. Sunt lac de sudoare la exterior, dar glacial pe dinăuntru.

Mă uit în jurul meu: nimic frumos de văzut. Fornicato se zvârcolește pe Chiraz-ul lui vechi, cu spumă verde pe buzele verzi. Spontinini e inconștient, în gură cu un pateu de dinți, de sânge și buze care l-ar împiedica să cânte „Traviata" dacă din întâmplare l-ar apuca cheful (sau l-ar prinde sau l-ar lua, fiindcă eu pot să-mi permit orice, când te văd cum ești, nu-i așa?).

— Ce părere ai Johny? îl întreb.

Doamne! Ce palid e Perruchieri. Ce-o fi pățit și el?

Îl întreb.

— Un glonț în coapsă, îmi spune el. Dumnezeule, am cu siguranță un os spart.

Asta ne mai trebuia.

Zăresc un dulap din epoca Ermetismului care servește de vitrină pentru sticle. Apuc o carafă cizelată, ornată cu o plachetă de argint care anunță „whisky".

— Ţine, bea de aici!

Nu se lasă rugat de două ori. Oho, ce mai gâlgâie! După el e rândul meu, fiu unic și teribil de preferat al Féliciei. Mă forțez să mă descurc la fel de bine ca amicul meu; apoi, reconfortat, examinez situația atât de puțin strălucită. Am intrat într-un piure de rahat greu de povestit: muribunzii ăștia, banditii, secretele lor, toate combinațiile. Și timpul care presează. Eu urmărit de poliția veneriană, vreau să zic venețiană. Și C.I.A. Și armele dispărute. Și contele care ar avea atâta nevoie de aspirină! Și cei care au rămas jos... Și slugile, Carmella care ar putea să apară dintr-un moment în altul. Auleu, ce situație! Piua! Nu mă mai joc! Tu ce-ai face în locul meu? La cine ai apela? La salvare? La medicul ce serviciu? La preotul parohiei?

Mă aplec asupra lui Perruchieri, îi desfac pantalonul. Rana e urâtă dar nu cred să aibă vreun os rupt pentru că e situată în carne. Sângerează puternic. Bun, sfâșii cămașa lui Johny ca să confecționez un tampon, i-l leg tare de picior cu sfoară găsită la întâmplare (astea-s cele mai bune!).

— Ascultă, Johny, îi ciripesc, te simți în stare să aștepți un sfert de oră în starea în care ești? Răspunde-mi cinstit. Trebuie să dispun de răgazul ăsta pentru a găsi afurisitele alea de pistoale, fiindcă îți dai seama, că dacă cer ajutor se va declanșa un tărăboi uriaș și o încurcăm pentru totdeauna.

Colegul meu e stoic. Un dur cu adevărat.

— Treci la treabă, îmi spune el, și nu te grăbi.

— Mă pun imediat în mișcare, îi promit.

Îl ajut să se întindă pe canapea, nu departe de Spontinini. Pe urmă îl leg zdravăn pe ticălosul bătrân de spetează a două scaune culcate pe jos.

— Ţine aici pistolul lui. Dacă încearcă s-o facă pe nebunul, trage în el!

— Cu plăcere, oftează prietenul meu.

•

Îi părăsesc.

E neplăcut, nu? Un tip îți salvează viața și tu îl lași singur în loc să-i acorzi tot ajutorul la care ar avea dreptul să se aștepte de la tine.

Chiar în clipa în care dau să ies din cameră, mă izbesc de Carmella care tocmai venea. Bătrâna a avut timp să-l zărească pe domnul conte căzut pe jos, și-și dă drumul la gură.

O plăcere!

Ca s-o anesteziez, îi plasez o livră și jumătate de osișoare în bărbie, între doi negi fermecători. Hotărât lucru, azi am parte numai de bătrâni! Ce-am să le mai serbez jubileul în seara asta!

O leg și pe ea.

Apoi mă duc în salon după Marika și Steve.

Ei dorm în continuare.

Dar faptul nu mă privește pe mine.

Detest mirosul ăsta, dar n-ai întotdeauna timp să-ți răsfeți simțul olfactiv. Unii se dau în vânt după parfumurile arăbești, dar ele nu reprezintă și pasiunea mea. Eu sunt pentru miresmele câmpenești. Cel de fân uscat, de flori sălbatice, de iarbă udă, de pământ reavăn, de cel al nopții. Dar în acest moment, vai, nu pot să-mi permit. Prin urmare țin mai departe un ziar rulat strâns și aprins la un capăt sub picioarele goale ale lui Steve.

Și, în pofida soporificului puternic administrat prin intermediul lui Perruchieri, Steve se trezește. Nu atât mirosul, cât senzația de fierbințeală puternică. Pariez pe pânzele lui Tabarly[22] contra carcasei lui Colas că nu va putea suporta așa ceva și să continue să viseze la dulcineea lui.

Iată că masturbatul encefalic se smulge din loc și deschide larg gura pentru un urlet oribil. Apoi își desferecă privirea, iar ochii lui când mă descoperă, urlă și mai tare decât corzile irevocabile, vreau să zic vocale. Crede-mă! Mă întreb chiar dacă nu cumva teroarea lui nu-i mai intensă decât durerea. Da: chiar așa.

Atunci, frumosule Santonio, trage foloasele.

Arunc ziarul pe mochetă și-l calc în picioare ca să-l sting.

Cu mâinile pe brațele fotoliului, mă apropii cu nasul la câțiva centimetri de cel al lui Steve. Nu-ți poți imagina cu ce voce îl întreb:

— Unde ai pus cele două arme nucleare, nenorocitule? Vin de pe altă lume ca să-ți pun întrebarea.

Teribil de sepulcrală intonație. Glas de dincolo de mormânt, asta era! Al fantomei de serviciu, nu a celei cu un picior de lemn, cealaltă care are un ceas de buzunar!

Steve se uită la mine și nu-și revine.

Se întreabă dacă nu cumva a dat ortul popii și s-a întâlnit cu mine pe lumea cealaltă. Se mai întâmplă uneori. Crezi că dormi și te trezești mort de-

[22] *Eric Tabarly* (1931) – ofiţer de marină şi navigator francez, a traversat solitar Atlanticul în 1964 şi 1976. (n. tr.).

a binelea, înconjurat de spirite înaripate.

Numai că durerea provocată de labele lui carbonizate îl readuce la evidențele terestre. Se uită la mine întruna cu atâta stupoare, înțelegând în cele din urmă că eu sunt cel care am înviat.

— Hei, grăiește, amice: cele două pistoale, please!

Tace.

Eu, deloc contrariat, apuc ce-a mai rămas din ziar și-i dau foc. E o gazetă imprimată în italiană, și-ți dai seama ce repede se aprinde! Cuvintele cu rădăcină latină, dacă ai remarcat, sunt mai combustibile ca celelalte. Să luăm, de pildă, un jurnal scandinav: ești obligat să-l stropești cu benzină ca să ia foc. Dar unul italian sau spaniol, respectiv francuz, e destul să-l lași la soare, sau vreo târfuliță căreia îi arde fundul să se șteargă cu el și imediat s-a aprins. E miracolul unei limbi extrem de vii, fiind născută dintr-una moartă.

Îi interpretez din nou „Șoferii din Drôme”, de data asta nu ca să-l trezesc, ci pentru a-l face vorbăreț. Începe să urle. Majoritatea celor pe care vrei să-i interoghezi urlă în loc să vorbească, de parcă ar face vocalize prealabile.

Nu-i mai pun nici o întrebare. Îl prăjesc imperturbabil. Pute a ars de-ți vine să-ți verși splina și rânza. Când o să se sature să combustioneze, o să cedeze. Dacă nu cumva o fi vreun erou. Dar mă îndoiesc, eroii nu se recrutează dintre răufăcători.

Ziarul mi se termină.

— Stai puțin, îi spun lui Steve, nu mai am combustibil, trebuie să caut un alt jurnal.

Atunci, șmecherul depune armele. Mă anunță că-i inutil să mă mai deranjez și că cele două pistoale nucleare se află jos, în tabernacolul din vechea capelă, ceea ce e foarte simptomatic pentru o credință cu temperament latin, nu?

— Mulțumesc pentru indiciu. Aș mai vrea să-mi spui ce-ați făcut cu trupul prietenului meu.

Acum nu se mai lasă rugat: tot în capelă.

Îți dai seama în ce hal îmi bubuie inima în timp ce cobor în goană scara?

•

Da, cele două arme sunt în tabernacul; în schimb, Alexandre-Benoît Bérurier absentează. Să mă fi mințit Steve, sau contele Fornicato a pus să fie mutat cadavrul, de capul lui, judecându-l, pe drept cuvânt, prea stânjenitor?

Mă reculeg, cu gâtlejul încleștat, ochii în lacrimi, în acest vechi sanctuar. Ah, dragă Béru… Dragul meu Béru dintotdeauna. Cât de mult îmi lipsești! În ce măsură absența ta îmi va amputa viața de un bun prețios. Cât de sumbră are să fie de acum înainte, cât de goală și cenușie, cât de tăcută, fără râsul tău gros, mai gras ca un șervet de bucătărie dintr-un restaurant popular.

Mă pregătesc să urc. Trebuie să-mi îngrijesc acum rănițiile. Și iată că mă blochează o idee subită, ca atunci când introduci un băț între spițele roții unei roabe (sau biciclete, sau motociclete, sau orice altceva ai vrea, ce mă interesează pe mine, hmmm?).

Ideea asta e o tentație.

Mă apucă în clipa în care privesc lada așezată pe lespezile desfundate, ca un pachiderm geometric, mort și parțial descompus.

Îmi spun:

— Unul dintre revolvere e încărcat, frumoasă ocazie să deschid blestemata asta de cutie cu răutăți.

Dar iată că un alt gând îl sâcâie pe primul: prietenul meu Johny intenționează să ia cu el în Statele Unite arma în stare de funcționare. Pentru el, e primordial, în joc fiind viitorul lui la C.I.A. Îi datorez atâta lucru lui Perruchieri. Doamne, și nu numai atât! *O la la*, când mă gândesc de unde m-a scos, acest brav om!

Șovăi.

Dar nu multă vreme. Îndeplinim o meserie dificilă. Care te obligă, de cele mai multe ori, să-ți lași conștiința la vestiar. Îmi spun: „Dacă Perruchieri ar fi în locul tău în acest moment, și nu strâmbat de durere cu două etaje mai sus, ce-ar face el?”

Răspunsul e limpede, tranșant, imediat.

Ar face ca mine.

Iată de ce îngenunchez dinaintea lăzii. Cercetez magazia celor două arme. Constat un minuscul dispozitiv într-unul dintre unghiurile încărcătorului de energie. Unul e albastru, altul roșu. Decid că cel roșu e încărcat. Culoarea asta nu-i ea cea a pericolului?

Bun, din ce capăt să tratez această cutie cu sardele? Trebuie să nu-i distrug conținutul. Trebuie doar s-o decapsulez. Mă hotărăsc să-i arunc în aer doar partea de sus, astfel încât să-i deteriorez numai capacul.

Foarte bine. Mă așez în poziție. Apăs pe trăgaci. Căldura intensă, pe care am simțit-o la hotel, se repetă, dovadă că am ales corect arma bună. Și partea superioară al lăzii dispare mai repede decât ai șterge cu guma un desen în creion. Strașnică descoperire! Ce servicii o să mai aducă o chestie ca asta când va fi vulgarizată, standardizată, de vânzare prin toate bazarurile primăriei, în raionul de marchitănie.

Seiful (extrafort), formidabil și inexpugnabil e practic scalpat. La fel de radical ca o cutie de mazăre de care ai mereu nevoie la tine acasă pentru musafiri nepoftiți.

Să știi că trăiesc un moment impresionant. Lada asta încuiată de atât amar de vreme. Care surescita curiozitatea și poftele. Lada asta pe care Fornicato și prietenul lui, bărbosul, disperaseră să-i dea de rost, este acum la dispoziția mea. Căscată. Oferită.

Las revolverul gol și mă apropii.

Un miros cumplit emană din interiorul enormei cutii de oțel. Lumina acerbă a unui bec mare suspendat chiar deasupra ei îmi revelează conținutul.

Nici vorbă de hârtii, documente, titluri, bijuterii, bani și altele.

Doar un cadavru.

CAPITOLUL O MIE

ÎN CARE TOCMAI AM GĂSIT UN CADAVRU

Perfect: un cadavru!

CAPITOLUL CINCI

ÎN CARE...

Un cadavru cu adevărat bizar, să știi. Nu chiar schelet, nu: pergamentos, mumificat, asta era, căutam cuvântul: mumificat. Dacă vrei: un compromis între cum era individul ăsta în viață și scheletizarea lui.

Pielea i-a devenit ca o talpă, pleoapele lipite în fundul orbitelor, fără buze, cu părul în smocuri, etc…

Mie nu prea-mi place acest „etc" în literatură. Prea prăpădit ca procedeu. Dacă uzez de el aici, e doar din decență; ca să te fac să pricepi că aș putea împinge descrierea cu mult mai departe, dar că, din respect uman, renunț. Atunci, cu titlu excepțional, depun pe furiș în aceste pagini un „etc" insignifiant dar nu neglijabil, fiindcă mă ajută să escamotez aspecte neplăcute.

Bărbatul pe tema căruia îți vorbesc, fiindcă acest cadavru e de sex masculin, poartă o uniformă verzuie de militar italian. Are, în plus, o gaură în temporal; o gaură produsă de impactul impecabil al unui glonț. Deci Spontinini plătea o sută de mii de dolari pentru o carcasă! O fi bănuit ce conținea lada? Sau chiar juca la loterie, așa cum pretindea?

Va trebui să încerc să-i iau un interviu, numai că timpul presează, și ar trebui să cer ajutoare pentru această lume amenințată de moarte. Am să-i dau lui Perruchieri unul dintre revolvere, potrivit promisiunii făcute, am să-l păstrez pe celălalt să i-l cadorisesc Bătrânului, și am s-o șterg să anunț poliția de la o cabină telefonică.

Îmi rotesc pentru ultima oară periscopul spre mortul pergamentos. Masca asta tragică îmi amintește foarte confuz de ceva sau mai exact de cineva. Dar de cine? Degetul meu mic mă anunță că această descoperire va produce senzație în microcosmos. Toată lumea o să vorbească.

Înainte de a urca, mai fac o explorare a criptei în speranța de a-l găsi pe Béru. Mă apropii de balta din care a fost ridicată lada, sondez apa neagră cu ajutorul unui praczif care se află pe aici (ai grijă, nu căuta pe nicăieri cuvântul praczif, tocmai l-am inventat ca să te fac să înțelegi mai bine), de douăzeci de ori, de o sută de ori, dar ce zic eu: de o mie de ori! Nici urmă de dragul meu Béru în sector.

Un sfert de oră, i-am cerut lui Perruchieri? Săracul de el, trebuie că au trecut mai bine de treizeci de minute de când l-am părăsit. De ce ingratitudine i-am făcut dovadă, totuși. Dacă mama ar fi la curent cu toate astea, n-ar fi deloc mândră de fiul ei, crede-mă!

Gata, am plecat.

Ţin câte un pistol în fiecare mână, cu blocul lor energetic consumat la subsuoară. Rochia mă incomodează să escaladez câte patru cinci trepte deodată, cum o cere urgența situației.

Traversez primul salon unde Marika doarme în continuare, iar Steve geme din cauza labelor pârlite. Urc la etajul superior. Sunt toți aici, Fornicato în agonie, bătrâna Carmella nebună de durere, Spontinini legat fedeleș. Numai Perruchieri și-a pierdut, știi ce? Cunoștința. Zace întins de-a curmezișul canapelei, sângele îi curge din picior, în ciuda pansamentului meu improvizat.

Intru, și atunci, abia trecut de pragul încăperii, simt ceva ascuțit între omoplați.

O voce îmi spune mai întâi în italiană și after în engleză, în cazul că n-aș pricepe limba lui Dante:

— Nici o mișcare!

Ghinion, nu? Mă abțin de la orice gest. Uluitorul meu creier, pentru că am refuzat o avere oferită de Facultatea de Medicină din Pont-de-Pointe, ce intenționa să mi-l cumpere ca să-l pună în vitrină la un mecanic auto de pe strada mare, scoate scântei. Și atunci, fără a pierde nici o fărâmă de secundă, rostesc:

— Domnule Spontinini, spune-i persoanei care se află în spatele meu că armele care le am asupra mea sunt nucleare. Că una dintre ele este încărcată. Că dacă mă răpune, crisparea *post mortem* mă va face să apăs pe trăgaci, cu atât mai mult cu cât e vorba aici de voința mea supremă și că o mare catastrofă va urma pentru dumneata, fiindcă amândouă țevile sunt îndreptate în direcția dumitale. Cu asemenea instrumente, cuvântul „a dispărea”, pentru a califica decesul cuiva, își capătă înțelesul deplin, nu-i așa?

Pun atâta inimă în aceste cuvinte încât iute și degrabă e cucerită și cea a lui Spontinini (admițând că ar avea o inimă!).

— Nu trageți! strigă el în graba mare.

Și ordinul lui e la fel de valabil atât pentru mine cât și pentru agresorul meu.

Conștient de acest fapt, descriu un ușor arc de cerc (polar), ceea ce-mi permite să-l văd pe falsul Legros, barba lui, ochelarii, pălăria și misterul lui de parcă ar deține două (sau trei, se mai întâmplă). El e cel care a sosit inopinat în vreme ce eu aveam o explicație cu lada. Mă cuprinde o neliniște și grăbesc spre Johny, fără a-l scăpa din ochi pe Spontinini.

Agentul C.I.A. are o rană urâtă la baza craniului. Ticălosul de bărbos l-a adormit cu o lovitură de crosă.

Trebuie acum rezolvată această situație confuză, îți dai seama. N-o să rămânem, așa să ne fierbem o ciorbă cu multă ceapă. Toți. Cineva e nevoit să ia inițiativa, cum se zice pe la sindicatele cu același nume.

Și acela sunt eu, natural…

Comit atunci cea mai mare greșeală profesională din toată uluitoarea mea carieră.

Nici n-am deschis bine gura să cuvântez că și regret, biscotte măsor dimensiunea prostiei mele. Dar ce mai, când îți merge limba prea spontan și

scapi o minciună în plus, nu mai e chip să retractezi.

Caracteristica ireparabilului constă în ireversibilitate, nu? Și atunci, vrând-nevrând, trebuie să faci față.

Prostia mea e următoarea: adresându-mă asasinului lui Béru, pistolul căruia mă cam deranjează, îi declar:

— Dragă, cu mine va trebui să tratezi de acum înainte, fiindcă tocmai am deschis afurisitul vostru de cufăr.

Dumnezeule!

Nici nu mi-am terminat bine fraza că Spontinini îi urlă bărbosului:

— Trage! Trage repede, armele lui sunt descărcate!

Ah, blestematul de rechin! Ce reflexe! A înțeles imediat că, *dacă am deschis cufărul am făcut-o doar cu ajutorul celui de-al doilea pistol nuclear că, prin urmare, amândouă armele sunt în prezent goale.*

Mă arunc pe jos, buf!

Cu patru zecimi de secundă mai înainte ca gloanțele să zboare. Ce rafală! Ce masacru pentru operele de artă ale contelui. Statui pulverizate, pânze ciuruite, oglinzi distruse și îți dai seama unde? În Veneția. Plâng compania de asigurări care va trebui să ramburseze pagubele. Ce de bani, și cu biata liră care valorează o nimica toată, acum averile se garantează în dolari sau în franci elvețieni, cel puțin așa sper pentru moștenitorii lui Fornicato.

Ce să încerc acum ca să mă descurc? Păduchiosul de bărbos o să-și corijeze tirul și o să tragă drept în jos. Dintr-un salt mă arunc spre Spontinini. Un proiectil îmi șuieră pe lângă ureche.

Ce înseamnă asta? Vine din spatele meu. Un strigăt îl punctează. Un „Ahhhrr”. Se produce o scurtă diversiune. N-am timp să înțeleg ce se întâmplă. Ceea ce realizez e că misteriosul mă uită pentru moment ca să-și descarce pistolul în altă direcție. Și abia atunci privesc și înțeleg cum stau lucrurile. Prietenul meu Johny și-a recăpătat cunoștința. Cum ținea mereu în mână revolverul lui Spontinini, s-a servit de el ca să-l rectifice pe bătrân. Papa Carlo degustă unul dintre propriile lui gloanțe în mijlocul pieptului. Își tușește nemernica viață, mai să frângă un suflet (nu pe al lui, dacă ar fi avut așa ceva s-ar fi știut!). Surprins, bărbosul și-a descărcat restul de proiectile asupra lui Perruchieri, care le-a primit drept în cap și a murit instantaneu. După zgomotul armei bărbosului îmi dau seama că i s-a descărcat.

Atunci, hai să sărbătorim premiul Nobil care-mi revine pentru răzbunare. M-am și ridicat în picioare. Și mă arunc asupra ticălosului criminal care se amuză ucigându-mi prietenii. Îl izbesc cu tot corpul fără a da drumul la pistoale care fac acum oficiul de pumn american. Chipul lui se transformă într-o, știi ce? Da: într-o clipă. Pălăria i se rostogolește pe jos, descoperind o calviție irecuperabilă. Ochelarii i s-au concasat în cavitățile orbitale. Lovesc din ce în ce mai repede, din ce în ce mai tare. Lovesc pentru Béru, lovesc pentru Johny. Poc, poc, bum, trosc!

Îi zdrobesc buzele, îi aplatizez nasul, îi smulg urechile, îi tumefiez pomeții. Încă și încă! Na, ține! Ce? I-au mai rămas dinți? Ah, nu așa, Lisette. Cric,

croc! Colț alb! Scuipă! Cum dă să se prăbușească, îl mențin pe verticală, sprijinindu-l de perete cu mâna stângă, în timp ce pumnul drept continuă să-l lase fără mandibulă. Vine și rândul gingiilor. Nu vreau să mai poată mânca mai înainte de restaurarea Veneției. Își va lua mesele cu paiul, picătură cu picătură.

O să fie complet toflegit, cum spune Félicie.

Apariția Marikăi mă oprește. Altminteri l-aș fi făcut chisăliță. Tânăra femeie are privirea tulbure.

Cu toate astea reușește să tragă un țipăt în fața cadavrului lui Spontinini, care și-a dat duhul:

— Oh, nu! Nu-i cu putință! De ce toate astea!

Îl las baltă pe misterios, la propriu și la figurat. Mă întorc nebun de furie împotriva tipesei.

— Ticăloasă ce ești, țineai mult la boșorogul tău? Îndrăgostită de încarnarea asta a diavolului, o fată ca tine, fir-ar al naibii!

Tânăra clatină din cap.

— Nici pomeneală, aiuritule, dimpotrivă îl detestam! Dar tu ai stricat, totul, totul!

— Ce-am stricat, mă rog? articulează fermecătorul Santonio, descumpănit în fața unei reacții atât de neașteptate.

Se uită la mine cu o privire ultra-alterată și apoi îmi spune:

— Ești un prost!

Unii ar putea să tolereze așa ceva, eu nu!

Și nu mă pot împiedica să nu-i cârpesc o labă.

Știi că asta o calmează?

KAPITEL SECHS

Ce de victime în această crudă afacere: adorabilul meu Béru, Johny, salvatorul meu, banditul de Spontinini și, în foarte scurtă vreme, tânărul conte Fornicato. Frumoasă hecatombă!

Marika, prăbușită într-un fotoliu, își ține capul în mâini. Nu-i chip să scoți de la ea nici un sunet. Decesul lui Spontinini a răvășit-o mai dihai decât dacă ar fi fost vorba de cel al tatălui ei. E distrusă, pierdută, rătăcită, cufundată în cea mai neagră durere. O las să-și vină în fire și mă aplec asupra misteriosului, unul dintre ultimii interlocutori valabili, care-mi mai rămâne, cu condiția, totuși, să-l mai repar puțin. Ca să-l reanimez, îi torn un gât de scotch printre tumefieri. Alcoolul îl propulsează din coma în care stătea la macerat. Frumoasele lui pleoape de batracian, de un negru violaceu se saltă o idee iar privirea de rubine frumos șlefuite se îndreaptă spre mine. În ochii lui luați la poceală nu-i deloc puțină frică. Vizibil, e un intelectual, și sunt numeroși intelectualii care nu suportă pumnii, precum nici grăsimea prăjită servită cu un sos pe bază de ouă și unt topit.

— Cine ești dumneata? îl întreb *ex abrupto*, grație cunoștințelor mele de italiană.

Tipul încearcă să-și regrupeze mușchii faciali puțin cam dispersați datorită intervenției mele și să-i coordoneze cu coardele vocale. Această restaurare expres nu dă rezultate probante, totuși bolborosește ceva ca unul care ar vorbi printr-un pai:

— N'mele me' e 'rnesto M'sérere.

— Poftim?

— 'rnesto M'sérere.

— Wiliou ripite slole, plize[23].

Încearcă să-și lingă cele două felii de sângerete care-i servesc provizoriu de buze și reușește să precizeze:

— Ernesto Misérere…

Marchez o redacție, vreau să zic o reacție (termidoriană).

— Unul dintre căpeteniile neofasciste? Cel care a creat în Italia brigăzile de epurare și e căutat de poliție?

Dă din capul lui de șef.

Și imediat după aceea, iată că la ușa de jos încep să răsune lovituri. Dar vehemente. Nu cioc-cioc-ul îndrăgostitului venit să facă dragoste cu stăpâna casei în timp ce stăpânul doarme. Bubuituri peremptorii, legale, și ca să zic așa: polițienești.

Dau fuga la fereastră și încerc să mă uit printre gratiile de fier. Zgâriindu-mi obrajii, ajung să realizez că am pus-o de mămăligă: palatul e mai încercuit ca ochii unei tinere căsătorite a doua zi dimineață, după noaptea nunții.

[23] Într-o engleză în transcriere cvasifranţuzească: Vrei să repeţi mai rar, te rog. (n. tr.).

Vedete ale poliției, proiectoare pregătite, compun o sarabandă destul de veselă, dar care nu mă amuză deloc. Iar pontonul e negru de polițiști. Se strigă, se dau ordine, se proferează injurii, se calculează, se apreciază, se pretinde. Îți dai seama că împușcăturile au dat alarma. Iar acum se trece la asalt, colac peste pupăză.

Simt că am s-o iau pe coajă cu toate aceste cadavre, cu toți acești briganzi, agenți secreți, șefi fasciști și consorți.

Și bietul conte căruia nu i-a mai rămas aproape deloc oxigen în credit! Și doica-panteră, Carmella, care o să facă depoziții sălbatice…

Frumosul Santantonio o să aibă drept la Podul Suspinelor pe viață, în ciuda publicării operelor lui la Mondadori (adoratul meu). Domnii arcași îl vor duce direct în temnițele lor umede ca sexul unei liceene.

Signore Misérere se ridică gemând.

Și-a dat seama care-i situația.

— Să plecăm, repede!

— Ce idei mai sunt și astea, palatul e încercuit.

— Există o ușă secretă în spatele criptei! Pe acolo am intrat fără să fiu observat.

•

Coborâm în tăcere scările, Marika, neofascistul și mandea.

Afară, polițiștii au început să se impacienteze și să spargă ușa. Dar, din fericire, viteaza ușă nu-i născută de ieri de azi și ca s-o scoți din țâțâni trebuie să curgă din belșug uleiul de umăr.

Continuăm să coborâm. O luăm pe culoarul care duce spre capelă și atunci îmi dau seama că, mai adineaori, la sosirea lui, Ernesto a trecut la doi metri de mine.

În momentul în care traversăm cripta, individul dă cu ochii de cufăr și se cabrează.

— Dumnezeule! îl aud – sau mai curând, ghicesc că ar șopti.

— Ai vreo idee ce conține el?

— Da.

— Vorbește…

Și, cum nu scoate nici un sunet, îi spun:

— Eu știu, am văzut…

Atunci, înțelegând că efectiv am văzut, fiindcă lada e decapsulată îmi șoptește un nume la ureche. În mine se produce o brutală iluminare. O știam, fără s-o știu. Sălășluia undeva în bunul meu simț profund. Mă sâcâia o idee pe care refuzam să mi-o formulez, ca să nu devină reală.

— Contele Fornicato l-a ucis?

— Mă tem că da.

— Și tot el a pus corpul în cufăr și l-a scufundat mai înainte de a fugi în Elveția?

— Din păcate!

Își face semnul crucii, în trei exemplare, cu capul plecat.

Dar asta nu mă mai interesează pe mine.

— Unde-i ieșirea ala secretă?

Îmi arată o nișă în fundul culoarului, în care mai subzistă resturile unei statui din marmură, avariată serios.

— Statuia basculează, grăbiți-vă!

— Dumneata nu vii?

— Nu imediat…

Ne părăsește pentru a se apropia de cufărul ex-inexpugnabil. Bun, n-are decât să se lase prins asupra faptului, dacă-i face plăcere, mie îmi convine. Ernesto ține să fie ultimul din cult.

Ne luăm tălpășița, eu și Marika.

Da, statuia basculează.

Matul îngust pe care ni-l descoperă se pierde într-o beznă atât de nepătrunsă că pare aproape albă. Pun statuia la loc în picioare ceea ce-i foarte ușor. Și pe urmă pornim, lovindu-ne de pereți ca niște supozitoare oarbe în rectul lui Amin Dada.

•

Crezi că am făcut mare scofală?

Speram să ieșim în capătul celălalt al orașului.

Și în loc de asta dăm prostește în imobilul vecin, care-i un palat mic, pe cale de a se prăbuși.

Chiar în clipa în care eman, pe trotuarul strâmt din lungul lui Rio Evviva, telescopez un individ cu o pălărie mototolită pe cap și cu un radio portativ în mână. Tipul e mai mult decât gras, mai mult decât obez, și nu mai insist.

Cum mă lovesc de burta lui, îi sare mustarul și mă ia la trei păzește. Și atunci, știi pe cine recunosc, ghicește?

Pe polițistul-mamut, căruia i-am fost prezentați la începutul acestei povestiri admirabile.

Știi că există un proverb care zice: „Pe cine ai văzut, te-a văzut”. Ei bine, se adevărește pentru acest pachiderm deghizat în cetaceu. Cum sunt într-o rochie, îi trebuie ceva timp ca să-și amintească de mine, și pe urmă scoate un urlet de cașalot atins de harpon în Terra-Neuva. Ţipă în walkie-tolkie cum că eu sunt, aici, să vină toată lumea încoace, să încuie cartierul răsucind cheia de două ori, să nu fie nimeni lăsat să treacă, să se aresteze toată lumea, până și scurgerea timpului, progresul, muzica, femeile, copiii, bătrânii, preoții, papii dacă se aventurează prin partea locului.

O apuc pe Marika de o mână, flanchez cu cealaltă un șut în burduhanul guralivului, iar pentru a sfârși, îmi iau picioarele la spinare. Îți dai seama? Toate astea doar cu două mâini, și nu-s mâini drepte amândouă, trebuie să fii dotat!

Fugim. Dar n-o să ajungem prea departe.

Suntem la Veneția, ești la curent, nu? Când mergi prin orașul ăsta fabulos, te afli mereu pe o insulă, ca să treci pe o altă insulă, trebuie neapărat să traversezi un pod.

Or, podețele minuscule, arcuite, atât de romantice, sunt păzite. Polițiștii sunt peste tot, tunete și fulgere. Nu: nu-i chip. Suntem aici ca doi șobolani într-o etc… (aici, am lăsat un „etc” pentru a te scuti de un clișeu care-mi pute la nas).

Poliția apare de peste tot. Ne refugiem sub un portal foarte jos, ca un soi de intrare într-un vapor, închis cu un grilaj. Șobolanii aleargă care încotro la vederea noastră. Niște bestii grase, cât pulpa piciorului meu! Zgâlțâi grilajul. Mai exact mă fac că-l zgâlțâi, fiind de nezgâlțâit, ferecat ca scrisoarea lui Ludovic al XIV-lea către paznicul Măștii de Fier.

Am încurcat-o.

Chestiune de un minut, cel mult de două.

Și atunci clipocitul timid al unei gondole alunecând pe apa întunecată…

•

— Urcați urgent! ne ordonă Bérurier.

Am spus Bérurier? Ești sigur? Nu mă înșel cumva?

Alexandre-Benoît Bérurier, zis Béru, zis Grasu, zis Mamutul, zis Maiestatea sa, zis Umflatul?

El! Aici! În viață! În carne și oase! În grăsime! Mai oportun ca niciodată.

E la volanul unei gondole, adică la vâslă.

În maieu cu dungi (cel pe care-l schimbă în mai, poți face orice-ai face, și nu-l înlocuiește cu unul de lână decât la întâi octombrie).

Dar numai în maieu.

Restul e în văzul lumii. Mulțumesc lui Dumnezeu că-i întuneric… Dar ghicești totuși o umbră gigantică dinaintea lui, un soi de o a doua ramă care, pentru moment, urmează capriciile curentului.

— Mișcați-vă curul o dată, ce dracu’!

Da, Grasu e, nu încape nici o îndoială. I-am recunoscut silueta, sexul, glasul și vocabularul.

— Să-mi stați îmbrățișați pe banca din spate a pirogii, ca doi amorezi.

Îi dăm ascultare.

Și Béru se pune pe vâslit, ceea ce nu-i prea simplu; nu știu dacă ești la curent, dar un gondolier face o rotație cu brațul de rămâi cu gura căscată!

Vâslind întruna, se pune pe cântat în gura mare. Bravul Béru! Ce bun psiholog. Cum a simțit el că un fugar trebuie să facă tărăboi pentru a avea o șansă să treacă neobservat! Îi dă cu gura ca și când ar intona o serenadă. Ora minunată ce ne-mbată, zbiară cu mandrina în vânt. O cănțonetă compusă de el pe melodia *Întoarcere la Sorrento*:

O la bella socotella
Que ți-o plasez de-atâtea ori
Că tu-mi ridici mereu codella
Din toiul nopții până-n zori.

Și trecem…

Pe sub un pod garnisit de polițiști.

Eu o pup pe coana Marika în disperare.

Béru inventează alte cuplete.

Și trecem.

Pe firul apei…

Virăm într-un alt *rio*, izbindu-ne uneori de malurile cimentuite, fiindcă gondolierul nostru n-are permis A, dar trecem.

Trecem și trecem, ceea ce înseamnă că ne îndepărtăm, cred că ești de acord.

Grasu cântă cât îl ține gura. Membrul lui gros se bălăbăne precum clopotul de la Notre-Dame într-o zi când se oficiază un *Te deum* la catedrală.

Cântă și vocea lui frumoasă de bețiv-nobil urcă de-a lungul canalelor, escaladează fațadele caselor, ca apoi să ajungă până la cerul înstelat al Italiei. Acum, își lansează verva romantică pe melodia *O sole mio*:

O bella mia
O sculă ca asta…

Eu continuu s-o sărut pe Marika, mai întâi fiindcă e mai plăcut decât să lustruiești niște șalupe de factor poștal rural, dar și pentru că în felul ăsta mă văd împiedicat să-i pun Grasului întrebări arzătoare și impetuoase.

Iată că am scăpat din zona periculoasă. Trecem de gară. Dăm de periferie…

Răgușită, Maiestatea sa tace.

— Lua-i-ar dracu', ar trebui să am la picioare niște becuri mari ca de reflector! bombăne Eficientul oprindu-se și din vâslit. Și tontălăii ăștia cu lingura lor de supă cu care-și manevrează caiacul, zău așa! Când te gândești că ar putea circula cu un Johnson de 3 CV! Multe chestii nu prea merge bine în Italia asta!

Mă interpun.

— Dar cum se face, Grasule? Cum…

Emoția îmi încleștează gâtlejul.

Dar el pricepe, mister Gălăgie. E la fel ca un câine mare care-ți murdărește salonul când se scutură, dar îți trage niște mângâieri zdravene cum n-ar fi în stare nici o potaie de trei sute de mii de franci perechea.

— Ai crezut că-s mort? Mda, recunosc, lovitura aia de cuțit m-a leșinat, fiindcă mi-a atins un mușchi din spate. Și boii ăilalți tot așa m-a crezut. M-a tras jos și m-a aruncat în apă. Dar apa m-a reanimizitat. Am ieșit din canal. Și imediat după aia am auzit zgomot de pași: era bărbosu' cu ochelari negri care cobora. M-am ascuns. Spre marea stupefianță, prostu' a ieșit printr-o ușă secretă legată de o sculptură care era destul s-o apeși ca să basculeze. Am luat-o pe aceeași cale. Numai că n-aveam nici un franc la mine. Și în plus, rana mă supăra. Atuci o soră de cetate olandeză, care trecea prin promiscuitate, mi-a constatat slăbiciunea. S-a apropiat. Ea rupea puțin

franțuzește, eu puțin olandeza, fiindcă știu să zic lalea, cacao, moară de vânt și chestii de astea, mă rog am putut să legăm câteva cuvinte. I-am povestit că niște golani venețieni m-au înjunghiat și m-au curățit de bani; i s-a făcut milă și m-a dus la ea la hotel, sfânta femeie, care se numește, nu călugărița, hotelul, *Albergo Alfredo Royal.* M-a îngrijit cu un devotament demn de dogi, fiindcă e infirmieră într-un spital din Watterman în Olanda. Eu, ca să-i mulțumesc, am dezvirginat-o prietenește pe draga de soră. La început a făcut mofturi, dar i-am esplicat că să îngrijești un om la necaz nu înseamnă numai să-i faci un pansament, mai sunt și alte tratamente de care ar avea nevoie. Atât am insistat că până la urmă a admis și i-am făcut timpanul praf. Un adevărat banchet. Fetele astea bătrâne și zaharisite cu cât fac dragoste mai târziu cu atât fac mai bine. Au farmecele râncezite și tocmai de aia trag mai tare. Am învățat-o cum e jocul de-a tata și de-a mama și pe urmă am introdus-o și prin alte aspecte, rudimentar. Dacă nu v-aș fi văzut pe amândoi gonind de nebuni cu haita de polițiști pe urmele voastre aș mai fi învățat-o și altele pe Gertrude, așa o cheamă. Dar, apropiindu-mă de fereastră, ca să trag o gură de aer, dau cu ochii de tine! Atunci, cât ai zice pește, mi-am adunat hainele grămadă sub aripă și am sărit de la fereastra etajului întâi. O pirogă era trasă la mal. Hop! Al meu e vaporul! Ce naiba ați făcut de ați dat de un drac așa de negru?

— Durează prea mult, îi zic eu. Mult prea mult. O să ne trebuiască opt zile de vacanță după ce vom trece frontiera ca să încerc să-ți fac un rezumat.

— Mersi pentru efort, bombăne Grasu. Eu las baltă o călugăriță olandeză tocmai când, pentru prima oară în viața ei, cunoștea și ea ce-i desfătarea și drept mulțumire „du-te și te plimbă”!

— Nu mai bodogăni, Grasule. Dacă ai ști cât m-am bucurat că te văd în viață după ce te-am crezut mort…

Trebuie că mi-a strălucit un început de lacrimă în colțul ochiului, fiindcă Béru se topește imediat, scumpa bovină.

— Vorbești serios, băiete? Chiar ai suferit?

— Rău, Béru.

Își șterge lacrimile pe care eu nu reușesc să le vărs asupra frumosului gondolier de ocazie. Pe urmă, pentru a reacționa, fiindcă un bărbat tare nu se pierde prea multă vreme în tot felul de emotivități:

— Cum se face că te însoțește dama asta?

— Inimioaro: mie nu-mi place să le părăsesc pe orfeline.

— Ce zici?

— Asta-i…

— Și Spontinini?

— S-a stins în floarea vârstei lui înaintate.

— Secretarul?

— O să moștenească fotoliul cu rotile, fiindcă nu mai are tălpi la picioare.

— Contele?

— Colici de plumbi, m-ar mira să scape.

Bérurier fluieră, fals compătimitor. Apoi, urmărind *check-list*-ul ca un comandant de bord care punctează butoanele boeing-ului său, reia:

— Și afurisitul de bărbos?

— Tumefiat, dar din ce în ce mai fascist. În prezent probabil că-i în transă dinaintea rămășițelor pământești ale lui Martin Bormann[24], precum Godefroy de Bouillon[25], înaintea Sfântului Sepulcru.

— Martin Bormann? mă întreabă Bérurier a cărui memorie nu comportă un compartiment istoric de felul Larousse-ului.

— Martin Bormann! articulează și Marika dar pe un cu totul alt ton.

— Încă puțin în carne, dar mai ales în oase, dragă prietenă.

— Cufărul conținea rămășițele lui?

— Potrivit afirmației lui Ernesto Misérere, așa s-ar părea. De altfel, acest cadavru mumificat îmi amintea de cineva. S-ar putea ca în momentul debandadei, Bormann să fi căutat refugiu la contele Fornicato, tatăl actualului. Ce s-a întâmplat atunci nu ne putem imagina. Poate contele a fost cel care l-a lichidat pe Bormann, sau cineva din familie. Misérere cu siguranță știe mai multe ca mine despre acest subiect. După asasinarea lui, Martin Bormann a fost pus în acest gen de seif golit de rafturi, apoi s-a bruiat cifrul și s-a scufundat cufărul în subsolul palatului. Ar fi putut să rămână acolo încă multe zeci de ani. Spontinini a avut vreo îndoială?

Marika neagă printr-o mișcare a capului.

— Nu. Puțin îi păsa lui de conținutul cufărului. Aceasta i-a furnizat doar un pretext bun de a veni în Italia.

Să fie sărutările mele pasionate (în pofida caracterului lor de camuflaj) care au înmuiat-o? Sau moartea bătrânului bandit? Ori pericolul care ne amenință? Remușcările că mi-a făcut atâta rău? Fapt e că acum pare să fi schimbat macazul, frumoasa. În prezent e de partea mea. A mea. Cadou Bonux în stil mare, pe care nu l-aș schimba nici măcar pe un pachet de Ariel.

— Pentru ce avea nevoie de un pretext?

— Pentru că se știa supravegheat de C.I.A. după ce tratase cu doctorul Funchmeiner. Or, intenționa să vină în Europa fără ca voiajul lui să pară foarte suspect.

— Să negocieze vinderea pistoalelor nucleare?

— Evident. Dar, aproape chiar de la începutul jocului, i-ați ruinat planurile luând unul dintre ele și utilizându-l. Primul trebuia să servească la demonstrații în vederea asigurării vânzării celui de-al doilea. Or, dacă Spontinini dovedea eficacitatea invenției singurului pistol rămas, n-ar mai fi avut de vânzare decât niște arme fără muniție. Stricăciunile provocate de această descoperire nu se povestesc, ele trebuie probate. Intenția lui era să deschidă cufărul pentru efectuarea demonstrației, ceea ce ar fi soluționat două afaceri simultan.

---

[24] *Martin Bormann* (1900-1945) – om politic german, general SS. (n. tr.).

[25] *Godefroi de Bouillon* (1061-1100) – una din căpeteniile primei Cruciade, în 1099 a întemeiat regatul Ierusalimului. (n. tr.).

În prezent, am dat ocol gării.

— Încotro, gondolier? îl întreb pe Grasu.

— Spre parcări, tipule, îmi răspunde docil.

— Nu crezi că ar fi prea riscant să ne recuperăm mașina?

— O să luăm alta, pe cea a unui olandez, de exemplu, asta ar atrage mai puțin atenția. Olandezii, poate ai remarcat, o dată ieșiți din Olanda, e ca și cum n-ar mai exista.

Și se pune pe vâslit.

Iar eu o prind pe Marika de umărul fremătător și-i aplic un pupic cu țoc.

— Arătați ca doi porumbei, glumește Bérurier a cărui vâslă continuă să tatoneze apa întunecată, iar membrul lui mare să se miște în ritmul gondolei negre.

— Marika, suspin eu.

— Da?

— Mi-ai părut turbată de furie mai adineaori când ai constatat decesul lui Spontinini, și totuși mi-ai declarat că-l detestai…

— Îl uram. Nu era decât un monstru sângeros, un bătrân maniac lacom, niciodată destul de bogat, niciodată satisfăcut de alții, nici de sine însuși, una dintre acele bestii răufăcătoare așa cum inventează câteodată oamenii pentru a-și convinge semenii că diavolul există.

Frumos, nu?

Bine spus.

Grasu se oprește pentru un moment din vâslit prin mâl, pentru a-și lăsa asupra însoțitoarei mele o privire admirativă, mai apăsată ca o ventuză de cauciuc pentru desfundarea chiuvetelor.

— Și atunci? o întreb eu cu blândețe, susurând din vârful buzelor mele mereu gata pentru sărutările cele mai rare, cele mai profunde, cele mai așa și pe dincolo. Atunci, frumoasa mea, ce căutai de luni de zile pe lângă rechinul ăsta fezandat?

Nu-mi răspunde. Și totuși ceva mă avertizează că voi primi un răspuns la întrebarea mea. Și cum acest sentiment e bine ancorat, nu forțez lucrurile. Știu că o să vorbească datorită acestei clipe deosebite de la bordul gondolei care alunecă pe unda nopții. O să vorbească fiindcă e o clipă aparte. O clipă ca asta apare de puține ori în viață. O clipă în care nimic nu mai are importanță: nici tu nici alții, nici că există un Dumnezeu sau absolut nimic. O clipă adevărată, ce mai.

— Ascultă, San-Antonio, dar aș vrea să rămână între noi…

— Totul va rămâne între noi, inimioaro, inclusiv noi doi.

— Aparțin secției politice a Serviciilor Secrete americane.

— Ia te uită!

— Știi că peste câtva timp vom avea alegeri prezidențiale?

— Cum să nu știu, ni s-au umflat urechile!

— Candidații, Republican și Democrat, sunt practic cunoscuți, deși n-au fost încă oficial desemnați.

— Știu.

— Serviciile noastre le-au decorticat trecutul, așa cum se cuvine, și unuia și celuilalt. N-au descoperit nimic deosebit; totuși, potrivit spuselor unui fost guvernator, care a făcut o serie de confidențe pe patul de moarte, unul dintre cei doi candidați la președinție ar avea, cum se spune pe la noi, un cadavru în dulap. Și senatorul în chestiune a declarat că Spontinini, care domnea asupra mafiei în momentul respectiv, ar fi fost la curent cu tot.

Mă lovesc cu degetul în podul palmei (în mâna opusă evident).

— Dumnezeule, Marika, și dumneata te-ai introdus în viața acestui bandit ca să-i câștigi cu timpul încrederea și să-i smulgi niște confidențe?

— Asta era!

— Ai obținut ceva pozitiv?

— Nu încă, deoarece banditul era mai bănuitor ca o sută de șacali, dar ceva începuse să se întrezărească, și fără îndoială aș fi ajuns la un rezultat...

Ridică din umeri și oftează din pricina eșecului ei.

— Despre care dintre cei doi candidați e vorba, draga mea?

Își întoarce repede spre mine chipul frumos plin de o energie sălbatică. Femeia asta mi-a făcut dovada, nu se dă înapoi de la nimic când trebuie să îndeplinească o misiune.

— Ah, nu! strigă ea, regretând de pe acum că a vorbit. În meseria noastră confidențele au limite!

— Trosc! o ia peste picior Umflatul. Altă dată să nu mai fii așa secretoasă! Și pe urmă ce ne interesează pe noi basmele lor, te întreb? Le avem noi destul pe ale noastre, nu?

Se aprinde în mine o scânteie de furie. Aș vrea să-i dau un brânci în apă creaturii ăsteia pe care o deplângeam cu puțin timp mai înainte. Dar la vederea burții lui păroase, a sexului monumental care bate tactul, a zâmbetului însetat, a privirii de cățel care tocmai ți-a pescuit șapca și ți-o aduce înapoi, simt că-mi piere mânia.

În loc să explodez, mă mulțumesc să-i spun sec:

— Pune-ți slipul, gondolier!

SFÂRȘIT

SAN-ANTONIO

Remets ton slip, gondolier

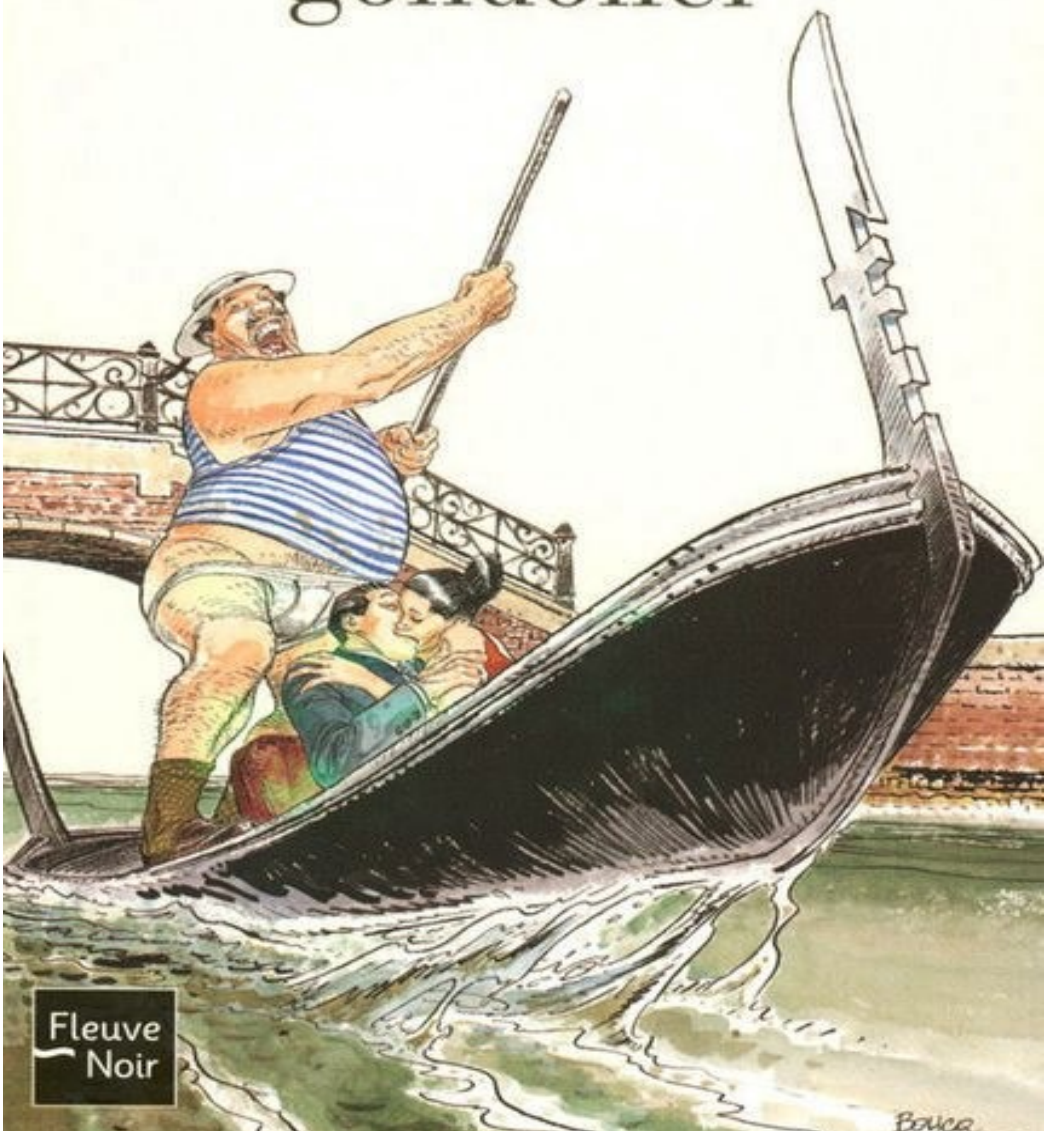

Fleuve Noir